

HARLEQUIN®

издание®

август '95

47

ГЕНИАЛНО ХРУМВАНЕ

Джина Уилкинс

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДЖИНА УИЛКИНС ГЕНИАЛНО ХРУМВАНЕ

Превод: Ирина Казакова

chitanka.info

Привлекателният нов шеф на Малори Литълфийлд е член на елитна група „мозъци“, на които се плаща само за да мислят. Ала във всекидневния живот Елиът Фрейзър е напълно безпомощен и Малори скоро осъзнава, че той се нуждае не само от професионалните ѝ умения.

Младата жена научава Елиът на всичко, което знае — от шофирането до бавните стъпки на валса. Нетърпелив да усети трепетите на страстта, мъжът разбира, че не е необходим висок коефициент на интелигентност, за да следва изкусната си учителка...

ПЪРВА ГЛАВА

Сестра му би казала, че изглежда „намусен“, макар че неведнъж ѝ бе обяснявал, че гениите не се сърдят. Те се затварят в себе си, изпадат в странни настроения, избухват, понякога са разсеяни и несъобразителни, но не се сърдят.

Си бил така и не му повярва.

Е, добре, помисли си той мрачно и се отпусна на задната седалка на таксито. Може би наистина се беше намръщил. Но, по дяволите, той не знаеше какво да прави, а за Елиът Фрейзър това далеч не беше нещо обичайно. В никакъв случай. В този момент унилият му поглед спря на ярка tabela.

„Агенция за осигуряване на работа“

— Спрете таксито! — нареди той импулсивно и се наведе напред, за да привлече вниманието на шофьора. — Искам да отида в този офис!

Малори нямаше проблеми при попълването на формуляра, докато не стигна до раздела, в който трябваше да избери местата, на които е работила през последните пет години. Тук се появиха два проблема — първо да си ги спомни всичките и после да успее да ги изреди на страницата, която беше отделена за целта. Младата жена прегърътна, стисна здраво молива, намести листовете на коляното си и с мрачна решителност започна с работата, която току-що бе напуснала, съобразявайки се с инструкциите.

— Работодател — застрахователна агенция „Гладуел“ — промърмори тя и попълни празното място, без да обръща внимание на четирите жени, които също бяха свели глави над формулярите в луксозно обзаведената приемна. — Дължност — ръководител на офис. Заплата — незадоволителна — заяви тя категорично, въпреки че

попълни съответната цифра на посоченото място. — Причина за напускане...

Замълча. Вдигна глава и без да ще улови погледа на привлекателната чернокожа жена до себе си.

— Как бихте обяснили, че сте напуснали последната си работа, защото шефът ви е бил един арогантен и противен мъж с безкрайни претенции към другите, който никога не признава собственото си невежество? — дяволито попита Малори.

— Междуличностен конфликт — отвърна жената без колебание и отново се съсредоточи върху собствения си формуляр.

— Добре казано — Малори надраска двете думи на съответното място и ги погледна одобрително. Да, това ѝ харесваше, и то толкова много, че употреби същото обяснение за следващите четири служби, които изброя.

— Междуличностният конфликт има най-различни проявления — промърмори тя с печална усмивка.

В никакъв случай не можеше да твърди, че е несговорчива. Както казваше майка ѝ, Малори просто следваше свои собствени правила. Беше опитала да се подчини на общоприетото, наистина се беше опитала. Но все нещо се объркваше. И все още продължаваше да се надява, че на следващото място ще ѝ се удаде възможност да се реализира — цел, която отчайващо ѝ се бе изпълзвала през последните години.

Изведнъж вратата се отвори с гръм и трясък. Всички в стаята подскочиха. Малори вдигна очи към новопристигналия, който намръщено оглеждаше петте жени, чакащи в приемната. Красив е, машинално помисли тя, въпреки доста размъкнатите му дрехи. Около трийсетгодишен, към метър и деветдесет, с леко разрошена медночервенкова коса и тъмна кожа без нито една луничка, отбеляза със завист Малори. Тя също бе червенокоса и нейното лице бе обсипано с лунички. Втренченият му поглед спря върху нея и се задържа смущаващо дълго. Накрая мъжът рязко попита:

- Умеете ли да пишете на машина?
- Ами, да... — изненадано кимна тя.
- Да приемате телефонни обаждания?
- Разбира се, но...
- Да водите кореспонденция и да уговаряте срещи?

— Да, но...

— Да не би да сте омъжена или сгодена?

Тя го изгледа втренчено.

— Не.

— Добре, подходяща сте. Хайде.

Той отвори вратата и подкани младата жена да тръгне пред него.

Малори се засмя и поклати глава.

— Не е възможно да говорите сериозно.

— Господине, мога ли да ви помогна? — тревожно попита служителката и се втурна към тях.

— Тук предлагате работа, нали? — попита той нетърпеливо. — Тази жена е безработна, а аз се нуждая от служителка. Наемам я.

— Но, господине, не това е начинът. Нуждаете се от съвет на професионалист...

— Защо мислите така? — попита мъжът искрено смутен. — Вече си намерих човек.

— Този мъж е луд — прошепна жената до Малори. — Той наистина мисли, че ще тръгнете с него.

— Но вие дори не знаете каква работа търси тази жена! — възрази служителката смело.

Мъжът явно се обезпокои, прикова в Малори кафявите си очи и въпросително повдигна вежди.

— Не сте мозъчен хирург, нали?

— Секретарка съм — призна тя, неспособна да отклони поглед.

Той се усмихна и дъхът ѝ секна.

— Чудесно. Аз съм независим бизнесмен, който по стечание на обстоятелствата се нуждае от секретарка. Ще работите ли за мен?

Всички в стаята се обърнаха към Малори в очакване на отговор. Тя се изчерви от всеобщото внимание. Знаеше, че всички очакват да каже на този маниак да се маха. Което, разбира се, би сторила всяка разумна, практична и нормална секретарка. Но в този момент Малори долови любимия си вътрешен глас.

— Може би трябва да погледнете това — каза тя и му подаде почти попълнения формуляр.

Той го прочете за две минути и я погледна широко усмихнат.

— Ние двамата — каза той одобрително — ще се разберем чудесно.

— Господине, налага се да повторя...

Без да обръща внимание на служителката, мъжът продължи да гледа Малори.

— Е?

— Ще искам по-висока заплата от предишната — предупреди го тя. Нещо ѝ подсказваше, че ще я получи.

Той махна небрежно с ръка.

— Добре. Сега може ли да тръгваме? Бих искал да започнете веднага.

Жената до Малори се опита да я спре.

— Не можете да тръгнете с този човек. Явно не е с ума си.

Малори взе чантичката си. Точно в този момент не беше сигурна кой е лудият, но подозираше, че е тя.

— Всичко ще бъде наред.

— Но това е невъзможно — проплака служителката и закърши ръце. — Ами нашата комисиона?

— Пратете ми сметката — предложи новият работодател на Малори и я изведе навън.

— Но аз дори не знам кой сте!

Възмутеният глас загълхна зад тях, щом потеглиха по коридора.

— Като се замисля, и аз не знам кой сте — отбеляза Малори, щом излязоха от сградата и тръгнаха към паркинга. — Как се казвате?

— Елиът Фрейзър — той погледна към паркинга. — Имате ли кола? Аз отпратих таксито.

Тя преглътна. Надяваше се да го следва с колата си, за да има възможност да се посмъмри за безразсъдността и може би да промени решението си.

— Да, имам кола.

— Коя е?

— Синият форд.

Елиът се намръщи.

— Май наистина се нуждаеш от повишение на заплатата, нали?

— Плащайте ми достатъчно, за да си купя порше и дори ще направя усилие да идвам сутрин навреме — отвърна Малори.

— Забрави.

— Е, заслужаваше си да опитам — усмихна се тя и се настани зад волана. — Имате ли нещо против да ви попитам къде отиваме,

господин Фрейзър?

— Елиът. Отиваме в моя офис.

— Нашият офис — поправи го тя. — Сега работя за теб, помниш ли?

— Да, точно така.

Тя запали колата и замислено се загледа през прозореца, докато пътникът до нея се размърда неспокойно.

— Елиът?

— Да?

— Не мислиш ли, че всичко е малко странно?

— Кое по-точно? — изненада се той.

— Начинът, по който ме нае, и всичко останало. Убедена съм, че е странно, а на мен все такива неща ми се случват. Човек би си помислил, че вече съм свикнала. Но дори аз не съм правила нещо толкова странно досега.

Елиът нетърпеливо поклати глава и слънчевите лъчи затанцуваха в тъмночервената му коса.

— Не виждам какво толкова те смущава. Ти имаш нужда от работа, аз ти я предлагам. Мисля, че бяхме много експедитивни. Свършихме всичко, без да губим време.

Малори се извърна и го погледна.

— Само ми отговори на един въпрос. Може ли? — той кимна. — Не се занимаваш с нищо незаконно, нали?

Той я погледна втренчено.

— Разбира се, че не. Какво, за Бога, те накара да ме попиташи?

— Жизненият ми опит — отвърна тя с въздишка и потегли. — Кажи ми как се стига до офиса.

Елиът я упъти, после се отпусна назад, за да наблюдава как тя шофира. Справя се много добре, отбеляза той одобрително. Мразеше да го возят невежи. Някой ден щеше и той да се научи да шофира.

Малори Литълфийлд. Името не й подхождаше. Също така нямаше вид на двайсет и шест годишна, но той бе пречел формуляра и го бе вмъкнал във феноменалната си памет. Ако някой го попиташе, би могъл да изреди на един дъх адреса й, образоването й, родното място и всички работодатели, които бе изброяла. Изобщо не намираше за странно, че го последва. Беше отегчена и раздразнена от формуляра,

който попълваше, когато я видя. Щом я зърна, разбра, че ще оцени неговия директен подход към подобни ситуации.

Елиът не обръщаше прекалено внимание на външния вид на хората, но му беше приятно да я гледа. Не беше красива, поне не с красотата на Сибил, но беше интересна, реши той, разглеждайки профила ѝ. Лицето ѝ беше по-скоро кръгло с вирнато носле, посипано със златни лунички. Имаше упорита брадичка и пълни чувствени устни, които сякаш бяха създадени да се усмихват. Очите ѝ, които едва се виждаха под дългия буен бретон, бяха зелени, леко дръпнати и излъчваха жизненост и любознательност. Косата ѝ беше с цвят на канела, събрана във високо вдигната конска опашка. Сибил сигурно би я нарекла чаровна. Обличаше се малко странно — в стил сафари, но може би това беше модата. Елиът не се интересуваше от тези работи.

— Малори?

— Да?

— Какво имаше предвид под „жизнен опит“?

Тя му хвърли въпросителен поглед.

— Моля?

— Когато те попитах защо мислиш, че може да съм забъркан в нещо незаконно, ти каза, че съдиш от „жизнен опит“.

— О, много просто. Веднъж си намерих работа по обява. Шефът беше наистина симпатичен, много привлекателен, елегантно облечен. Работата била най-вече по телефона, каза ми той. Работих там две седмици и мислех, че ангажирам модели за фотографски сеанси. Okаза се, че уреждам ангажименти за много скъпо платени компаньонки. Напуснах два дни, преди да фалира.

— О!

Сега беше неин ред да говори.

— Защо ме попита дали не съм омъжена, или сгодена?

— Понякога може да се наложи да работиш до късно. Съпрузите и годениците пречат в такива случаи.

— О!

Не говориха повече, докато Елиът не ѝ посочи пътя, по който трябваше да завият. Тя очакваше да види административна сграда, но вместо това зърна голяма двуетажна стара къща.

— Това ли е твойт офис?

— Това е моят дом — поправи я той. — Офисът ми е на първия етаж. Хайде.

— Преди да влезем — каза тя и прочисти гърло, — ще ми кажеш ли всъщност с какво се занимаваш?

Елиът вирна глава и замълча. Явно обмисляше отговора си. Тя се почуди защо е толкова затруднен. Накрая той сви рамене, усмихна се и призна:

— Аз съм гений.

— Разбира се — съгласи се Малори учтиво. — Трябваше да го забележа веднага. И хората ти плащат за това, така ли?

Елиът я погледна за момент и усмивката му стана по-широва.

— Много добре. Сякаш слушам Сибил — *Сибил*? Преди да го попита, той продължи: — Всъщност ми плащат, за да пиша статии и учебници. От време на време изнасям лекции и върша консултантски услуги, а работя също и в един мозъчен тръст с база в Калифорния. Събираме се там веднъж на три месеца. А, плащат ми и за моите изобретения — най-вече компютърен интерфейс. Макар че не обичам да се ограничавам само в една област.

Малори се ококори.

— Ти наистина си гений. Да не си един от онези, които завършват колеж на шестнайсет и защитават докторат на осемнайсет?

— Е, всъщност, докторатът дойде на деветнайсетия ми рожден ден. Дисертацията ми беше мой първи публикуван учебник.

— А сега на колко години си?

— Трийсет и две.

— Охо. Добре че завърших гимназия и двегодишен колеж за секретарки.

Елиът сви рамене.

— Там съм безпомощен. Всеки с таланта си.

— Това беше много мило, Елиът — усмихна се тя.

Той премигна и посегна към дръжката на вратата.

— След като поработим няколко дни, може да промениш мнението си. С мен се работи трудно. Не знам колко секретарки съм сменил. Всички напускат за по-малко от месец. Сибил е единствената, с която се сработихме по-продължително.

Пак тази Сибил. Малори го последва в къщата, като се чудеше коя ли е Сибил.

— Това е твоят кабинет — обяви Елиът и отвори една врата с доста театрален жест. — Моят е отсреща.

Беше очаквала да завари хаос. Вместо това видя кабинет, оборудван с най-модерна техника, при това стряскащо спретнат.

— Последната ти секретарка скоро ли напусна?

Елиът кимна.

— Замина на триседмично пътешествие с кораб тази сутрин.

Малори се обърна рязко и го прикова с поглед.

— Три седмици! Но аз останах с впечатление, че ми предлагаш постоянна работа, не временен ангажимент. Елиът, трябва ми истинска работа!

— Но това е истинска работа — увери я той. — Тя няма да се върне след пътешествието. Ще се омъжи и ще напусне страната... Въпреки че още не го знае — дададе той тихо.

Малори не повярва на ушите си.

— Моля?

— Няма значение — той махна с ръка към бюрото. — Тук има списък на спешните задачи. Ще бъда в кабинета си, ако ти потрябвам.

— Аз...

Докато се сети какво иска да го пита, той си бе отишъл. Малори въздъхна, обърна се към бюрото — нейното бюро — и прибра голямата си кожена чанта в чекмеджето. Елиът беше прав за списъка. Последната му секретарка сигурно е била истинска перфекционистка, помисли си тя впечатлена и малко уплашена. Дали задачите щяха да ѝ бъдат по силите?

Преглътна с усилие и взе една папка с надпис:

„СМЕТКИ ЗА УРЕЖДАНЕ ДО ПЕТНАЙСЕТИ“

Днес беше десети. Можеше да започне оттук. В един особено полезен бележник имаше подробно упътване как да се платят сметките, а също и къде се намира всичко.

Пет минути по-късно Малори гледаше втренчено цифрите пред себе си. После изведнъж скочи и се устреми към вратата на Елиът.

Почука веднъж и влезе. Видът на „кабинета“ му почти я накара да забрави защо е прекосила коридора. Точно така си бе представяла работната му обстановка, установи тя и огледа бавно огромната невероятно разхвърляна стая. Вътре имаше компютри, книги, апарати с неизвестно приложение, хвърчащи листове и какво ли още не.

Елиът се беше навел над един компютър в ъгъла на стаята, без да обръща внимание на купчината доклади, надвиснали застрашително от една лавица точно над главата му. Щом Малори влезе, мъжът вдигна очи.

— Някакъв проблем?

Малори примира, спомни си защо бе дошла и сложи ръце на хълбоците си.

— Елиът, ти си богат!

Той повдигна вежда и се облегна на бюрото.

— Да.

— Искам да кажа, че си истински богат — повтори тя и красноречиво размаха ръце. — Направо ринеш парите с лопата.

Той я изслуша търпеливо и наклони глава.

— Има ли нещо по-специално, което се опитваш да mi кажеш?

Тя пъхна ръце в дълбоките джобове на широката си риза и притеснено сви рамене.

— Ами, не, мисля, че не. Просто щях да плащам сметките и нямаше как да не видя... Ти си толкова богат! — почти проплака тя. — И очакваш от мен да водя счетоводството ти... и всичко останало?

Той се засмя.

— Имам счетоводна фирма, която се занимава с финансите mi. Ти тряба да вършиш всекидневната работа. Сигурен съм, че си видяла списъка.

— Да, там е написано всичко — промърмори Малори. Би могла да се обзаложи, че последната му секретарка не е загубила самообладание при вида на цифрите.

— Добре. Тогава няма да ти бъде трудно да наваксаш — той се изправи и я погледна с любопитство. — От предишните ти работодатели никой ли не е бил заможен?

— Ами, да, естествено. Просто повечето хора с толкова пари са големи особняци. Ти си... Е, държиш се съвсем нормално.

— За богат гений — подсказа ѝ той и се ухили до уши.

Тя изпъшка.

— Добре де, държах се като глупачка... отново. Просто се изненадах и толкова.

— Не си се държала като глупачка — увери я той.

Тя се намръщи недоверчиво и се разходи бавно из кабинета му.

— Предполагам, че знаеш кое къде се намира. Имаш своя собствена система, нали?

— Грешиш. Тук е пълен хаос. По няколко пъти на ден изпадам в ужас, защото не успявам да открия нещо жизненоважно в тази бъркотия. Но ако някога се опиташ да сложиш всичко в ред тук, ще ти счупя ръцете.

Тя се засмя на шеговитата заплаха и взе една снимка на деветима мъже и три жени, сложена в рамка. Елиът се беше изпъчил гордо в средата. Малори опита да потисне смеха, който я напуши, но се провали най-позорно.

— Какво толкова смешно има?

— Нищо — увери го тя и сподави още един пристъп на смях.

О, Господи! Ще я уволнят още преди да е свършил първият работен ден.

— Малори — каза той строго и повдигна брадичката ѝ, — защо се смееш?

Тя се предаде.

— Просто хвърлих един поглед на тази снимка и ми заприличахте на отегчени участници в конгрес — с изключение на теб, разбира се. Извинявай, но всички сте толкова сериозни и някак не на място. Не исках да се присмивам на приятелите ти. Понякога просто не мога да се овладея.

— Престани да се извиняваш. Няма да те уволня. Това е фотография на членовете на мозъчния тръст, за който ти споменах. Много симпатични хора, но всички имат пластмасови кутийки с моливи в джобовете си, ремонтират рамките на очилата си с лепенка и носят чорапи, които не подхождат на дрехите им. Мръсна работа — даде той със загадъчна усмивка, — но все някой трябва да я върши.

Малори го погледна в очите, съзнавайки ясно, че той все още я държи за брадичката. Преглътна с усилие и за пръв път си призна, че Елиът я привлича. Нищо няма да излезе от това, каза си тя твърдо.

Веднъж допусна връзка с работодател и направи грешка. Младата жена отстъпи назад.

— Каеш ме да се чувствам много виновна. Друг път няма да съдя за хората по външността.

— Знам, че нямаше нищо лошо предвид, затова не се чувствай виновна. Твоята искреност ми действа освежително. Повечето хора крият истинските си чувства зад фалшива вежливост. Ти казваш каквото мислиш.

— И доста съм си патила за това — промърмори тя с въздишка.

Вниманието ѝ бе привлечено от още една фотография в рамка. Тук не можеше да става и дума за присмех. Жената беше невероятно красива. Кестенява коса с медночервенкиави отблясъци, тъмни очи, класически черти. Малори си каза, че не я мрази много.

— Великолепна е — каза тя и гласът ѝ прозвуча някак вяло.

— Това е Сибил — отвърна Елиът с тон, който подсказваше любовта му към тази жена.

Малори опита да се пребори с обзелото я униние.

— Разбира се, че това е Сибил — промърмори тя. — Твоята... съпруга?

Той погледна изненадано.

— Сестра ми. Тя тръгна на пътешествие тази сутрин и работеше като моя секретарка през последните няколко години.

— А сега ще се омъжи.

Малори се ухили като малоумна. Неговата сестра! Колко мило.

— Е, ако питаш приятеля ѝ, наистина ще го направи. Този път възнамерява да я убеди.

— Не ѝ се иска да се омъжи, така ли?

Той кимна.

— Но тя много обича Джордж. Мисля, че ще се омъжи за него, стига да е уверена, че така трябва.

— Със сестра ти сте много близки, нали?

Той кимна и изведенъж погледът му стана непроницаем.

— Много. Тя е може би единственият човек на света, с когото съм близък. Аз не... — той замълча, сви рамене и продължи тихо: — Не съм много общителен. Сибил казва, че ми липсват маниери.

— Явно, че греши понякога — заяви Малори. — С мен успя да установиши контакт.

Той вдигна глава, заинтригуван от твърдението й.

— Права си. Така е. Какво ще кажеш за това?

Малори изведнъж се притесни, прегълтна и отстъпи бързо назад.

— Е, чака ме работа. Пак ще се видим.

Мъжът се усмихна и Малори с беспокойство се запита защо изведнъж бе останал толкова доволен от себе си.

Първият й работен ден протече много добре. Тя се сбогува с Елиът и си тръгна с усещането, че най-сетне си е намерила мястото, въпреки нежеланото привличане, което изпитваше към шефа си и на което бе решила да не обръща внимание.

— Той ми се струва... различен — каза предпазливо Джийн, майката на Малори, след като на вечеря дъщеря й описа случилото се.

— Струва ми се симпатичен — заяви Бил, бащата на Малори. След това й се усмихна и обичта смекчи иначе суровите му черти. — Вие двамата вероятно ще се разбирате добре.

Малори направи гримаса и се засмя неохотно.

— Точно това каза и Елиът, като прочете молбата ми за работа.

— Сродни души — промърмори Бил и си взе още една кифличка.

— Едва ли. Той е гений, при това богат... А аз съм обикновено работещо момиче.

— Обикновено ли?

Без да обръща внимание на закачката на баща си, Малори се обърна към майка си.

— Сега поне мога да ти върна парите, които ми даде на заем този месец.

— Не бързай, миличка. Ще ми ги върнеш, когато стъпиш на крака.

— И този път внимавай с харченето — предупреди я Бил. — Само защото шефът ти е богат, не значи, че и ти ще бъдеш. Трябва да се научиш...

— Да се простираш според чергата си — довърши Малори заедно с баща си.

— Засрами се — промърмори баща й мрачно, но тонът му не можа да я заблуди. Родителите й може би невинаги разбираха единственото си дете, но я обожаваха и Малори чувстваше тази любов.

Преди да си тръгне, Малори си позволи второ парче от шоколадовия кейк на майка си. Тази вечер щеше да спи като бебе.

Не че бебетата сънуват такива сънища, призна си тя, когато се обличаше за работа на следващата сутрин. Надяваше се само да не се изчерви, когато поздравиексапилния си шеф.

ВТОРА ГЛАВА

След първата седмица работа при Елиът, Малори откри, че потискащо експедитивната Сибил бе допуснала основна грешка — бе разглезила брат си ужасно. Нищо чудно, че Елиът не бе имал късмет с другите секретарки. Никой друг, освен една любяща сестра, не би могъл да го изтърпи.

Бе очаквала някои странности, дори ексцентричност от човек, който си изкарваше хляба като гений. Но най-малкото, което би могъл да стори, бе да признае, че не всеки работи като него. Като начало, започващо да изрежда цели списъци от задачи, дълги списъци. Неизбежно завършваше инструкциите си с въпроса защо първите точки от току-що продиктувания списък още не са изпълнени. Малори скърцаше със зъби и обещаваше да изпълни всичко колкото може по-бързо, макар да знаеше, че на всеки петнайсет минути той ще я прекъсва, за да й диктува нов списък.

А какво да кажем за диктовките — е, нищо не й бяха споменали за Елиът в колежа за секретарки. Докато диктуваше, той често скачаше от мисъл на мисъл, а тя трябваше чрез телепатия да се досеща кое е важно и кое — не. След като бе отделила ценно време, за да се увери, че писмото или докладът изглеждат както трябва, той хващаше синия молив и често правеше промени, които не бяха от особено значение за крайния резултат. Тя бързо се научи да прави чернови по няколко пъти.

Елиът не прекарваше в офиса целия работен ден. По няколко часа седмично изнасяше лекции в университета, където бе хоноруван преподавател. Когато се върнеше, или се затваряше с часове в стаята си, или влудяваше Малори с безумните си изисквания.

Приемането на телефонни обаждания — обикновено най-лесната част от работата — за Малори се превърна в тежко изпитание на търпение и такт. Той трябваше да бъде недостъпен за някои хора — освен ако не се окажеше в настроение да разговаря с тях, което ставаше ясно едва след като тя майсторски се бе отървала от тях. Други бяха обявени за близки приятели и достъпът им не трябваше да

бъде ограничаван. После изведенъж той започваше да ѝ крещи, че е прекъснала работата над последния му важен проект с обаждане на един от онези „близки приятели“.

Тъкмо бе написала дълъг и задълбочен доклад, и то за четвърти път, когато Елиът се втурна в кабинета ѝ с щръкнала във всички посоки коса и запита тревожно:

— Къде е папката на „Амстар“?

Малори си пое дълбоко въздух.

— Папката на „Амстар“ ли?

— Папката на „Амстар“! — рече той нетърпеливо и лицето му почервя още повече. — Къде е?

— Елиът, за пръв път чувам за „Амстар“. От скоро съм тук, помниш, нали? — отвърна тя с пресилена любезнота. — Но ако ме упътиш, с радост ще ти помогна да я потърсим. Провери ли в канонерките в твоя кабинет?

— Разбира се! Погледни в твоите.

— Да, сър — Малори се изправи покорно и прерови чекмеджето с буква „А“ в своята канонерка. Никакъв „Амстар“. — Съжалявам, не е тук. Да не би да е заведена под друго име?

— „Амстар“, „Амстар“! — разбесня се Елиът и размаха ръце. — Къде другаде може да си я сложила?

— Никъде не съм я слагала — гневно възрази Малори. — Още не съм попадала на това име. Щях да си спомня. Нека погледнем в твоя кабинет. Може да е в една от онези купчини.

— Не е в моя кабинет. Погледни на твоето бюро.

Малори бавно преброи наум до десет.

— Елиът — каза тя най-накрая, — ти погледни на моето бюро.

Двамата се обърнаха към въпросното бюро, спретнато и разчистено. Наблизаваше краят на работния ден и отгоре беше единствено докладът, който Малори току-що бе написала.

— Виждаш ли някакви папки тук?

Елиът се врътна на пета и изхвърча от стаята.

— Прасе — промърмори Малори и го последва неохотно.

Той се бе заел да създаде още по-голям хаос от обичайното за кабинета си, като мяташе безразборно неща наоколо и отчаяно търсеше липсващата папка. Малори посегна към чекмеджето с буква „А“ в неговата канонерка и прегледа папките. Секунда по-късно

затвори очи, преброи до десет два пъти, чак тогава прочисти гърло и заговори:

— Елиът.

— Какво?

Тя повдигна една кафява папка.

— Какво е това?

Той я погледна подозрително.

— Това е „Амстар“. Къде беше?

— В твоята кантонерка, под буквата „А“. Не беше на място, но ако беше проверил три папки назад, щеше да я откриеш.

Той прокара пръсти през разрошената си коса, погледна малко глуповато за момент, но веднага възвърна обичайното си високомерие.

— Трябва да внимаваш, когато подреждаш чекмеджетата. Времето ми е прекалено ценно, за да го губя за някаква си папка.

Това вече беше прекалено. Малори съвсем хладнокръвно и целенасочено го замери с папката по главата. После се обърна, закрачи към кабинета си и също толкова хладнокръвно и целенасочено го остави зяпнал след нея.

— Какво става, по дяволите? — Елиът ѝ препреши пътя, когато младата жена опита да си тръгне, стиснала чантичката си под мишница. — Защо хвърли папката? Листовете се разпиляха навсякъде. Настоявам да ги вдигнеш и да ги подредиш както си бяха.

— Можеш да вземеш тази папка и да я пратиш по дяволите — спокойно рече тя. — Хич не си давай труда да ме уволняваш. Напускам!

Той изглеждаше така зашеметен, сякаш кантонерката ѝ експлодирала пред очите му.

— Защо?

— По-скоро бих работила за хуна Атила! Ти имаш маниерите на горила и финеса на атакуващ носорог. Изобщо не зачиташ чувствата на другите и не цениш това, което се прави за теб. Отнасяш се с мен като с компютър. Очакваш непрекъснато да чета мислите ти. Е, не издържам повече! Може би Сибил е била идеалната секретарка. Браво на нея. Явно аз не съм. Затова сбогом, Елиът. Изпрати ми чека у дома.

Елиът не помръдна от мястото си. Високото му и стройно тяло беше препречило изхода.

— Мръдни се, Фрейзър — посъветва го тя през зъби.

— Вечеряй с мен.

Малори не повярва на ушите си. Закова се на място и го погледна втренчено.

— Какво да направя?

— Поканих те да вечеряш с мен. Дай ми шанс да ти се извиня и да ти обясня.

— Какво толкова има да ми обясняваш?

— Много неща — тъй като тя не отговори веднага, Елиът добави: — Моля те.

За първи път чуваше тези думи от него и въздъхна. Гневът ѝ винаги се стопяваше бързо и освен това все още имаше нещо в Елиът, което ѝ допадаше.

— Добре, ще вечерям с теб. Но не поемам ангажименти за бъдеща работа — предупреди го тя.

Той не обърна внимание.

— Ще те взема в седем. Става ли?

— Добре.

Тя му кимна да се отмести и той отстъпи.

— Идиотка — промърмори тя, бълсна вратата на колата и я запали. Но този път имаше предвид себе си.

— Не може да напусне — прошепна Елиът и коленичи, за да събере листовете, които допреди малко бяха в папката. — Всичко ще пропадне, ако напусне.

Трябващо му почти една седмица, за да реализира плана за убеждаване на Сибил, че се справя чудесно и без нея. Но всичко зависеше от Малори. Ако тя напуснеше...

Кой знае защо мислеше, че тя ще издържи повече от другите. А се оказа, че постави рекорд за най-краткосрочен ангажимент при него. И никой друг не бе напускал така драматично. Той втренчи поглед в празното пространство и си спомни колко привлекателна беше в гнева си. Зелените ѝ очиискряха, брадичката ѝ бе царствено повдигната. Странно, но първоначално изпита желание да я целуне и да не спира, докато тя не забрави защо му се сърди. Не съвсем нормална реакция за Елиът Фрейзър. Но и Малори не приличаше на никоя от познатите му. Тя събуждаше у него непознати чувства. И точно заради тях и заради притеснението, което ги съпътстваше, Елиът реагира отбранително и

стана още по-несговорчив. Дотолкова, че всъщност я принуди да напусне.

Това не трябваше да се случи.

Тази вечер се налагаше да бъде много предпазлив. Как му се искаше да бе изправен пред някой от по-логичните и не толкова емоционални проблеми, които разглеждаха на срещите на мозъчния тръст.

Елиът закъсня с десет минути, но Малори реши да не споменава за това. Макар да си каза, че е глупаво, обърна специално внимание на облеклото си и облече тясна копринена рокля с прасковен цвят, която подчертаваше красотата ѝ. Той носеше тъмносин костюм, бяла риза и раирана вратовръзка. Малори не си направи труда да намекне, че черапите му са кафяви.

— Изглеждаш много добре — каза Елиът, притеснен от ситуацията, която доста подозрително започваше да прилича на среща.

— Благодаря ти. Кое ще бъде първо — разговорът или яденето? — попита тя, неочеквано притеснена.

Той премигна.

— Мислех да ги комбинираме. Ще поговорим по време на вечерята.

— О, добре. Тогава съм готова.

— Чудесно. Още не съм освободил таксито.

Както заключваше вратата, Малори замръзна и се втренчи в него.

— Таксито ли?

— Да. Чака ни на паркинга.

— Винаги ли взимаш такси?

Той промърмори нещо, което тя не разбра. Помоли го да повтори. Той сви рамене и рече:

— Не мога да шофирам, не разбра ли? Мислех, че вече знаеш.

— Не, честно казано, не знаех — отвърна тя хладно и прикри изненадата си. Трийсет и две годишен мъж в Далас, който не шофира? Трудно беше за вярване. — Отпрати таксито, Елиът! Ще вземем моята кола.

По пътя към ресторант Малори не можа да издържи.

— Защо не си се научил да шофираш? — попита тя и веднага забеляза, че лицето му се изчерви подозрително.

— Израснах в Чикаго. Родителите ни починаха, когато Сибил беше бебе, а аз бях на три години. Нашите баба и дядо ни отгледаха, а те бяха доста богати. Дядо не излизаше никъде без шофьора си, който бе задължен да вози мен и Сибил, където пожелаем. След като разбраха, че съм по-различен, започнаха да се отнасят с мен като с кралска особа. Насърчаваха ме да развива способностите си максимално и бяха против това да губя време за незначителни неща. Спорт, среци с приятели, дори шофиране. Дядо искаше да използвам времето, докато ме возят, за да уча на задната седалка на лимузината. Когато заживях самостоятелно, опитах да се науча да шофирам, но се провалих и се отказах.

На Малори ѝ стана тъжно.

— Елиът, това е ужасно.

— Че не мога да шофирам ли?

— Не, че са ти отнели детството! Колко голям беше, когато родителите ти разбраха твоя коефициент на интелигентност?

— Петгодишен. Но животът ми беше хубав. Баба и дядо ни обичаха много, макар че невинаги знаеха как да се отнасят към мен. Изглежда малко ги плашех. Притесняваха се да не спрат развитието ми.

— Няма значение колко умно е едно момче, то трябва да има нормално детство — натърти Малори. — Надявам се да не забравиш това, когато имаш свои деца.

— Никога не съм мислил за тази възможност.

Без да откъсва поглед от пътя, Малори попита подчертано небрежно:

— Не възнамерява ли да се ожениш? Сигурно си се влюбвал един-два пъти.

— Не, никога не съм бил влюбен. Имаше една жена. Тя също е член на мозъчния тръст. Срещахме се, когато се събираще групата, но всичко приключи миналата година. Мисля, че отношенията ни бяха малко хладни дори за двама непохватни гении.

Малори паркира форда близо до входа на ресторантa и смени темата. Не беше трудно да си го представи въвлечен в една практична, чисто сексуална връзка с друг гений. Сърцето ѝ се сви.

По време на вечерята Елиът трогателно се извини за инцидента с папката и призна, че Сибил бе продължила традицията на семейството

да има специално отношение към него.

— Кълна се, опитвал съм да ги спра. Но навикът е силен и трудно преодолим за всички ни.

— Дядо ти и баба ти живи ли са?

— Да. И двамата са над седемдесетте, но се държат. Живеят в предградията на Чикаго. Аз се преместих тук преди три години, когато университетът ми предложи това гъвкаво сътрудничество. Сибил дойде след една година, когато признах колко ми е трудно да намеря секретарка.

Малори си поигра с храната за момент, после остави вилицата и каза:

— Мисля, че за теб ще е добре, когато Сибил се омъжи и отиде при съпруга си, макар да съм сигурна, че много ще ти липсва. Още не е прекалено късно да започнеш един по-нормален живот. Искам да кажа, че ти явно си различен, но все пак си човек, Елиът. Уважавам те много, но не бих казала, че изпитвам страхопочитание пред теб.

Той се усмихна широко и някак по момчешки. Малори прегълътна, впечатлена от изваяните му черти.

— Нещо в начина, по който ме скастри днес следобед, ме наведе на тази мисъл — каза той топло и тъмните му очи проблеснаха. — Малко хора биха постъпили така. Сибил от време на време ме връщаше на земята, но тя всъщност е единствената.

— Сигурен ли си, че искаш секретарка, която ще ти казва мнението си, а не едно от онези съвестни, кротки създания, които никога не започват разговор?

— Искам теб.

Тя изведнъж потръпна при думите му, произнесени с пътен дрезгав глас, който сякаш се плъзна по гръбнака й. Малори прегълътна с усилие и си напомни, че той я иска като секретарка. Това беше всичко.

— Добре.

— Това означава ли, че оттегляш оставката си?

Тя кимна.

— Казах ти, че се нуждая от работа.

— О, да, разбира се.

— Е, радвам се, че се разбрахме.

— Аз също.

Но вместо да отвърне на нерешителната ѝ усмивка, Елиът погледна намръщено полуизядената си вечеря, потънал в размисъл.

След няколко секунди мълчание Малори прочисти гърло, за да привлече вниманието му.

— Елиът?

— Да?

— Тревожи ли те нещо?

— Да — въздъхна той.

— С мен ли е свързано? Да не би да се беспокоиш, че не съм подходяща за тази работа? — Елиът веднага поклати глава. — Искаш ли да поговорим за проблемите ти? — нерешително попита младата жена.

— Тревожа се за Сибил. Страхувам се, че ще провали живота си заради мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Джордж, мъжът, с когото тя се среща, дойде при мен в понеделник сутринта, няколко часа преди двамата със Сибил да потеглят на пътешествието. Каза ми, че я обича и че тя също го обича, което не ме изненада. Сподели с мен, че ѝ е направил предложение за брак и тя му — отказала.

— Така ли? Защо?

— Предложили са му повишение в службата, което не е за изпускане. Проблемът е, че ако приеме, ще трябва да се премести в Хаваи, а Сибил не иска да напусне Далас заради мен.

— Защото ще ѝ липсваш?

Малори не можеше да си представи как една жена би могла да откаже да замине с любимия си, за да не се раздели с брат си.

— Не е това — възмутено отрече Елиът. — Сибил не иска да замине, защото е убедена, че няма да оцелея сам. Според нея аз съм неспособен да се справя, ако някой не ме предпазва от грубата действителност на всекидневието. Освен това се страхува, че ще бъда самoten.

— Ти се шегуваш.

— Де да беше така. Но всичко това ми го каза Джордж, с надеждата, че ще успея да я убедя колко е абсурдно да обръща гръб на щастието си от никаква прекалена загриженост към мен.

— Ти не спомена ли, че Сибил е по-млада от теб? — Елиът кимна.

— Тя е на двайсет и девет, но винаги е била много майчински настроена към мен. Винаги тя е била практичната и се е грижала за дребните подробности, които съм пропускал. Както казах, това се е превърнало в установен навик.

Малори поклати глава, смяяна от чутото. Тя добре знаеше какво означава да си различен. Нейните собствени родители често се чудеха дали дъщеря им някога ще успее да намери своя път в живота. Но поне знаеха, че все някак може да се грижи за себе си. Тя се запита дали роднините на Елиът не го обграждат с такова унищожително внимание, за да преодолеят страха си от природната му дарба. Може би им беше необходимо да знаят, че и той разчита на тях за нещо. И въпреки половинчатите си усилия да ги разубеди, Елиът бе превърнал в навик зависимостта си от тях.

— Мисля, че разбирам защо Сибил се чувства така.

Елиът се ококори.

— Малори, не започвай и ти! По дяволите, аз съм трийсет и две годишен мъж! Не ми е нужна бавачка. Надявах се, че поне ти ще разбереш.

— Разбирам — увери го тя, поласкана от заключението му, че го възприема различно. — Уверена съм, че можеш чудесно да се справяш и сам. Но, Елиът, ще трябва да положиш усилия да убедиш и семейството си. Можеш ли да ги обвиниш за това, че те смятат за безпомощен? Не можеш да шофираш, не можеш да се сработиш с друг, освен със Сибил, би забравил да се на храниш, ако твоята икономка или аз не ти напомним. Стоиш заключен в кабинета си с часове, потънал в своя интелектуален свят, напълно загубил връзка с външния. Ще се наложи да докажеш на семейството си, че можеш да живееш като всеки нормален човек.

— Точно това съм решил. Затова се втурнах да наема друга секретарка веднага щом Сибил напусна. Исках да ѝ докажа, че мога да работя и с друг човек, стига да пожелая. Накрая за малко да провала всичко с моята деспотичност. Накарах те да напуснеш само след седмица работа при мен.

Напълно спечелена за каузата, Малори облегна лакти на масата и се наведе напред, без да обръща внимание на младежа, който

разчистваше чиниите.

— Това е само началото, Елиът. Ще трябва да поработиш и в другите области. Според мен трябва задължително да се научиш да шофираш. Докажи, че можеш самостоятелно да се придвижваш. Наложи си да излезеш от стереотипния образ на разсеян учен... Направи си план за деня, храни се в нормални часове, не носи кафяви чорапи с тъмносин костюм и черни обувки — тя се усмихна, когато той машинално погледна под масата и лицето му пламна от яд. — Колкото до социалните ти контакти — продължи младата жена, — нямаш ли приятели в Далас?

Той притеснено сви рамене.

— Всъщност не. Имам познати, разбира се, но истинските ми приятели са пръснати по цялата страна. Повечето от тях са членове на мозъчния тръст.

— Чудесно е, че общуваш със сродни души, но имаш нужда от повече разнообразие — заяви Малори.

— Сигурен съм, че имаш много приятели — каза Елиът. В гласа му се долавяше завист.

— Десетки и ще те запозная с всички. Освен това ще те науча да шофираш.

— Наистина ли? — попита той скептично.

— Да. Можеш ли да танцуваш?

— Лошо — намръщи се той.

— Тогава ще танцуваме. Ще бъде страхотно! Колко време имаме?

— Колко време имаме? — попита той, малко смутен от ентузиазма ѝ.

— Колко време остава до следващата ти среща със Сибил? Тогава ще можем да демонстрираме твоите постижения.

— Две седмици. Щом двамата с Джордж се върнат от пътешествието, всички ще се съберем в Чикаго, за да отпразнуваме златната сватба на дядо и баба. Надявах се тогава да убедя Сибил, че искам да се омъжи за Джордж и да бъде щастлива, при положение, разбира се, че той самият не е успял да го направи по време на пътешествието.

— Няма много време. Но мисля, че ще успеем. Човек с твоя ум трябва да е схватлив — добави тя закачливо.

Елиът я погледна замислено и тя се изчерви, като осъзна, че е отишла твърде далеч в мечтите си.

— Не мислиш ли, че планът ми е добър? — попита смутено.

— Мисля, че е отличен — отвърна той. — Току-що ми хрумна една идея, която ще реши всичко. Като прибавим и предложениета, които ти току-що направи, моята идея трябва да убеди Сибил веднъж завинаги, че вече не се нуждая от непрекъснатите й грижи.

Мъжът се усмихна широко, но начина, по който погледна Малори, я обезпокои.

— И каква е тази идея?

— Ако Сибил помисли, че съм влюбен, както тя в Джордж, ще разбере, че грижите й не само са ненужни, но и че непрекъснатото й присъствие дори би било доста неудобно. Ще се омъжи за Джордж с чиста съвест, защото ще знае, че и аз имам някого.

— Възнамеряваш да кажеш на Сибил, че си влюбен? — повтори Малори бавно. — В онази жена от мозъчния тръст?

— О, не. Сибил не одобряваше връзката ми с Петра. Казваше, че не сме един за друг, че твърде много си приличаме, че отношенията ни са доста хладни. Никога не би повярвала, че съм влюбен в нея.

— Елиът, не съм сигурна, че би ти повярвала, ако измислиш някого. Сестра ти явно е много прозорлива.

— Точно така. Това означава, че трябва да й покажа тази жена и тя да бъде с мен на тържеството.

Малори смутено се размърда на стола си.

— Ти... имаш ли някого предвид, или смяташ да поканиш някоя актриса за уикенда?

— О, не мисля, че ще е нужно. Познавам жената, която ще се справи чудесно — той й намигна.

— О, Елиът...

— Нали каза, че искаш да ми помогнеш?

— Елиът, казах, че ще те науча да шофираш и да танцуваши и че ще те запозная с приятелите си. Не съм казвала, че ще се появя като твоя... твоя...

— Любима — подсказа й той. — Искам да бъдеш моя любима, Малори Литълфийлд. Ще дойдеш ли с мен в Чикаго?

ТРЕТА ГЛАВА

— Елиът, това е най-ненормалният план, който съм чувала. Никога няма да се получи. Аз ще го проваля. Знам, че така ще стане — настоящаше Малори, докато вървеше след него към къщата му.

Тъй като бяха с нейната кола, тя му предложи да го закара. А той я покани вътре, за да продължат спора, подхванат в ресторантa.

— Няма да се провалиш, Малори. Планът ми с нищо не е по-ненормален от твоите идеи.

— Аз поне нямах намерение да заблуждавам никого! — възмути се тя. — Просто щях да ти помогна да станеш по-самостоятелен. Ти всъщност искаш от мен да измамя цялото ти семейство.

— Не е чак толкова ужасно. Помисли си само колко добре ще се почувствуваат, като се убедят, че не съм един нещастен самотник.

Малори го изгледа гневно, а той се настани на твърдото сиво канапе във всекидневната на първия етаж. Младата жена никога не се беше качвала в апартамента му.

— Стига си дърпал нежните струни, Елиът. Не съм чак толкова наивна.

— Честно, Малори, не мислиш ли, че идеята ми е добра?

— Да, виждам предимствата ѝ — призна тя неохотно.

— Искам да кажа, че ако бях на мястото на Сибил, щях да се успокоя, ако знаех, че си имаш някого...

— Но, Елиът, така не се прави.

— Това е моя грижа. Цял живот съм бил логичен и рационален. Може би е време да направя нещо импултивно, дори малко глупаво.

Тя прехапа устни и мислено се съгласи, че за него беше крайно време да направи нещо напълно безумно, нещо, което вероятно би се оказало доста забавно в края на краишата. Колко номера си бяха правили с приятелите ѝ през годините? Съмняваше се, че Елиът си бе позволил подобно нещо някога. Не че това беше шега. Той наистина смяташе да убеди любещото си семейство, че я обича. Нея! Какъв абсурд!

И все пак, кой щеше да пострада от измамата? Сибил щеше да се увери, че брат ѝ се справя отлично, баба му и дядо му щяха да престанат да се тревожат за него. А когато той преценеше, че му е дошло времето — след сватбата на Сибил, разбира се — щеше най-спокойно да съобщи, че връзката им е приключила съвсем дружелюбно.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи?

— Идеята е жизнеспособна — каза той с лека усмивка. — Имам нужда от твоята помощ. Моля те.

Някак беше открил, че тя не може да му устои, когато ѝ каже „моля те“ с този плътен, легко дрезгав глас. Малори въздъхна и се предаде.

— Добре, обаче няма да ми се сърдиш, ако се провалим.

Усмивката му беше почти ослепителна.

— Чудесно! Кога започваме?

— Какво да започваме? — намръщи се тя.

— Ами, инструкциите. Трябва да ме научиш да шофирам, да танцувам, да се държа като влюбен мъж.

— Какво, какво?

— Малори — повтори той търпеливо, — аз никога не съм бил влюбен. Не знам какво правят влюбените мъже. Ако искам да убедя семейството си, ти ще трябва да ми казваш какво да правя.

— О, това е невероятно — простена тя, отпусна се в едно раирano кресло и покри лицето си с длани. — Преди да те срещна, мислех, че съм доста странна. Сега виждам, че съм напълно нормална.

— Кога започваме?

Тя вдигна глава.

— Сестра ти е влюбена. Действай като нейния приятел, Джордж. Елиът погледна печално.

— Не съм им обръщал много внимание. Изглежда, напоследък съм мислел само за работата си...

— Какво те кара да мислиш, че знам как се държат влюбените мъже?

Той я погледна изненадано.

— Е, предполагам, че гледаш филми, четеш любовни романи. Освен това сигурно някога си била влюбена, нали?

— Ами...

Той я погледна загрижено.

— Не си влюбена в момента, нали?

— Казах ти, че в живота ми няма мъж още в деня, в който ме нае.

Колкото до това дали съм била влюбена, мисля, че бях веднъж. Но беше голяма грешка, истинска катастрофа.

Той махна с ръка.

— Няма значение. Сигурен съм, че знаеш какво да правя. Защо не предвидим един урок по кормуване за утре? Може да комбинираме някои от уроците. Можем да обсъждаме какво правят влюбените, докато се возим.

— Баща ми винаги е казвал, че някой ден здравата ще загазя заради импулсивността си. Добре, ще проведем първия урок утре. Ще те взема следобед.

— Страхотно — той се изправи заедно с нея. — Тръгваш ли? Не искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, мисля да си ходя. Нещо ми подсказва, че ще имам нужда от здрав сън тази вечер — каза тя с въздишка. — Лека нощ, Елиът.

Той я улови за ръката, тъкмо когато младата жена поsegна към вратата.

— Забрави нещо.

— Какво?

— Урок първи — отвърна той, малко преди да сведе глава.

Малори замръзна, когато устните му докоснаха нейните, а ръцете му я обгърнаха, за да я притеглят към стройното му тяло. Изобщо не беше очаквала да я целуне. За миг си помисли да се отдръпне, но това се оказа само един моментен пристъп на благоразумие.

В началото я целуваше малко непохватно, като че ли отдавна не го беше правил. Но изведенъж прегръдката стана експлозивна, неудържима, всеотдайна. Впiti устни, напрегнати тела, търсещи ръце. Когато устните им се разделиха, Малори усети, че се е притиснала към него, заровила дълбоко пръсти в гъстата му коса.

Останаха така в пълно мълчание, втренчени един в друг, докато опитваха да се отърсят от въздействието на тази унищожителна прегръдка. Малори си пое дълбоко въздух и решително се отблъсна от него.

— А това пък какво беше?

— Тренировка. Влюбените хора, струва ми се, обичат много да се целуват.

— Да, така е, но не мисля, че е нужно да тренираме чак толкова разгорещено. Можем да запазим демонстрациите за пред твоята фамилия.

— Ами ако за мен не са само демонстрации? — попита той, впил изпитателен поглед в нея.

Тя стисна ръце зад гърба си.

— Елиът, не допускай грешката да мислиш, че между нас може да има нещо. Не забравяй, че правим всичко това заради сестра ти. Имам непоклатимо правило никога да не се обвързвам емоционално с работодателя си.

— Правилото изстрадано ли е?

— Да — отвърна тя смело.

— Онзи път, когато си мислела, че си влюбена... Грешката, за която ми спомена?

— Точно така. Опитвам се да не повтарям грешките си.

Той кимна замислено.

— Разбирам.

Тя се обърна рязко и посегна към вратата.

— Лека нощ, Елиът.

— Лека нощ, Малори. До утре.

В събота сутринта Елиът нетърпеливо поглеждаше часовника и се питаше по кое ли време ще пристигне Малори за урока по кормуване. Отдавна не бе очаквал нещо с такова вълнение. Беше глупаво, разбира се. Само един урок по кормуване, но се страхуваше да не се изложи, когато седне зад волана. И все пак продължаваше да брои минутите до срещата с нея.

Досега не бе преживявал нищо подобно на снощната целувка. Бе целувал и други жени, разбира се, но винаги някак между другото. Щом само една целувка можеше да има такова въздействие върху него, какво ли би било, ако се люби с Малори. При тази мисъл почувства лека възбуда и прегълтна тревожно. Естествено, тя нямаше намерение да го прави, а и той самият не беше сигурен, че желае връзката им да вземе такъв обрат.

Всъщност двамата с Малори нямаха много общо. Щеше да бъде по-разумно да общува с жени, по-разбирами за него, например Петра. Може би тази целувка беше просто случайност. Неповторим изблик на емоции, натрупани през напрегнатата седмица. Ако го направеха отново, сигурно щеше да бъде както винаги досега — нищо повече от едно докосване на устни и тела.

Елиът реши, че в случая ще бъде най-разумно да проведе един предпазлив експеримент и да анализира резултатите. За беда, нямаше нищо научно в непривичното вълнение, предизвикано от същия този експеримент.

— Спри! Веднага! — нареди Малори.

Елиът покорно насочи колата към чакълестия банкет на изоставения селски път, изключи двигателя и я погледна въпросително.

— Какво има?

— Какво има ли? Елиът, първото правило при шофиране е да не откъсваш очи от пътя. Ти се размина на косъм с онова дърво на завоя. Къде гледаш?

— В дървото. Стори ми се, че е обхванато от гъби, които са сравнително редки в тази част на страната. Обикновено тези паразити се срещат само в...

— Хич не ме е грижа какви гъби е имало на дървото — прекъсна го Малори. — Елиът, ние едва не се бълснахме в него. Със седемдесет километра в час!

— Казах ти, че съм лош шофьор — промърмори той. — Може би не трябваше да започвам.

— Шофираш чудесно. Ориентираш се в управлението невероятно бързо и караш много плавно. Трябва само да се концентрираш. Когато шофираш, не можеш да мислиш за твоите уравнения и наблюдения или за каквото и да било друго. Когато си зад волана, твой живот е в ръцете ти, но също и живота на хората около теб. Когато ти давам ключовете от колата си и сядам до теб, аз разчитам да се грижиш за безопасността ми. Това е голяма отговорност, но аз съм убедена, че мога да ти се доверя.

— Благодаря ти — каза той неочеквано сериозно. — Смятам това за голям комплимент.

Тя не беше очаквала да приеме думите й толкова буквально. Просто се бе опитала да му внущи да бъде по-предпазлив, но нещо в гласа му накара гърлото ѝ да се свие. Защо трябваше да усложнява толкова нещата?

— Виж, занимаваме се с това вече три часа — каза тя и погледна часовника си. — Гладен ли си?

— Да.

— Какво ще кажеш за един пикник?

Той заинтригувано наклони глава — жест, който ѝ се струваше особено очарователен.

— Пикник ли?

— Да. Случайно съм го приготвила. Помислих си, че може да е забавно.

— Не съм ходил на пикник от... — той замълча, потърка брада и сви рамене. — Не знам от кога.

— Това е непростим пропуск — каза тя, като се опитваше да преодолее буцата в гърлото си. Колко лесно би могъл да я обезоръжи!

— Мислиш ли, че ще успееш да се концентрираш и да караш още три километра?

Той кимна сериозно.

— Да. Искам да оправдая доверието ти.

Малори едва се удържа да не въздъхне ядосано и го упъти към един малък парк. Точно него бе имала предвид, когато приготви храната.

— Мисля, че си почти готов да се включиш в градското движение — каза му тя, докато разстилаше под един огромен дъб покривката на бели и червени карета. Наблизо ромолеше малко поточе и шумът на водата се сливаше с песните на птиците от короната на дървото. В шест и половина слънцето все още грееше и денят беше топъл. Малори придърпа широките си къси панталони и седна по турски на единния ъгъл на покривката, като подкани с жест мъжа да направи същото.

— Въпросът е дали градското движение е готово за мен? — отвърна Елиът внимателно и се настани.

Малори се засмя и отвори кошницата.

— Не ставай глупав. Днес се справи чудесно, с изключение на опита да се качиш на дървото. Утре ще продължим с уроците, докато реша, че си готов да получиш книжка, което няма да ни отнеме много време. Бързо напредваш. Не мога да повярвам, че толкова дълго не си намерил смелост да се научиш.

Той сви рамене, наблюдавайки с интерес как тя вади картонени чинии и увити в найлон сандвичи.

— Добра учителка си. Последния път се опитах да шофират в Чикаго с един истеричен инструктор. Той щеше да получи инфаркт при онова дърво, вместо да ме скастри като теб.

Усмихната, Малори продължаваше да трупа храна върху покривката.

— Колко души смяташ да нахраниш с тези купища?

— Имам голям апетит, а и на теб няма да ти навреди, то напълнееш с няколко килограма.

— Мога да изям два пъти по толкова и да не наддам нито грам. Изглежда изгарят калориите, преди да ги погълна.

— Късметлия. С какъв сандвич ще започнеш? Имаме с фъстъчено масло и желе, с шунка и сирене. Ето, вземи по един и от двата. В тази кутия има турция, а в тази — домати. Имаме също моркови и... — тя надникна под следващия капак — домашни бисквити за десерт.

Вниманието на Елиът бе привлечено за момент от дългите й стройни бедра, разкрити от късите панталони. Той премигна, пое препълнената чиния и тихо благодари. Направи му впечатление, че тя приготви същото количество и на себе си. Почуди се дали и тя като него можеше да си позволи да яде много и да си остане така приятно стройна. Отхапа от единия сандвич и откри, че е с фъстъчено масло и желе. Не беше ял такъв от години. Тъкмо отпи от студената сода, която тя му подаде, и за малко да се задави от въпроса ѝ:

— Между другото, от колко време се познаваме?

— Срещнахме се в понеделник. Защо?

— О, нямам предвид това. Интересува ме какво ще кажем на семейството ти? Те никога няма да повярват, че тази така наречена любов между нас се е появила за три седмици.

— Да, сигурно си права. И откога, според теб, трябва да се познаваме?

— Нямам представа — тя отхапа от сандвича си, сдъвка залька и преглътна замислено. — От няколко месеца може би. Съществувала ли е възможност да си се срещал с мен през миналите седмици или Сибил беше непрекъснато с теб?

Той поклати глава, раздразнен от намека, че Сибил го следва неотклонно по петите.

— Естествено, не сме били винаги заедно. Тя излизаше с Джордж месеци наред няколко пъти седмично. Освен това не живее с мен. Има собствен апартамент. Невинаги знае какво правя вечер.

— Значи може да си се срещал с мен, без тя да е разбрала?

— Да.

— Защо не си ѝ казал за мен? Тя сигурно ще си зададе този въпрос.

Зaintригуван от вариантите на плана, който замисляха, Елиът насочи цялото си внимание към този въпрос.

— Срамувал съм се от теб — каза той най-накрая, едва сдържайки усмивката си. — Бил съм ужасен от факта, че мъж с моята интелигентност е хълтнал по една очарователна, но лекомислена секретарка, която...

Той избухна в смях, когато Малори го замери с хартиена салфетка по главата.

— Прасе такова — възмути се тя, въпреки че се смееше с него, явно развеселена от шегата. — Опитай пак.

Елиът се забавляваше чудесно. Рядко се шегуваше с някого, освен със Сибил, защото повечето хора се отнасяха с него почтително, сякаш той не се интересуваше от нищо друго, освен от висша математика, компютри или световна икономика. Само с Малори и понякога със Сибил можеше да се посмее и да се подиграе дори на собствените си способности. За пръв път разбираще колко отморяващо е просто да седиш с кръстосани крака на покривката до потока, да ядеш сандвичи с фъстъчено масло и да се шегуваш с някого.

— Срамувала си се от мен? — предложи той. — Установила си с ужас, че си влюбена в един смотаняк, който...

— Елиът, стига вече. Трябва да обсъдим сериозно този въпрос. И освен това ти не си смотаняк.

— Искаш да кажеш, че не е съвсем недопустимо да изпитваш влечението към мен... Ако не бях твой работодател, разбира се?

Без да го погледне в очите, тя отвърна:

— Не. Не е недопустимо. Та защо не си казал на Сибил за мен?

Странно развеселен от думите ѝ, той подхвърли по-сериозно предложение.

— Не съм искал Сибил да се намеси.

— А би ли го сторила? — повдигна вежди Малори.

Той изпъшка в отговор.

— Ако ѝ бях казал, че съм срецнал жена, която ми харесва много, щеше да настоява да се запознае с нея и щеше да започне да дирижира отношенията ни и да ми дава съвети какво да говоря и да правя. Щеше да ме накара да си купя нови дрехи. Направо щеше да обезумее — заключи той без заобикалки. — Искал съм връзката ни да се развива без външна намеса и затова просто не съм ѝ споменал нищо за теб.

— А защо си решил да ме заведеш в Чикаго?

— Така лудо съм влюбен в теб, че просто нямам търпение да те покажа — отвърна той начаса, доволен от руменината, заляла страните ѝ.

— Може би аз съм те помолила да ме представиш на семейството си? — предложи тя. — Щом двамата сме в сериозни отношения, би било нормално да поискам да се запозная с твоите роднини.

— Не звучи лошо. Какви други мрежи трябва да изплетем, за да ги заблудим?

Тя си взе една бисквитка.

— Мисля, че това е достатъчно. Може да кажем, че сме се запознали на някое парти.

— Никога не посещавам такива места.

— Никога? — повтори тя учудено.

— Никога. Срецинали сме се в университетската библиотека.

— Но аз не посещавам университета. Какво бих могла да правя в библиотеката? Елиът, разбираш ли, че ако не се бяхме срецинали в агенцията, ние просто нямаше да се запознаем.

Той изведнъж осъзна колко жалко би било това.

— Не се предавай. Ще измислим нещо. Може би някой ресторант?

Лицето ѝ грейна.

— Аз наистина се храня в ресторани.

— Аз също — усмихна се той. — Почти винаги сам. Ти си била на масата до мен...

— И сме се сблъскали на излизане.

— Аз се извиних.

— Запознахме се просто от вежливост.

— Изпратих те до колата, за да се уверя, че всичко е наред.

— Наистина ли би направил подобно нещо?

— Наистина, ако беше със същата рокля, която носеше снощи — увери я той и одобрително изгледа стройното ѝ тяло.

— И ти се притесняваш, че не умееш да флиртуваш — промърмори младата жена.

— Казах ти — напомни ѝ той нежно, — с теб съм различен. Никога не флиртувам с други жени.

Тя го погледна замислено.

— Може би току-що създадох чудовище.

— Може и да си права — отвърна той и се наведе към нея. Беше ударил часът за провеждане на експеримента, замислен по-рано.

— Елиът, какво правиш? — ококори се Малори.

— Урок втори — прошепна той и я целуна, преди тя да успее да му се противопостави.

Снощната целувка не бе случайност. Каквото и да бе сторила Малори с него тогава, то се повтори веднага щом устните им се срещнаха. Можеше да се закълне, че чува звуците на оркестър, а в постепенно покривеняващото небе избухват фойерверки. Колкото и да бе презирал подобни банални описание, когато бе попадал на тях в миналото, сега той разбра откъде техните автори са черпили вдъхновение. В никакъв момент от живота си и те сигурно бяха преживели нещо подобно.

Малори тихо изстена, дали от удоволствие, или от възмущение, той не знаеше, но ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, както миналата вечер и пръстите ѝ потънаха в косата му. И той самият не усети как прехвърли тежестта си и изведнъж двамата се оказаха легнали на покривката.

Трябваше да си поеме въздух за момент, но после продължи да я целува. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и спряха под гърдите ѝ. Изгаряше от желание да ги обхване с длани, но не искаше да я уплаши.

Малори съзнаваше чудесно какво става, но дори когато си каза, че трябва да спре тази лудост, усети как тялото ѝ се изви нагоре в желанието си да се приближи до неговото.

За мъж, който твърдеше, че е непохватен в общуването, Елиът целуваше невероятно.

И все пак спряха. За нейно най-голямо съжаление, той сложи край, не тя. Вдигна глава, погледна я и прочисти гърло, преди да заговори.

— Е, мисля, че това дава отговор на въпроса ми.

— Какъв въпрос? — почти прошепна тя.

Той поклати глава с дяволита усмивка.

— Не съм сигурен, че ще разбереш.

Тя си пое дълбоко въздух, хвана се за раменете му и се изправи.

— Това трябва да спре.

Той замълча. Наведе се и започна да събира останките от обядта и да ги хвърля безразборно в кошницата.

— Елиът? Чуваш ли ме?

— Да. Би ли ми подала купата с морковите?

Подаде му я.

— Елиът...

— Е, каква е следващата стъпка?

— Какво?

— Каза ми, че ще ме научиш на светски маниери. Какво следва?

Тя опита да избистри замъгления си разсьдък, отметна бретона от челото си и навлажни устни.

— Едно парти — Елиът изпъшка. — Точно така. Обещах да те запозная с някои хора. Моите приятели ще се събират в петък. Ще отидем и ние.

— Малори, ужасен съм в компания. Не знам какво да говоря, какво да правя. Ще разваля настроението на всички.

— Не ставай смешен. Просто бъди какъвто си. Днес прекарах чудесно с теб. И другите ще те харесат.

Забеляза, че той започва да се изнервя.

— Непрекъснато се опитвам да ти обясня, че с теб съм различен. Никога не си ме виждала в нормална обстановка с други хора. Безнадежден съм.

Малори грабна кошницата и тръгна към колата.

— Преувеличаваш. Ще се справиш чудесно. Сега ти ли ще шофираш, или аз?

Той въздъхна и я последва бавно с покривката в ръка.

— Аз. Поне с това се справям донякъде. Но продължавам да смятам, че идеята ти за партито е ужасна.

— Елиът, аз ти поверявам колата си, не забравяй. Довери ми се и ти. Ще прекараме чудесно.

— Само да не кажеш, че не съм те предупредил — промърмори той, завъртя ключа за запалването и потегли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ще бъде катастрофално. Ще съжаляваш. Обещавам ти.

Малори въздъхна и ядосано махна с ръка.

— Няма ли да спреш да го повтаряш? — попита тя пессимистичния си работодател, който бе приседнал на ръба на бюрото ѝ с мрачно лице.

— Само да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Добре, предупредена съм.

Той сви рамене с изражение „направих, каквото можах“ и смени темата.

— Какви са плановете ти за обяд?

— Нищо специално. Защо?

Смятай се ангажирана — той стана, прокара пръсти през косата си и се усмихна. — Имам няколко телефонни разговора. Ако ти трябвам, ще бъда в „ямата“.

Малори се засмя на наименованието, с което бе нарекла кабинета му и което мъжът веднага бе възприел. Докато го проследяваше с поглед как излиза, си помисли самодоволно, че бе постигнал много през изминалата седмица. Бе положил усилия да облекчи работата ѝ, въпреки че задълженията ѝ към него никога нямаше да бъдат съвсем същите като към обикновен бизнесмен, помисли си тя радостно. Беше продължил със закачките от миналата събота и често я разсмиваше с невъзмутимата си ирония.

Имаха още три следобедни урока по кормуване и тя остана смяяна от неговата възприемчивост, особено след като се бе убедил, че наученото ще му бъде от полза.

Как ѝ се искаше да се скара на семейството му, че са се отнасяли с него като с гениален некадърник! Той наистина беше гениален, но беше и човешко същество със свои чувства. Нещо, което роднините му бяха пропускали доста често.

Тъй като уроците обикновено завършваха с вечери, Малори научи не малко за Елиът през изминалите пет дни. Достатъчно, за да

разбере, че той често се бе чувствал изолиран, различен, самотен. Всичко това ѝ беше познато и му съчувстваше дълбоко, но трябваше да гледа в бъдещето. Не последваха повторения на двете шеметни целувки, но не поради липса на опити от страна на Елиът. Малори умело предугаждаше намеренията му и го разсейваше със стряскащи номера или коментари. Съвсем чистосърдечно си признаваше, че е страхливка. Само с една-две целувки Елиът можеше да разбие на пух и прах принципите ѝ.

Тя облегна лакти на бюрото, опря брадичка на юмруците си и се втренчи в пространството. Напомни си всички причини, поради които, не можеше да си позволи връзка с Елиът Фрейзър. Беше си изпатила с Лари, нейния очарователен и богат шеф, който се бе позабавлявал известно време със секретарката си. Малори се бе влюбила със същия чистосърден ентузиазъм, с който правеше всичко останало, за да остане поразена от една вестникарска обява за годежа на Лари с богата представителка на висшето общество от Далас. Когато му показва обявата, Лари хладно я информира, че никога не е имал намерение да се обвързва с обикновена канцеларска служителка. Мъж като него можел да се ожени само в собствените си кръгове. После ѝ бе намекнал, че връзката му с нея няма нужда да се променя само защото той ще сключи брак с друга жена.

Вбесена от предложението да я направи своя любовница, Малори го напусна, като едва не отнесе челюстта му с юмручен удар. За малко да си счупи ръката, но това не я накара да съжали за стореното.

Защо изпитваше такова влечење към мъже, с които нямаше почти никакви общи интереси? Историята се повтаряше с Елиът. Той беше не само изключително богат, но и известен интелектуалец. Неговият свят нямаше нищо общо с нейния. Привличаше го, разбира се. Трябваше да бъде сляпа и глупава, за да не го забележи. Но беше убедена, че и той като Лари накрая ще си избере жена от своите среди. Малори беше нещо ново, инструмент, който трябваше да осигури щастието на сестра му. Щом тя изпълнеше задачата си, той щеше да си потърси някоя по-подходяща.

— Малори? Проблеми ли имаш?

Тя се сепна и фокусира поглед върху загриженото лице пред себе си. Кога бе дошъл Елиът в нейния кабинет?

— Разбира се, че не. Тъкмо се подготвях да започна доклада за Маклелън. Какво мога да направя за теб?

Той си остана все така намръщен.

— Подготвяш се да пишеш, доклад? Затова ли си толкова тъжна? Не трябва да го правиш, ако ти е толкова неприятно. Ще го свърши някой в университета.

Отново възприемаше думите ѝ прекалено буквально. Неясно защо Малори се почувства виновна и отвърна сопнато:

— Не ставай глупав. Това е моя работа, забрави ли? И аз я харесвам. Просто се бях замислила за момент. Това е всичко. Имаш ли нужда от нещо, Елиът?

Той кимна бавно.

— Един молив. Моите пак са изчезнали.

Тя дръпна чекмеджето на бюрото си и му подаде два, току-що подострени.

— Заповядай. После ще ти изровя още от „ямата“. Нещо друго?

— Не, това е всичко. Сигурна ли си, че си добре?

— Напълно. Сега си върви. Имам работа.

Отдъхна си, когато той се отдалечи. Обърна се към клавиатурата на компютъра и си каза, че трябва да спре да мечтае за своя привлекателен шеф, преди да е загубила здравия си разум. За пореден път.

Точно в дванайсет часа Елиът се появи в кабинета на Малори, за да я заведе на обяд. Блясъкът в очите му я накара да се запита какво ли пак му е хрумнало.

— Къде отиваме? — попита тя и зае седалката до шофьора в своя автомобил.

— Ще видиш — обеща той и подкара уверено форда към магистралата.

Озадачената гримаса на Малори изчезна, щом спряха пред една огромна търговска агенция на „Шевролет“.

— Ще купуваш кола!

— Позна. Искам да ми помогнеш да я избера. Омръзна ми все да чакам таксита.

— О, това ще бъде забавно — възклика Малори, зареяла поглед в множеството автомобили, изложени за продан. Изобщо не ѝ се стори необично, че ще купуват автомобил по обяд. Нали така беше купила и форда.

— Защо шевролет? — попита тя небрежно, докато слизаха от колата.

Той сви рамене.

— Искам американска кола. Форд или крайслер също биха свършили работа. Ако не намерим нищо тук, ще отидем в техните представителства.

Тя кимна и тръгна към няколко луксозни лимузини, които изглеждаха подходящи за Елиът. Един млад продавач приближи със светнал при перспективата за предстояща продажба поглед.

— Как сте, приятели? — попита той с провлачен тексаски изговор и подаде ръка на Елиът. — Кола ли търсите?

Тя едва устоя на изкушението да му каже, че са тръгнали да търсят кон с двуколка. Само се усмихна и замълча, а Елиът измърмори нещо в отговор. Малори се насочи към един особено привлекателен син автомобил и отвори шофьорската врата, за да огледа плюшената тапицерия. Да, това приличаше на кола, която Елиът би харесал.

— О, госпожата има добър вкус — каза продавачът, който се представи като Джими и веднага застана до Малори. — Красива е, нали? Има всички екстри.

В продължение на петнайсет минути той описва предимствата на автомобила. Малори го слушаше разсеяно. Обиколи бавно колата, качи се в нея и опита седалките. Имаше достатъчно място за дългите крака на Елиът.

— Тази е хубава. Елиът?

Тя подаде глава през вратата и слезе, за да го потърси. Зърна го в средата на паркинга. Беше се навел към лъскава златиста спортна кола. Джими беше до него, говореше бързо и възторжено ръкомахаше. Малори се ококори. Корвет? За мъж, чиято идея за модерно облекло бяха поплинени панталони с поло?

Елиът изглеждаше смутен.

— Аз... я забелязах оттам — обясни той неуверено. — Хубав цвят, нали?

— Великолепна е — поде Малори веднага. — Просто не очаквах, че ще се интересуваш от спортна кола.

Той погледна към редицата големи по-консервативни коли.

— Права си, разбира се. Една от онези би била много по-практична.

Малори не успя да потисне усмивката си, щом зърна тъжното му изражение. Той приличаше на малко момче в магазин за играчки, което се чувстваше задължено да избере образователна играчка, а всъщност много му се искаше един скейтборд.

— Хайде да я погледнем — каза тя и тръгна към шофьорската врата.

Без да обръща внимание на Джими, който бе изпаднал в екстаз при мисълта за голямата комисиона, младата жена се настани зад волана и блажено се отпусна в меката кожена седалка.

— О — възклика тихо тя, като видя таблото с безбройните индикатори — това е невероятно!

— Харесва ли ти? — попита Елиът със зле прикрито нетърпение.

— Лъскава, прекалено скъпа, младежка и напълно непрактична — отвърна тя, наблюдавайки с крайчеца на окото как устните му се свиха разочаровано. — И — добави тя, като разцъфна в усмивка — мисля, че трябва да я купиш.

— Наистина ли? — грейна лицето му.

— Разбира се. Идеална е. Точно това, от което се нуждаеш. Жалко, че няма да пътуваме с кола до Чикаго, та да я покажеш на семейството си.

Елиът се ухили.

— Ще им приседне.

— Да. Сигурно.

Предстоеше лек шок, когато Елиът небрежно написа чек за пълната сума. Тя трябваше да изплаща своя икономичен форд още осемнайсет месеца, а го купи на старо. При мисълта за това въздъхна, надяваше се не прекалено завистливо. След един бърз разговор с банката мениджърът на агенцията само дето не целуна ръка на Елиът и обеща да подготви колата за доставка същия следобед.

— Имате чудесна съпруга — сподели Джими с Елиът, докато вървяха към форда на Малори. — Моята би припаднала, ако избера нещо спортно. Вие сте късметлия.

Вместо да поправи грешката на търговеца, Елиът само кимна и се ухили, забелязал руменината, избила по страните на Малори.

— Такъв съм, нали?

Тя се съсредоточи в часовника си, а Елиът подкара бързо към най-близкия ресторант. Бяха спрели в агенцията точно преди час, което означаваше, че е похарчил по петстотин долара за всяка минута, прекарана там.

— Разбира се, сега знаеш, че трябва да получиш шофьорска книжка, нали? С разрешителното, което имаш, си задължен да караш заедно с друг пълноправен шофьор. Ще дойда с теб следобед, за да вземем колата.

— Няма нужда — увери я той със самоуверена усмивка.

Малори се намръщи.

— Елиът, не можеш да караш без книжка. Ще те глобят.

Той извади портфейла си от задния джоб и го метна на коленете ѝ.

— Отвори го.

— Елиът! Взел си книжка?! Кога?

— Тази сутрин.

— Мислех, че си ходил в университета.

— Знам. Исках да те изненадам.

— Успя — тя се наведе импулсивно и го целуна по бузата. — Поздравления. Не познавам друг, който да се е научил да шофира и да е взел книжка за по-малко от седмица.

— Наистина ли харесваш колата, която избрах? — смени темата Елиът.

— Много — увери го тя.

— Може да я караш до партито довечера, след като те взема.

Тя се усмихна доволно.

— Наистина ли? Ще ми дадеш да я покарам?

Той се засмя.

— Естествено, нали се научих да шофирам на твоята кола?

Тя се усмихна и се отпусна на седалката.

Елиът загаси двигателя и остана зад волана на своя корвет, вперил мрачен поглед в апартамента на Малори. Наистина мразеше

партита. Слезе от колата и внимателно затвори вратата след себе си. За момент се възхити на новата си играчка, потупа я по капака и тръгна унило да вземе дамата си за вдъхващото ужас събитие.

— Точно навреме — каза одобрително Малори и се появи на вратата с усмивка.

Изглеждаше страхотно с шикозния си смарагдовозелен гашеризон с широк колан. Копчетата отпред бяха отворени дотолкова, че да намекнат за това, което се крие под тях. Беше заменила обичайната си конска опашка с екстравагантна плитка. Това го подсети, че никога не бе виждал косата ѝ разпусната. Беше готов да се обзаложи, че ще изглежда страхотно, разпиляна върху някоя възглавница.

Той преглътна при тази еретична мисъл и с усилие върна поглед към лицето ѝ. Нямаше как да не забележи лекото неодобрение в очите ѝ.

— Какво има? — попита той и се почувства някак неудобно в тъмния си костюм. — Постарах се да съчетая добре цветовете. Чорапите ми са в един цвят с костюма.

— Изглеждаш чудесно. Но си прекалено официален за случая.

Той се намръщи.

— Ще отида да се преоблека, ако мислиш, че се налага. А още по-добре ще е да се откажем от идеята.

Тя размаха заканително пръст.

— Добър опит, но остави тази работа. Просто ще свалиш вратоворъzkата и сакото и всичко ще бъде наред.

— Ще се чувствам ужасно. Мразя партита. Не знам какво да говоря, нито какво да правя. За какво да разговарям с непознати, които нямат нищо общо с мен?

— Общи приказки — посъветва го тя и го потупа по ръката. — Това се нарича запознанство, сприятияване. Лесно е.

— За теб, може би — отвърна той неуверено.

— Ще успееш, Елиът.

Когато стигнаха колата му, той се обърна рязко, привлече младата жена в прегръдките си и впи устни в нейните, докато странен шум в ушите му не го предупреди, че е време да се отдръпне. Направи го неохотно, без да сваля ръце от кръста ѝ.

Задъхана, Малори се втренчи в него.

— Защо... Защо беше това?

— За кураж.

Тя си пое дълбоко въздух и укорително поклати глава.

— И алкохолът действа в такива случаи.

— Но целувките са много по-вкусни — обори я той и я целуна отново, преди да подхвърли, че целувките ѝ са много по-опияняващи, от какъвто и да е алкохол.

— Къде, по дяволите, го откри, Малори?

Малори се усмихна някак тъжно на стройната брюнетка.

— Той е моят шеф.

— О — кимна Синди разбиращо, — подмазваш му се за по-голяма заплатата или за повишение в службата? Затова ли излизаш с него?

Практична жена, Синди идеално би могла да разбере подобни доводи, за да излизаш с работодателя си.

Малори я познаваше достатъчно добре, за да не се обиди, но се почувства задължена да защити Елиът и поклати глава.

— Той е наистина много симпатичен. Тази вечер излязох с него, защото ми е приятно да бъдем заедно.

Не се учуди, че Синди се ококри недоверчиво при тази забележка. През последните два часа Елиът не положи ни най-малко усилие да се покаже дружелюбен. От момента, в който влязоха в голямата къща, той се държеше като скован, малко недоволен професор, който е бил принуден служебно да присъства на студентски купон. Малори го представи на много хора, все симпатични, но Елиът разговаря много малко и изглежда не желаеше или не беше способен да се адаптира. И въпреки че тя му напомни за обещанието да потанцуват, щом хвърли поглед на импровизирания дансинг, той категорично отказа да стъпи на него.

— Спомена, че бил някакъв професор? — попита Синди.

— Да, и изобретател. Много е интелигентен и високо уважаван в академичните среди — ентузиазира се Малори.

— И добре изглежда, но е доста скучен за моя вкус — Синди изпъна обсираната си с пайети рокля върху предизвикателните си

форми и стрелна Малори с дяволит поглед. — Човек сигурно трябва да си вземе списание в леглото, за да не се отегчи, докато той...

— Синди! — възнегодува Малори. — Какви ги говориш!

— Честно, Малори, можеш ли да си представиш да легнеш с този скован и намръщен професор? — Синди леко потръпна. — Сигурно се е учил как да прави любов от някой учебник за човешката полова система.

Малори се ядоса не на шега.

— Ако искаш да знаеш, мога да си го представя — отвърна тя високомерно. Доста време бе прекарала напоследък точно с тези мисли в главата, въпреки че не сподели това със Синди. — Много е възможно да останеш изненадана. От неговите целувки краката ми се подкосяват.

Тя отметна глава, обърна се и се отдалечи. Синди остана слисана и определено заинтересувана.

Пъхнал ръце в джобовете, Елиът се беше подпрял на стената в ъгъла, който си бе извоювал, и навъсено гледаше как Малори си пробива път през тълпата към него. Това й отне известно време, защото почти всички я спираха, за да разменят по няколко думи и да се посмеят. Той присви очи, когато един тъмнокос красавец я притисна до себе си за малко. Малори явно нямаше нищо против.

Елиът намрази мъжа веднага.

Партито беше катастрофално. Нали точно това й бе казал? Тя просто не искаше да повярва, че е напълно непохватен в подобни ситуации, за разлика от Малори и нейните приятели, които бяха дошли в тази стая, знаейки какво да очакват, какво да направят и какво да кажат, за да развеселят останалите. Доколкото Елиът можеше да прецени, никъде в стаята не се водеха сериозни разговори, освен ако не се вземеше предвид крайно сериозната дискусия между една двойка в отсрещния ъгъл, която според Елиът щеше да приключи в най-близката спалня.

Очите му се спряха отново на Малори. Тя беше толкова жизнена. Макар да изгаряше от желание да я прегърне отново и да я целуне страстно, той си каза, че няма какво да й предложи и няма никакви основания да очаква взаимност. Тя бе малко разноцветно колибри, което прехвърчаше от цвят на цвят в пламенен възторг от живота, а той

беше мрачен бухал, кацнал на самотен клон, който наблюдаваше капризния й полет. Колко дълго щеше да успее да я задържи, преди тя да се втурне в търсene на нови вълнения и източници на радост, като остави живота му още по-празен и безцветен от преди?

Желаеше я. Никога не бе искал друга жена толкова силно. И все пак...

Дали щеше да го хареса като любовник? Жените, които бе имал в миналото, изглеждаха доволни след това, но те бяха различни, приличаха повече на него. Малори би била също толкова авантюристична, необуздана и пламенна в леглото, колкото и във всекидневието си. Можеше ли да й достави удоволствие? Ами ако остане недоволна, дори отегчена? Отново го обля пот, този път студена и предизвикана от лошо предчувствие. Имаше ли смелостта да предприеме този риск и да бъде отблъснат?

Малори стигна до него, преди да си е отговорил на този мъчителен въпрос. Вместо да му се разсърди, което би било съвсем уместно, тя се усмихна съчувствено и нежно допря длан до бузата му.

— Горкият Елиът. Нима си толкова нещастен, колкото изглеждаш?

Скован от усилието да не я грабне в прегръдките си, той успя да свие рамене с надеждата, че изглежда хладен и незаинтересован.

— Опитах се да ти обясня, че това не е моят тип забавление.

— Да, знам. Съжалявам, че те принудих да дойдеш. Готов ли си да тръгваме?

— Не искам да ти провалям вечерта — прогълътна виновно той.

Тя поклати глава и го хвана за ръката.

— Не ставай глупав. Хайде да офейкваме.

Той се усмихна за пръв път, откакто бяха дошли. Тъкмо тръгнаха към вратата, и пред тях застана пищна брюнетка, която Малори му бе представила в началото. Помнеше, че името й е Синди, но странно защо, сега тя го гледаше доста заинтересувано. При запознанството изобщо не се бе постарала да скрие безразличието си.

Не го остави да се чуди дълго. След като попита дали вече си тръгват и получи потвърждение, тя погледна Елиът с подканваща, почти хищна усмивка.

— Няма да питам накъде сте се забързали. Ако целувките ти са такива, каквито казва Малори, не я обвинявам, че иска да се

усамотите.

— Синди! — процеди през зъби Малори.

Елиът почувства как страните му пламнаха. Отправи въпросителен поглед към Малори. Значи тя харесваше целувките му? Ъгълчето на устните му заигра, когато тя отвърна на мълчаливия въпрос с тъжно свиване на раменете.

Синди погали ръката на Елиът.

— Може би ще mi направиш демонстрация някой път? — попита тя дръзко.

Елиът я погледна слисан, без да знае какво да каже. Няколко души наоколо бяха дочули разговора и едва сдържаха смеха си, докато чакаха отговора на необщителния професор. Най-неочеквано в него трепна палаво пламъче. Той се усмихна леко и изгледа от глава до пети добре сложената брюнетка.

— Може и да стане — имитира той гласа на Кларк Гейбъл. — Ако имаш късмет.

Синди ококори очи и после ги присви с искрено любопитство. Подслушвачите наоколо се засмяха одобрително и започнаха да подхвърлят шеги към Синди. Малори измърмори нещо неразбираемо, дръпна Елиът за ръката и почти го повлече след себе си.

Странно доволен от себе си, Елиът последва с усмивка своето леко разсърдено момиче. Може би щеше да успее да се приспособи в края на краищата. Ако се поупражнява още малко...

Усмивката му угасна, когато се качи в колата до Малори. Тя бе необичайно мълчалива.

А може и да не успея, помисли си той.

ПЕТА ГЛАВА

Малори се мръщеше и суетеше, докато се обличаше за работа в понеделник сутринта. Не се бе виждала с Елиът от петък вечерта, нито бяха говорили по телефона. Тогава я остави пред нейната къща дори без целувка за лека нощ. Не че му бе дала възможност да направи нещо друго. Смутена и разстроена от нетактичните закачки на Синди, тя бе странно мълчалива по пътя към дома. Той също бе потънал в собствените си мисли с неразгадаемо изражение.

Бе прекарал ужасно на партито. Дали обвиняваше Малори за това? Дали вече не съжаляваше за тяхната уговорка и за това, че изобщо бе споменал семейните си проблеми? Или бе заинтересуван от нахалната Синди и кроеше планове как да се възползва от нейното явно предложение?

— Да ѝ направи демонстрация. Как не! — гневно измърмори Малори, докато разресваше току-що измитата си коса.

После се намръщи отново, като си спомни самонадеяния му отговор. „Ако имаш късмет.“ Стои там като пън цяла вечер и изведнъж се превръща в умел флиртаджия точно когато си тръгваме. Сега Синди ще направи всичко възможно да си уреди среща с него. Сигурно ще реши, че би могла точно тя да го измъкне от черупката му.

Усети, че си мърмори пред огледалото, въздъхна възмутено, остави четката и събра косата си в обичайната конска опашка.

Елиът ѝ липсваше през изминалите два дни. В неделя вечерта се въртеше около телефона с надеждата, че ще ѝ се обади. Чудеше се дали да не набере номера му, просто за да си поговори с него. Слисано установи колко ѝ беше приятно да бъдат заедно през изминалите няколко седмици и колко се бяха засилили чувствата ѝ. Нищо няма да излезе, каза си тя тогава и сега потвърди решението си. Просто нищо нямаше да излезе.

Беше време да се отдръпне и да се държи на разстояние, преди да е хлътнала съвсем по него. Щеше да бъде вежлива, хладна и

изпълнителна, но щеше да устоява на притегателната му сила. Никакви целувки, никакви среднощни фантазии.

И може би щом се върнат от Чикаго, ще е по-добре да си потърси друга работа.

— Добро утро, Малори.

Тя кимна в отговор на вежливия му поздрав. Бе пристигнал късно в офиса, след като бе прекарал по-голямата част от сутринта в университета.

— Добро утро, Елиът.

— Някакви съобщения?

Тя протегна ръка към купчина розови листчета.

— Да, няколко. Искаш ли да ги прегледаме заедно?

Той поклати глава, като избягващо погледа й.

— Не, ще се справя сам. Благодаря ти. Ако... Ако имаш нужда от нещо, ще бъда в кабинета си.

Днес не е в „ямата“, отбеляза тя със свито гърло.

— Добре.

Телефонът на бюрото й иззвъня и тя посегна към него. Когато свърши разговора с обнадеждения брокер, Елиът вече бе потънал в дълбините на кабинета си.

Вратата му беше още затворена в края обедната почивка. Малори застана пред нея, тъжно замислена, после решително закрачи към бюрото си и се захвани за работа. Той се появи час по-късно пак с напълно безизразно лице, от което сърцето й се свиваше.

— Имаш ли нужда от нещо, Елиът?

— Папката „Холистър“ — отвърна той тихо. — Да си я виждала случайно?

— Да. Ще ти я дам.

Намери я бързо и му я подаде, вперила поглед във врата му, като внимаваше да не го докосне.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

— Аз... ще бъда в кабинета си.

— Добре.

Тя се върна на стола си със свито гърло и някак странно парещи очи.

Измина още един час, преди да заговорят отново, и то по интеркома.

— Елиът, доктор Карлсън е на телефона. Ще приемеш ли разговора?

— Да, разбира се. Благодаря ти.

— Няма защо.

Думите сякаш заседнаха на гърлото ѝ, което се бе свило още повече. Усети как прегълъща сълзите си, като се обърна към клавиатурата на компютъра.

След час вече знаеше, че все нещо трябва да се направи. Налага се да разбере дали той съжалява, че са се срещнали.

В този момент Елиът излезе с решителна крачка от офиса си и двамата почти се сблъскаха в коридора.

— Елиът, аз...

— Малори, аз...

Двамата се погледнаха втренчено.

— Давай — подкани я той.

Смелостта я изостави изведнъж.

— Не, ти пръв — настоя тя неуверено.

Той упорито поклати глава.

— Мога да почакам. Какъв е проблемът?

Двамата бяха толкова учтиви, че ѝ се прииска да изругае. Готова да заплаче само преди минути, сега тя изпита непреодолимо желание да се изсмее. Прегълътна с усилие, но не успя да потисне кикота си.

Елиът се намръщи.

— Ти се смееш — обвини я той, сякаш тя не го съзнаваше.

Сериозният му тон я разсмя още повече.

— Извинявай — задъха се тя с ръка на корема. — Просто... — гласът ѝ секна от следващия пристъп на кикот.

Елиът издаде странен сподавен звук и също избухна в смях, облегнат на стената.

— Знам защо се смееш — заяви той, когато възвърна дар слово.

— И двамата се държим като идиоти днес, нали?

Тя кимна и избръска бликналиите сълзи.

— Вече ми се повдигаше от учтивости. Веднъж за малко да ти кажа „сър“.

Той захихика отново.

— Не знам дали щях да се справя. Вече започвах да мисля, че не си Малори Литълфийлд, а някакъв андроид, изпратен тук, за да ми разбърка мозъка. Слава Богу, че си пак нормална.

— Ами ти — подхвърли тя мрачно, въпреки че устните ѝ бяха все още дяволито извити нагоре, — ако ми беше благодарил още веднъж, щях да се закълна, че кроиш нещо. Никога отношенията ни не са били толкова официални.

— Не.

— Елиът, аз...

— Малори, аз...

Засмяха се отново, но Елиът пръв се овладя с решително изражение.

— Замълчи, моля те. Искам да ти кажа нещо.

Тя се усмихна и го послуша.

Елиът я хвана за раменете и тъмните му очи се впиха в нейните.

— Извинявай за петък вечерта. Провалих партито. Вината беше изцяло моя. Тръгнах с пораженски дух и дори не опитах да се справя. Ти искаше да ми помогнеш, но аз не направих нищо, за да те улесня.

Тя сложи ръце на гърдите му и го погледна развлънувано.

— Не, Елиът, аз съм тази, която трябва да се извини. Заради мен попадна в неудобно положение. Бях непростимо самонадеяна.

— Слушай, хайде да не стоим така и да спорим чия е била вината — прекъсна я Елиът нетърпеливо. — По-добре ми се скарат, преди пак да сме станали така отвратително вежливи.

Тя се усмихна и импулсивно плъзна ръце около кръста му.

— По-късно ще ти се скарам. А сега се радвам, че отново сме приятели.

— Да — съгласи се Елиът с напрегнат глас. — Приятели — за момент ръцете му я притиснаха, но той побърза да отстъпи назад. — А сега да поговорим за уроците по танци...

— Обещавам да не ти досаждам повече на тази тема — отвърна тя небрежно и опита да скрие треперещите си ръце зад гърба си. Цялото ѝ тяло пламна от краткия допир с мъжа.

— Но аз искам да се науча — настоя той. — На годишнината от сватбата на баба и дядо ще се танцува и аз не искам да стоя и да гледам отстрани като миналия петък. Какво ще кажеш за частни уроци? Ето. Можем да почнем довечера, ако нямаш други планове.

Тя го изгледа подозрително.

— Наистина ли искаш да се научиш да танцуваш?

— Да — отговори той без колебание. — Ще ме научиш ли?

— Естествено.

Не можеше да му откаже, въпреки опасенията си да остане сама в дома му тази вечер. *Приятели*, напомни си тя настойчиво. *Само приятели*. Разбира се.

Елиът знаеше основните стъпки на най-популярните салонни танци — умение, което му бе наследено на млади години. Но според Малори той се движеше така, сякаш бе гълтнал бастун.

— Отпусни се. Почувствай музиката. Плъзгай се заедно с нея.

И той се плъзна точно върху крака ѝ.

— Ох!

Елиът въздъхна дълбоко, пусна я и обезкуражено отстъпи назад.

— Извинявай. Сибил все казва, че съм грациозен като бременна слоница.

Малори решително вирна брадичка, тайничко потърквайки натъртения си крак в другия.

— Забрави какво казва Сибил. Просто си загубил тренинг, това е всичко. Танцували сме само двайсет минути. Справяш се добре.

По дяволите семейството му! На Малори изведнъж ѝ се прииска да хване всичките му роднини и здраво да ги раздруса. Нима за тях не е бил нищо повече от един мозък? Нима нито един от тях не е забелязал, че той е уязвим и несигурен в живота извън интелектуалните си занимания?

— Хайде да опитаме отново — предложи тя, върна иглата върху плочата, която бе донесла, и се обърна към него с окуряжаваща усмивка.

Нещо в погледа ѝ накара гърлото му да се свие. Такъв оптимизъм искреше в изразителните ѝ зелени очи, такава увереност в неговата способност да се справи с всичко, с което би се заел. Наистина ли му

имаше доверие? Какво толкова виждаше в него, което никой друг не бе видял?

Той протегна ръце и я прегърна, но не за да продължат танците, а за да я притисне силно до себе си. Нямаше нищо сексуално в този жест, въпреки че усещаше всеки сантиметър от стройното ѝ тяло. Просто искаше да я прегърне за момент.

Малори беше леко поруменяла, когато я пусна. Усмихна му се плахо.

— За какво беше това?

— Смятай го за благодарност за доверието ти към мен — отвърна той небрежно, сложи лявата си ръка на кръста ѝ, хвана я за дясната и се приготви да танцува.

Тя се усмихна ослепително, повдигна се на пръсти и го целуна изненадващо бързо.

— Не е нужно да ми благодариш.

Преди той да успее да отвърне, изведнъж стана делова и му даде няколко бързи инструкции с тон, който не насьрчаваше повече интимности.

Към три часа през нощта Малори беше застанала пред прозореца на спалнята си и гледаше ясното небе, украсено от блескавия сърп на луната. Смачканите завивки зад нея говореха за неспокойните часове, които бе прекарала в опити да заспи, измъчвана от спомена за близостта с Елиът, за краткото докосване на устните им. Той не я целуна на сбогуване, но и тя по никакъв начин не му показва, че го желае.

Просто приятели, напомни си тя.

Но защо цялото ѝ тяло тръпнеше от желание да бъде до него, поблизо, отколкото позволяваха танците?

Тя простена и допря пламналото си лице до хладното стъкло. Затвори очи в напразни усилия да се пребори с виденията, които изплуваха в съзнанието ѝ.

В същото време Елиът стоеше под студения душ, опрял ръка върху плочките, изложил лице на струите. Хладната вода трудно успяваше да угаси огъня в тялото му. Трябваше само да се сети за Малори, за да кипне кръвта му. А въпреки усилията си, не можеше да

престане да мисли за нея. За нейната усмивка, за смеха и заразителния ѝ ентузиазъм. Меките ѝ пълни устни, стройното тяло. Чувството, което изпитваше, когато я държеше в прегръдките си. Начинът, по който го гледаше, според него със същото изгарящо желание, което и той изпитваше всеки път, когато я докоснеше.

Простена силно и отпусна глава, докато водата се стичаше по лицето и гърдите му, плющеше по гърба му. Не можеше да се заблуждава относно чувствата ѝ към него. Беше му дала да разбере, че могат да бъдат само приятели. Знаеше причините за това и се бе съгласил.

И все пак я желаеше безумно. Изруга яростно, спря водата и грабна хавлията. Дотук с легендарните предимства на студения душ. Имаше нужда от нещо повече, за да угаси огъня, който тя разпалваше в тялото му.

Елиът търпеливо подписа купчината писма, приседнал на бюрото на Малори, като ѝ ги подаваше едно по едно. Накрая оставил химикалката и вдигна поглед.

— Нещо друго?

Тя направи справка с календара.

— Не забравяй за срещата с доктор Хокс в девет сутринта. Имаш прием, организиран от факултета в четвъртък вечерта в осем.

— Хайде да го забравим — изпъшка мъжът.

Тя го погледна намръщено.

— Обеща на доктор Карлсън, че ще отидеш.

— Хвана ме неподготвен.

— И все пак трябва да отидеш — тя се усмихна. — Може ли да бъде по-лошо от миналия петък? Там поне ще познаваш всички. Нали университетът ви свързва.

Той замислено потърка брада и реши да се възползва от предоставилата се възможност.

— Ще отида при едно условие.

— Какво?

— Да дойдеш с мен. Като моя дама.

— Искаш да дойда с теб на прием на факултета? О, Елиът, не мога...

— Аз дойдох на твоето парти.

— Ти какво, да не би да ме изнудваш?

— Готов съм на всичко — отвърна той весело. — Това „да“ ли е? Тя се понацуши изкуително и кимна.

— Така мисля. Но не знам как да се държа с професори. Не ми е там мястото.

— Може ли да бъде по-лошо от миналия петък? — цитира я той, като едва се сдържаше да не я грабне в прегръдките си и да я целуне по нацупените устни.

— Добре. Печелиш. Ще дойда с теб.

Той се усмихна на липсата на ентузиазъм в гласа ѝ.

— Смятай го като генерална репетиция. На следващия ден тръгваме за Чикаго и ще трябва да започнем нашия маскарад. Ще потренираме малко в четвъртък вечерта.

Лицето ѝ грейна. Приемаше ситуацията с обичайната си добронамереност.

— Ще те проваля — предрече тя в неговия тон.

Той само се засмя и се изправи.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно преди следващия урок по танци? Най-малкото, което мога да направя, за да ти се отплатя, е да те заведа в любимия ти ресторант.

— Става — съгласи се тя без колебание. — Надявам се, че обичаш италианска кухня.

— Разбира се. Къде искаш да отидем?

— В „Спагети Уеърхаус“.

Беше чувал за този ресторант в западния край на града, но никога не бе ходил там. Изобщо не беше изненадан, че любимият ресторант на Малори е непретенциозно заведение, посещавано както от туристи, така и от местни жители.

— Добре. Ще те взема в седем. Така ще имаш време да се освежиш след работа.

— Чудесно.

В ресторанта Елиът изглеждаше искрено заинтригуван от мнението на Малори — определено доста наивно — по такива сериозни въпроси като политика и технологии на бъдещето. Тя самата

би могла да го слуша с часове. Той беше интересен събеседник, а тонът му нито веднъж не прозвуча снизходително или поучително. Прекара чудесно, въпреки болезненото усещане, че невинаги ще може да се радва на компанията му.

Внимателно поддържаното дружеско отношение продължи и по време на урока по танци в апартамента на Малори след вечеря. В нейната всекидневна нямаше толкова място за танцуране, но тя беше доволна от напредъка на Елиът. Отново беше впечатлена от схватливостта му и му го каза, а той остана доволен и малко смутен.

Когато дойде време да си тръгва, Малори го изпрати.

— Предполагам, утре вечер ще бъде нашият последен урок — каза Елиът и спря на вратата.

Тя кимна.

— Да. Не се беспокой. Ще се справиш чудесно. Ти си роден танцьор.

— А ти си голяма ласкателка — рече той с усмивка и нежно погали бузата ѝ, — но все пак ти благодаря.

Тя се засмя.

— Утре вечер ще танцуваме рок. В случай че дядо ти и баба ти решат да се повеселят.

Той се ухили.

— Разбира се. А после ще поканят всички да поиграят гола канаста. Моите дядо и баба не биха могли да се забавляват, дори да им връчиш книжка с инструкции.

— И все пак не е зле да си подгответ — отсече тя и тъмните му очи светнаха закачливо.

Погледите им се срещнаха и усмивката ѝ угасна. В очите му се четеше неприкрита страсть. Елиът я желаеше. Точно толкова, колкото и тя него. Само да можеше да повярва, че това привличане няма да ѝ донесе единствено мъка. Не се противопостави, когато Елиът сведе бавно глава, следейки нейната реакция. Устните му я докоснаха нежно, после се впиха в нейните. Целувката се превърна в пламенен израз на техните чувства. Малори потръпна, усетила възбудата му.

— Лека нощ — прошепна той дрезгаво.

— Лека нощ — отвърна тя, заключи вратата и опря чело в нея. Знаеше, че тази нощ няма да спи повече от предишната. Запита се

отчаяно дали не беше вече прекалено късно да се предпази от Елиът Фрейзър, дали страданието не беше вече неизбежно...

Елиът погледна Малори тревожно, когато тя сложи иглата върху плочата и в стаята се разнесе ритъма на рокендрол.

— И ти очакваш да танцувам на това? — попита той скептично.

Тя се засмя и протегна ръце.

— Да.

— Заблуждаваш се, скъпа. Това никога няма да стане.

Нежното обръщение я развълнува, но тя успя да се съредоточи, за да започне урока. Петнайсет минути двамата се смееха, препъвайки се един в друг, въпреки че от време на време Елиът правеше по някой умен ход за всеобща изненада. След около час бяха успели да сработят доста добре. Изпълнен със самодоволство, той вдигна ръката ѝ и завъртя младата жена.

Музиката спря и Малори се оказа увисната назад върху ръката му, вкопчила пръсти в раменете му.

— Впечатлена съм.

— Има защо.

Тя повдигна въпросително вежда.

— Сега ще ме пуснеш ли?

Той се престори, че мисли сериозно по въпроса.

— Не съм сигурен — каза накрая. — Твърде рядко ми падаш в ръцете.

Наведе се по-ниско, така че главата ѝ увисна на около трийсет сантиметра от пода.

Малори се засмя и напразно опита да се отблъсне нагоре.

— Главата ми се напълни с кръв — запротестира тя.

— А ти завъртя моята — прошепна той.

Погледът му я накара да притихне. Това вече не беше игра.

— Елиът — прошепна тя и обви ръце около врата му.

В следващия миг лежеше на пода, а Елиът я бе притиснал с тяло, впил устни в нейните. Тя затвори очи, безсилна да се възпротиви. Езикът ѝ се присъедини към неговия в един танц, в който нямаше учител и ученик, а двама пламенни равностойни участници.

Ръката му се отдели от кръста ѝ и спря върху дясната ѝ гръд. Възбудената ѝ плът изпълни дланта му. Досега само си беше представяла допира с него и откри, че реалността е много по-хубава от фантазията. Тялото ѝ потръпна от желание да се притисне до неговото.

— Елиът — прошепна тя отново и нетърпеливо го притегли към себе си.

Той промърмори нещо неясно и зарови лице във врата ѝ. Устните му докоснаха пламналата ѝ кожа. Ръката му се плъзна под широкия пулover, погали корема ѝ и се насочи нагоре, за да освободи сutiена. После пръстите му намериха връхчето на гръдта ѝ, младата жена извика и се изпъна под него, притисна се още по-силно към възбудената му плът.

Ръцете ѝ се впиха нетърпеливо в косата му и го дръпнаха надолу. Простена, когато устните му се спряха, топли и влажни, върху гръдта ѝ. Дишането ѝ стана неравномерно, накъсано от дрезгави стонове, бедрата ѝ го обвиха. Нямаше никакво съмнение колко силно я желае. Бедрата му се плъзнаха мъчително бавно по нея и тя извика от почти болезненото удоволствие.

Здравият разум я бе напуснал. Не можеше да си спомни защо бе искала да избегне това, не можеше да предвиди възможните последствия. Сетивата ѝ бяха изпълнени с Елиът, с ласките му. Ръцете ѝ бяха ненаситни, плъзнаха се по гърба му, спряха върху твърдите му бедра и после се върнаха към раменете. Устните му бяха също толкова ненаситни и се движеха трескаво от едната ѝ гръд към другата. След това продължиха надолу и обсипаха с горещи целувки корема ѝ. Изведнъж мъжът застина и притисна пламналото си лице към кожата ѝ, за да се овладее.

— Трябва да спрем — простена той с неузнаваем глас.

— Да спрем ли? — повтори си тя слизано. — Елиът, аз... Не се беспокой, пия хапчета против забременяване — прошепна тя, като си помисли, че може би затова се колебае.

Той се скова и бавно се надигна, докато очите им се срещнаха.

— Наистина ли го искаш, Малори?

Да, искаше да изкреши тя, но само прошепна:

— Не. Прав си. Бях загубила способност да разсъждавам.

— Аз също — измърмори той и седна до нея. — Извинявай.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ѝ беше трудно да закопчае сutiена си. Пое дълбоко въздух, за да се успокои и се изправи.

— Не се извинявай. Благодарна съм ти, че спря. Отдавна съм ти казала, че не искам да объркваме нашата игра с реалността.

— Не искаш връзка с твоя работодател — цитира я той с ръце в джобовете.

— Точно така — *не искам да се влюбвам в теб, но се страхувам, че е прекалено късно.* — Мисля, че ще е по-добре да си тръгна.

Той се намръщи.

— Добре ли си? Ще можеш ли да шофираш?

Тя вирна брадичка.

— Нищо не ми пречи да шофирам, Елиът.

Той кимна.

— Добре. Ще се видим утре сутрин.

— Да. Лека нощ.

— Лека нощ.

Той не я изпрати до вратата. Изведнъж някак глупаво ѝ се прииска да я извика обратно. После опита да се успокои с мисълта, че всъщност така е по-добре и тръгна унило към форда и към празния си апартамент.

ШЕСТА ГЛАВА

Малори почти не видя Елиът в четвъртък. Той прекара по-голямата част от деня в университета — нарочно, както тя подозираше. Нужно ѝ беше огромно усилие на волята, за да свърши работата си, без да мисли за случилото се снощи.

Дали и на Елиът му беше толкова трудно да го забрави? Дали и на него му беше толкова трудно да спре снощи? Само от загриженост за нея ли бе спрял, или имаше свои съображения, които изведнъж го бяха отблъснали от нея?

Мъжът се върна от университета тъкмо когато тя се канеше да приключи работния ден. Докладва му бързо съобщенията, които бе получил, и посегна към чантичката си.

— Ще те взема в седем и половина за приема тази вечер.

Тя кимна.

— Добре.

Не изгаряше от желание да отиде, но беше обещала и сега не можеше да откаже. Надяваше се само да прекарат вечерта без непредвидени емоции. Не беше сигурна, че би могла да го преживее отново.

Трябваше да се държи на разстояние. Надяваше се, че ще има достатъчно сили за това.

За пореден път Елиът бе изумен от Малори. Как успяваше да намери мястото си сред тълпа непознати с такава лекота? Не можеше да не ѝ завиди на самочувствието в ситуации като тази. Беше се облякла консервативно със семпла черна рокля, която подчертаваше стройната ѝ фигура без излишна показност. Косата ѝ бе събрана в кок, който я караше да изглежда по-висока и по-изискана. На ушите и шията ѝ проблясваха дискретни бижута. Трудно му беше да повярва, че това е същата Малори — жената, която предпочиташе странно усукани конски опашки и провиснали кафяви дрехи.

Но когато се усмихна, тя отново стана Малори. Нищо не можеше да скрие нейното необикновено чувство за хumor и вродената ѝ

сърдечност. Очарователната ѝ усмивка не остана незабелязана от колегите му. Дори самият Елиът не се погаждаше така добре с тях, както Малори. Ако вярваше в свръхестественото, щеше да се закълне, че е вещица, която омагьосва всеки срещнат.

Един мъж явно бе особено впечатлен от нея. Професор по икономика, когото Елиът познаваше съвсем слабо. Дру Нортън беше с няколко години по-възрастен и с няколко сантиметра по-нисък от него, с обветreno лице, елегантна фигура и особено популярен сред студентките. Елиът се намръщи, като видя колко дълго Дру обсажда Малори. Изведнъж реши, че е време да поеме ролята си на неин любим и тръгна устремно през залата, без да усети, че е прекъснал разговора си с друг професор по средата на изречението.

Щом стигна до нея, веднага я прегърна през раменете, привлече я към себе си и кимна рязко на натрапника.

— Какси, Нортън?

Усмивката на Дру угасна.

— Здравей, Фрейзър.

Елиът се обърна към Малори, която изглеждаше малко изненадана от поведението му.

— Скъпа, извинявай, че те оставих толкова дълго сама. Един бъбрив колега ме задържа. Сигурно си ужасно отегчена?

Каза го нарочно. Не му убягна как Малори трепна при тази грубост.

— Не, Елиът, изобщо не бях отегчена — отвърна тя небрежно и се опита да замаже положението. — Двамата с Дру си приказвахме чудесно.

— И все пак няма да те оставям повече сама. Прощаваш ли ми? — попита той с подозрително интимни нотки в гласа.

Доволен, че е постигнал своето, се обърна отново към съперника си. Двамата мъже поговориха още няколко минути, но Елиът не отмести ръка от раменете на Малори. Накрая Дру се извини и си тръгна, като отправи доста тъжен поглед към младата жена.

— Престараваш се — изъска тя, щом останаха сами, без да престане да се усмихва.

Той вдигна вежди.

— Не се ли държат така истинските влюбени?

— Никой не ти е казвал, че трябва да се държи като ревнив неандерталец — промърмори тя и се размърда под ръката му. — Наистина, Елиът...

— О, Елиът, ето те и теб.

Нисък, закръглен, плешив мъж спря пред тях. Едва ли някой би очаквал, че това е ректорът на прочут университет в Далас, но Елиът изпитваше дълбоко уважение към по-възрастния мъж.

— Доктор Карлсън, познавате ли моята... приятелка Малори Литълфийлд?

— Само по телефона — отвърна той, ръкува се с нея и се усмихна одобрително. — Двамата си поприказвахме няколко пъти, когато се обаждах в офиса ти.

— Много ми е приятно да се срещна с вас лично, доктор Карлсън — отвърна Малори със сърдечна усмивка.

Елиът изобщо не се учуди, че професорът бе тутакси омаян от нея. Лицето му грейна и той настоя да я съпроводи до масата с напитки, като ѝ препоръча най-настоятелно да опита пунша. Елиът ги последва неотлично, без да изпуска от поглед Дру Нортън, който се въртеше наоколо така, сякаш чакаше удобен случай да остане отново насаме с приятелката му. Определено не възнамеряваше да му даде тази възможност.

Ревнуващ. Никога през живота си не бе ревнувал. Това го накара да се почувства неудобно. Струваше му се така неприсъщо за него, но пък от друга страна, откак бе срещнал Малори Литълфийлд, не беше много на себе си. Почуди се дали изобщо някога животът му щеше да потече постарому. Едва ли.

Когато след малко повече от час си тръгнаха, беше много доволен, че е дал на всички да разберат с кого е Малори и най-вече на Дру Нортън.

Тя едва изчака да затворят вратите на колата и намръщено се обърна към него.

— Какво, по дяволите, се опита да направиш тази вечер?

Надяваше се, че погледът, който ѝ отправи, бе достатъчно невинен.

— Какво искаш да кажеш? — попита той и запали колата.

— Само дето не ми окачи табели: „Не пипай“. Ако се държиш по този начин и в Чикаго, роднините ти ще помислят, че си загубил ума

си.

— Да не искаш да кажеш, че се представих зле? — попита той мило и подкова корвета.

— Просто не беше ти. Дори наистина да бяхме любовници, това не би те накарало да се държиш като ревнив мъжкар.

Искаш ли да се обзаложим, за малко да я попита той, защото знаеше, че в поведението му тази вечер нямаше много фалш. Но успя да задържи устата си затворена.

Като разбра, че няма да получи отговор, Малори продължи лекцията си.

— Като стигнем в Чикаго, няма нужда да преиграваш, за да убедиш семейството си, че сме близки. Дръж се с мен естествено. Преструвай се, че ме обичаш много, без да се престараваш.

Той знаеше, че не се преструва. Наистина обичаше Малори. Повече, отколкото би могла да си представи. Но просто не беше много сигурен какво да предприеме.

През остатъка от пътуването потъна в мислите си и не говори много. Остави Малори пред дома ѝ и любезно отказа колебливата ѝ покана да я последва вътре. Стори му се, че забеляза едновременно разочарование и облекчение в погледа ѝ, когато стана ясно, че няма да има целувки тази вечер.

Чувството му беше познато. Каза ѝ лека нощ, обърна се и се отдалечи, преди да е отстъпил пред изкушението да я отведе в леглото и да я люби до самозабрава.

Нищо няма да се получи, мислеше си Малори мрачно и гледаше в далечината през прозореца на самолета. Само ще се изложа. Семейството на Елиът никога няма да повярва в тази игра. Ако се провалеше, можеше да съсипе живота на сестра му, а следователно и неговия. Тя погледна изкосо към мъжа до себе си. Как можеше да бъде толкова спокоен, след като знаеше какво им предстои? Не изпитваше ли угрizения, задето смята да измами близките си? Не се ли тревожеше, че може да се провалят? Малори не можеше да си намери място. Защо с Елиът не беше така?

Той се обърна и срещна погледа ѝ с усмивка. Направи го толкова естествено, та почти я накара да повярва, че е влюбен в нея. Тогава си

спомни колко бързо се беше научил да шофира и да танцува. На човек с неговата интелигентност сигурно би се удало и актьорското майсторство. Добре ще е да не го забравя през следващите няколко дни.

— Не си ми споменавала, че си неспокойна в самолет — упрекна я той нежно и сплете пръсти с нейните. — Изглеждаш ужасена.

— Това няма нищо общо с полета. Просто си мислех за наближаващия уикенд.

Той я погледна изненадано.

— Притесняваш се от срещата със семейството ми? Недей. Те са много симпатични хора, макар и малко консервативни. Мисля, че ще ти харесат. Знам, че и ти ще им допаднеш.

— Елиът, може би не трябва да се захващаме с това. Никога няма да ни повярват, че сме лудо влюбени.

Той повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна, без да откъсва поглед от нея.

— Мислиш ли? — прошепна и стопли с дъх пръстите ѝ.

Тя прегълътна.

— Изглежда — отрони с неестествено тънък глас, — наистина съм създала чудовище.

Това не беше същият Елиът Фрейзър, който нахълта в агенцията за безработни преди три седмици!

Той се засмя и сложи сплетените им ръце върху бедрото си.

— Може и да си права, скъпа.

Малори сподави стона си и отпусна глава на облегалката. Баща ѝ я беше предупредил, че това пътуване може да се окаже далеч не толкова забавно.

— Не може току-тъй да мамиш цяло семейство — бе промърморил той, когато тя сподели идеята с родителите си. — Невинаги е лесно да разграничиш фантазията от реалността, когато започнеш да играеш, момиче — беше добавил строго.

Трябваше да го послуша.

Елиът продължаваше да се подсмива, когато кацнаха на летището.

— Ръката ти е леденостудена. Успокой се, всичко ще бъде наред.

Тя го погледна угрижено.

— Да, но ако...

Без да обръща внимание на тълпата, мъжът се обърна, обхвани лицето ѝ и попита:

— Казвал ли съм ти колко много съм ти задължен за всичко, което правиш за мен?

Думите му я успокоиха почти магически. Тя се усмихна.

— Дано не те проваля.

— Невъзможно е.

Целуна я толкова нежно, че на гърлото ѝ заседна буза.

Наистина съм създала чудовище, помисли си тя, когато той полека се отдели от устните ѝ. Но, о, какво очарователно чудовище бе станал!

— Елиът?

Плахият глас накара Малори да обърне рязко глава. Срещу нея стоеше сестра му.

Сибил бе още по-хубава, отколкото изглеждаше на снимката. Червеникавокестенявшата ѝ коса, тъмните очи и високата стройна фигура демонстрираха стилна перфектност. Малори преглътна и напразно опита да изглади една гънка на памучната си пола. Усети как младата жена я оглежда критично от глава до пети. Явно Сибил бе видяла целувката. Семейството му бе осведомено, че няма да бъде сам, но той не им бе казал нищо за характера на отношенията си с Малори. Това щеше да бъде един много дълъг уикенд. Елиът я прегърна през кръста, сякаш за да ѝ предложи морална подкрепа.

— Здравей, Сибил. Здрави, Джордж.

Чак сега Малори забеляза мъжа зад сестрата на Елиът.

Той не беше красив, но изглеждаше непринуден и сърдечен, което веднага ѝ се понрави. Помисли си, че може би ще намери съюзник в негово лице.

Сибил се приближи до брат си за целувка и се обърна към Малори.

— Елиът вероятно ще се сети да ни представи най-накрая, но аз ще го изпреваря. Аз съм Сибил Фрейзър. А вие сигурно сте...

— Малори Литълфийлд — довърши тя и погзе хладната слаба ръка, която Сибил протегна. — Много ми е приятно. Слушала съм толкова много за вас.

— Иска ми се и аз да можех да кажа същото — промърмори Сибил и хвърли многозначителен поглед към брат си.

Той само се усмихна любезно и кимна към Джордж.

— Малори, това е Джордж Паркър.

Джордж се здрависа с нея ентузиазирано и ѝ се усмихна окуражително.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Малори.

Сибил се обърна рязко към Елиът, хвана го за ръката и го дръпна леко встрани.

— Трябва да тръгваме, скъпи. В теб ли са талоните за багажа? Помниш ли къде си ги сложил?

Малори за малко да се задави от тона ѝ. Тя му говореше така, сякаш той бе дете! А най-лошото от всичко беше, че Елиът изглежда нямаше нищо против.

— Да, Сибил, в мен са — отвърна търпеливо мъжът и посегна към портфейла си.

Малори се успокои и устните ѝ трепнаха в усмивка, когато Елиът доста демонстративно взе да рови из портфейла за талоните и размаха новопридобитата си шофьорска книжка пред лицето на сестра си. Тя я зърна начаса.

— Но, това ми прилича на... шофьорска книжка! — възклика тя и го хвана за ръката.

— Точно така.

— Но, скъпи, ти не умееш да шофираш!

— О, напротив! — обади се Малори, очевидно изненадана, че Сибил още не знае. — Той кара корвета си като професионалист. Винаги се чувствам спокойна, когато ме вози — почти изгугка тя. Така ти се пада, Сибил!

— Неговият корвет? — повтори сестра му слисано и започна да гледа ту брат си, ту Малори, сякаш и двамата бяха загубили разсъдъка си.

— Чисто нов. Купих си го миналата седмица. Ще ти хареса, Сиб. Златисто-черен, вдига сто километра само за...

— Но кога се научи да шофираш?

Елиът се усмихна, протегна ръка и дръпна Малори отново до себе си.

— Тя ме научи. Научи ме и на много други неща.

Сибил примига, прочисти гърло и стисна по-силно чантата си от кожа на змиорка.

— Добре. Наистина трябва да тръгваме. Хайде! Обърна се и закрачи бързо към изхода.

Малори вече нямаше никакви съмнения дали постъпва правилно, като помага на Елиът да се откъсне от семейството си. Докато пътуваха към дома им, няколко неща ѝ станаха ясни. Първо, че Сибил искрено обожава своя по-голям брат, въпреки че прекалената ѝ загриженост я кара да се държи снизходително, а това пък изправяше Малори на нокти. И второ, че макар Сибил и Джордж да се обичаха силно, тя все още не бе свикнала с мисълта да остави брат си.

Отдавна беше дошло време да се променят нещата в семейство Фрейзър, особено ако дядо му и баба му не му гласуваха повече доверие от сестра му.

Не след дълго Сибил насочи разговора към връзката на Елиът с Малори.

— Вие двамата отдавна ли се познавате?

— Почти три месеца — отвърна Малори.

— Срещнахме се в един ресторант.

— И не си ни запознал? Дори не си ми споменал за нея — рече Сибил огорчено.

Елиът си придале вид на каещ се грешник.

— Знам. Беше egoистично от моя страна, но исках да запазя Малори само за себе си. Всичко бе така ново и неочеквано.

— Аха — измънка Сибил и изгледа Малори с недоверие. — Греши ли баба, или ти наистина си ѝ казал, че Малори работи като твоя секретарка?

— Тя твърде любезно се съгласи да ми помогне, докато ти отсъстваш — отвърна Елиът невинно. — За мен беше много по-лесно, отколкото да си наема временно друга жена, както ти предложи. Малори е отлична секретарка.

— В момента безработна, както разбирам?

Малори кимна спокойно.

— Да. Тъкмо си търсех работа, когато Елиът ми каза, че има нужда от помощ.

А ти няма да си върнеш работата без бой, помисли си тя упорито и за момент забрави, че смяташе да си търси нов ангажимент, след като

се върне в Далас.

Елиът рязко смени темата.

— Стига толкова за нас. Не си ми казала как мина пътешествието. Добре ли прекара?

Изражението на Сибил се смекчи и тя погледна Джордж.

— О, прекарахме чудесно. Островите бяха толкова красиви... а залезите — невероятни!

— Радвам се, че си прекарала хубаво, Сиб. Заслужаваш го. Предполагам, двамата с Джордж не сте си омръзнали? — пошегува се той.

Сибил поруменя леко.

— Не, разбирахме се чудесно.

— Имаше с какво да се забавляваме — обади се Джордж.

Руменината по лицето на Сибил потъмня.

— Джордж! — запротестира тя и избегна погледа на Малори.

Мъжете се засмяха, а Малори се усмихна със съчувствие. Странно, но започваше да харесва Сибил, въпреки властния ѝ характер. Искаше ѝ се да знае какво са решили двамата с Джордж за своето бъдеще.

Домът на семейство Фрейзър беше стряскащо огромен и луксозен. Малори преглътна тревожно и машинално подаде ръка на Елиът, когато той ѝ помогна да слезе от колата. Пръстите му я притиснаха успокоятелно и мъжът ѝ намигна окуражително. Едва бяха слезли от колата и двойната врата на върха на блестящите стъпала се отвори. Дребна, облечена в лилаво, жена изскочи навън.

— Елиът! — извика тя и го прегърна. — Толкова се радвам, че си тук!

— Аз също, бабо — той издърпа Малори напред. — Искам да се запознаеш с Малори. Малори, това е моята баба, Вивиан Фрейзър.

Докато погледът на Сибил изрази резервираност и може би дори подозрение при срещата с Малори, кафявите очи на Вивиан радостно заблестяха.

— Прекрасно — заяви тя, хвана Малори за ръката и я огледа одобрително. — Как мина полета, скъпа?

— Чудесно, благодаря ви, госпожо Фрейзър.

Вивиан я хвана под ръка.

— Сигурна съм, че ще искаш да се освежиш. Ще ти покажа твоята стая.

Малори погледна към колата. Вивиан сякаш прочете мислите ѝ и поклати глава с широка усмивка.

— Не се беспокой за багажа си. Келог ще се погрижи за него.

Келог? Преди да успее да попита, бе избутана в къщата от изненадващо силната възрастна жена. Малори хвърли поглед през рамо към Елиът, който се бе ухилил доволно на неочекваното ѝ смущение.

— Това ще бъде твоята стая, скъпа — обяви Вивиан няколко минути по-късно, след като изкачиха мраморните стълби. — Надявам се, че ще останеш доволна.

— Прекрасна е — едва отрони Малори, като внимаваше челюстта ѝ да не увисне. Спалнята имаше размера на апартамента ѝ в Далас и беше мебелирана с блестящи антики и нежна дантела. Като момиче бе мечтала да има такава стая.

Вивиан се усмихна широко.

— Радвам се, че ти харесва — тя махна към една врата. — Ще имаш обща баня със съседната спалня. Надявам се, че не възразяваш.

— Разбира се, че не. Кой ще бъде там?

Вивиан се засмя и лицето ѝ поруменя.

— Ами, Елиът, разбира се.

— О, разбира се — гласът на Малори прозвуча глухо дори на нея самата.

— Толкова се радвам, че си тук, Малори. Ти си първата жена, която Елиът води у дома. Знам си го аз. Сигурно е хълтнал по теб. Никога не съм го виждала да гледа някого така, както гледа теб.

Смутена, но все пак облекчена от думите на Вивиан, Малори успя да измънка нещо в отговор. Вивиан се засмя.

— Извинявай, притесних те. Просто се тревожех за него. Не е нормално един млад мъж да прекарва цялото си време в онази негова изолирана интелектуална крепост. Надявам се, че ти ще го измъкваш оттам понякога. Аз не успях да го направя. Винаги ме плашеше този негов невероятен мозък.

Малори се влюби в бабата на Елиът начаса и почувства угризения, че заблуждава очарователната жена.

— Госпожо Фрейзър, аз...

Нямаше значение какво бе искала да си признае, защото бе прекъсната веднага.

— Не, не. Моля те, наричай ме Вивиан. Сега ще те оставя да се освежиш. Багажът ти ще пристигне след малко — на вратата Вивиан се обърна и се усмихна още веднъж на гостенката си. — О, скъпа?

— Да, Вивиан?

— Не се разстройвай заради Сибил. Съвсем естествено е да ревнува в началото.

— Да ревнува? — повтори Малори, слисана от идеята, че красавата Сибил би могла да ревнува. — От мен?

— Разбира се. Тя се грижи за Елиът толкова дълго. Винаги съм знаела, че няма да й е лесно да приеме друга жена в живота на брат си, въпреки че всички ние се надяваме двамата с Джордж скоро да създадат свое собствено семейство. Мисля, че тя те харесва. Затова бъди търпелива с нея, моля те.

— Аз... Разбира се.

Все още слисана, Малори изчака Вивиан да излезе от стаята и се отпусна върху малък, тапициран с крепон стол.

След малко долови силно заинтригувания глас на Елиът откъм вратата.

— Още ли не можеш да се съвземеш, мила?

Малори напръщено вдигна поглед, но замълча, като видя, че той не е сам. Едва сдържа смяха си при вида на Келог.

Мъжът, който донесе багажа й, беше толкова надут, колкото би очаквала от всеки иконом на богата и известна фамилия. Той влезе в стаята със скована походка и оставил двата леко очукани куфара на пода до леглото. Беше облечен точно както трябва — с идеално изгладен тъмен костюм и ослепителнобяла риза.

И все пак приличаше на професионален боксьор.

Мургаво набръкано лице. Многократно чупен нос, изгубил естествената си форма. Стоманеносиви пронизващи очи, лявото частично скрито от увисналия клепач. Рядка тъмна коса, пригладена назад до раздалечените уши. Бяла якичка, която изцяло покриваше късия врат, отделящ ушите от массивните рамене.

— Малори, това е Келог, икономът на баба и дядо.

Келог се поклони сковано и поздрави със стържещ глас.

— Здравейте.

Малори се усмихна широко.

— Здравей, Келог. Радвам се да се запозная с теб.

Тънките му устни трепнаха в отговор на усмивката, но той бързо се овладя.

— Благодаря. Разбира се, ще ми съобщите, ако желаете нещо.

— Естествено.

— Това е всичко, Келог — каза Елиът със сериозно изражение, макар че очите му проблясваха закачливо.

Икономът се поклони отново.

— Благодаря ви, сър.

— О, Елиът, той е чудесен! Къде, за Бога, сте го открили?

Пуснаха обява за иконом, когато предишният се пенсионира преди около десет години. Щом зърна Келог, баба ми тутакси го нае. Дядо не беше така лесно спечелен за каузата. Той реши, че Вивиан е сполетяна от временна загуба на разсъдък. Но Келог му влезе под кожата за няколко дни. Той е безкрайно лоялен и перфектен в работата си.

— Автобиографията му беше ли впечатляваща?

— Бил е един от най-лошите боксьори на всички времена, преди да се запише в училище за обслужващ персонал. Сподели, че това била неговата мечта.

— Харесва ми — възклика Малори и се засмя.

— Радвам се, че най-сетне се смееш отново — каза Елиът и седна на ръба на леглото ѝ. — Никога не съм те виждал толкова нервна, колкото при нашето пристигане.

— Още съм нервна и се чувствам виновна. Баба ти е прекрасна жена, Елиът. Няма нищо общо с това, което очаквах. Неприятно ми е да я мамя.

— Какво очакваше?

Малори сви рамене.

— Строга пуританка, парадираща със социалното си положение. Но тя изобщо не е такава.

— За разлика от дядо ми. Ти го описа съвсем точно.

Малори простена и скри лице в дланите си.

Елиът се засмя.

— Не се беспокой, скъпа. Ще омаеш и него също толкова лесно, колкото и всички останали.

— Сестра ти не изглеждаше особено очарована.

— О, ще го преживее. Просто е кисела, защото съм започнал връзката си с теб, без да се допитам до нея.

— Тя те обича.

— Знам, и аз я обичам. Затова искам да бъде щастлива. А мисля, че с Джордж ще бъде много щастлива.

— Но ще ти липсва, нали?

Той замълча и погледна Малори.

— Да, но не чак толкова. Няма да ми липсва така, както... — изведнъж скочи на крака. — Сигурно си уморена. Ще те оставя да си починеш преди вечерята в шест и половина. Баба и дядо си лягат рано, когато нямат светски ангажименти. Искаш ли някой да ти помогне за разопаковането на багажа? Мога да повикам камериерката.

Камериерка ли?

— Няма нужда. Ще се справя сама.

Елиът се усмихна.

— Знаех си, че така ще ми отговориш. Ще се видим по-късно.

След като той си тръгна, Малори прекара няколко минути в размисъл над недовършеното изречение. „Няма да ми липсва така, както...“ Кой? Аз ли?

Преглътна с усилие и се запита дали само тя се затруднява да разграничи играта от реалността. Знаеше, че ѝ бъде много трудно да устои, ако и той направи същата грешка.

СЕДМА ГЛАВА

Елиът не беше преувеличил за дядо си. Гайлс Фрейзър, макар и подчертано любезен, не бе особено сърдечен и общителен. Изглежда обичаше Елиът и Сибил по свой собствен начин. Но неговата резервираност отговаряше на очакванията на Малори за човека, който не бе окуражил Елиът да се научи да шофира, за да упълни времето му за пътуване с работа и учене.

Той също бе особено загрижен от ролята на Малори в живота на внука му. Няколкото забележки, които направи по време на вечеря, я накараха да се запита ядосано дали Гайлс наистина вярва, че любовта би затъмнила блясъка на Елиът и би попречила на кариерата му. Тя едва се удържа да не го изгледа свирепо.

Въпреки че Малори не забеляза нищо необикновено в поведението на Елиът през вечерта — той се шегуваше и се смееше с нея безгрижно както винаги — семейството му изглеждаше изненадано от доброто му настроение. Тя се почуди какво ли бе нормалното му поведение пред тях. Сигурно приемаше ролята на разсеян професор гений, за да оправдае очакванията им. Горкият Елиът.

— Струва ми се, че дядо ти ме подозира в сметкаджийство.

Елиът се засмя и я прегърна през кръста, докато се разхождаха покрай басейна по-късно същата вечер.

— Нима? И ти мислиш, че той дори не допуска възможността да си искрено влюбена в мен?

— По-скоро се чуди ти какво намираш в мен.

Елиът я притисна до себе си.

— Ако ме попита, бих могъл да му обясня. Най-подробно.

Малори се изчерви, благодарна на тъмнината, която скри руменината по бузите ѝ.

— Дръж се прилично.

— Не се ли държах съвсем прилично цяла вечер? Бях внимателен и съобразителен, без да преигравам. Не те засрамих с

намеци пред семейството си. Мисля, че бях един примерен мъж, влюбен в красива и очарователна жена.

Лицето на Малори пламна.

— Престани! И двамата знаем, че не съм красива.

— Чертите ти може би не са идеални, но хубостта се крие в много други неща. В две ясни зелени очи, които блестят от жизненост. В топлата щедра усмивка, на която никой не може да устои. Във вирнатото малко носле, посыпано с лунички, които те канят да ги преброиш една по една. В лъскавата червена коса. В стройното здраво тяло, което кара мъжките ръце да тръпнат от желание.

Малори застина, преди Елиът да свърши речта си и го погледна втренчено с увисната челюст. В същото време краката й се подкосиха.

— Елиът — възклика тя умолително, без сама да знае за какво го моли. Знаеше, че шансовете да устои пред него ставаха все по-малки с всяка изминалата минута.

— Ти си красива, Малори — продължи той неумолимо. — Красива и невероятно сексапилна.

Целуна я, преди тя да успее да възрази.

Тихият стон, който трябваше да изрази укор, по-скоро приличаше на въздышка от удоволствие. Малори затвори очи, прегърна мъжа и разтвори устни.

Елиът промърмори одобрително. Ръцете му следваха извивките на тялото й с нескрита жажда. Тя тръпнеше от всяко негово докосване. В края на пламенната целувка едва нормализира дишането си и промълви дрезгаво:

— По-добре да влезем.

Доста зашеметен, той кимна безмълвно, като избягваше да я докосва по пътя към къщата. Казаха си лека нощ, без да се погледнат в очите, и побързаха да се спасят в уединението на спалните си.

Малори изруга тихо — нещо, което не бе правила от години — удари с юмрук възглавницата и зарови глава в нея. Никак не й беше лесно да заспи, като знаеше, че Елиът е в съседната стая. Непрекъснато си мислеше колко просто би било да прекоси банята и да се пъхне в леглото до него.

— Глупачка, глупачка, глупачка — простена тя приглушено и скри лицето си с ръка. Тъкмо се поздрави, че преди няколко минути не допусна целувката до басейна да замъгли разсъдъка ѝ, а сега от главата ѝ не можеше да излезе мисълта за стройното тяло на Елиът. — Ти си идиотка, Литълфийлд.

Опита да си спомни какво преживя, когато мислеше, че е влюбена в Лари. Не беше същото. Бе вълнуващо, възбуджащо, забавно, но не така ужасяващо. Не така болезнено. Накрая не беше отчаяна, а просто ядосана и натъжена, че бе позволила да я използват по този начин.

Но ако се наложеше да се раздели с Елиът — е, „отчаяна“ едва ли щеше да бъде точната дума, за да опише състоянието си. За пръв път в безразсъдния си рискован живот Малори Литълфийлд бе уплашена. Сериозно уплашена.

— Какво си направила с Елиът?

Малори бе слисана от въпроса на Вивиан.

— Какво имаш предвид?

Вивиан махна изразително с ръка по посока на своя внук, който бе ангажиран в безобиден разговор с няколко по-възрастни мъже.

— Скъпа моя, той се забавлява! Само преди няколко месеца щеше да се чувства ужасно на подобно събиране. Щеше да стои в някой ъгъл и да се цупи. Тази вечер се държи като човек, който се радва на възможността да общува с останалите. Заслугата сигурно е твоя.

— Е, насырчих го да положи повече усилия в това отношение, но, естествено, не съм го напътствала какво да прави и да говори. Основният му проблем беше, че доста се смущаваше. Но Елиът просто се научи да го преодолява.

Вивиан примига.

— Елиът? Да се смущава?

— Да — потвърди Малори с усмивка. — Винаги се е страхувал да не отегчи хората, затова е предпочитал да мълчи, освен когато е бил с колеги. Надявам се, успях да го убедя, че е остроумен и приятен събеседник.

— За толкова кратко време ти си постигнала това, което аз се опитвах да направя от години. Много съм ти благодарна, скъпа. Елиът изглежда толкова спокоен и щастлив този уикенд. Винаги съм се надявала да си намери жена като теб, която ще види в него нещо повече от блестящ интелект и солидна банкова сметка.

Малори трепна виновно.

— Вивиан... — започна тя, но бе прекъсната от Елиът, който се присъедини към тях с усмивка.

— Не сме танцуvalи цяла вечер — напомни ѝ той и протегна ръка. — Имаш ли нещо против?

Вивиан възторжено плесна ръце.

— Но той танцува!

Елиът се подсмехна.

— Нали точно ти настояваше да науча стъпките! Хайде, миличка, да покажем на баба какъв талантлив внук има.

Едва започнали танца, Малори го изгледа гневно.

— Надявам се, че се чувстваш толкова глупаво, колкото и аз!

— Защо?

— По дяволите, баба ти е почти готова да построи храм в моя чест! Срамота е, че си се спотайвал толкова дълго пред семейството си.

— Никога не съм го правил нарочно. Просто не знаех как да се отпусна и да бъда това, което съм, докато ти не ме научи.

— Хайде, не започвай и ти. Не съм направила нищо, което да не е било по силите ти.

— Научи ме да шофирям, да танцувам, какво да правя, когато съм сред хора. Ти внесе много промени в живота ми, Малори.

— Промени, които ти така и нямаше да направиш, ако не беше готов за тях. Ти беше този, който се промени, Елиът. Аз просто ти партнирах.

— С това не мога да се съглася — той я притегли до себе си и се усмихна. — Много си красива тази вечер. Още ли не съм ти го казал?

Изглежда винаги знаеше точно какво да подхвърли, за да я накара да забрави за какво е говорила. Малори наведе глава и се втренчи в лявото му рамо.

— Благодаря ти.

Тя реши да смени темата, докато не е загубила ума и дума и не се е изложила пред семейството и приятелите му.

— Забавляваш ли се тази вечер?

— Да, колкото и да е невероятно. Странно...

— Какво е странно?

— Приятелите на дядо и баба сякаш се държат различно с мен. По-нормално. Обикновено всички са толкова почтителни, когато разговарят с мен. Сякаш се страхуват или нещо подобно. Разбиращ ли ме?

Тя едва се сдържа да не го притисне в прегръдките си.

— Да, разбирам те. Хрумвало ли ти е, че се отнасят така с теб, защото си по-общителен тази вечер? Ако се бяхме запознали на такова място и ти се беше държал както на онова парти с приятелите ми, щеше наистина да ме уплашиш.

Той я погледна изненадано.

— Теб? Но ти никога не си се държала с мен по-различно, отколкото с всички останали.

Тя се засмя.

— Но ние двамата не се срещнахме при нормални обстоятелства. Забрави ли? Вече бяхме установили някакви отношения помежду си, преди да науча, че трябва да изпитвам страхопочитание към теб.

Елиът се усмихна и сведе глава.

— Тогава се радвам, че се запознахме точно така — прошепна той и нежно докосна с устни нейните. — Много се радвам.

Краката ѝ се подкосиха от тази безкрайно нежна ласка. Тя се отпусна в прегръдките му, благодарна за опората, която ѝ предложи.

— Наистина трябва да спреш.

Вече бяха привлечли заинтригуваните погледи на гостите.

— Вероятно — съгласи се той и я целуна отново, за да ѝ покаже, че невинаги прави това, което трябва.

Всичко е игра, каза си Малори отчаяно и завърши танца в мълчание. Просто игра.

Но тя знаеше, че за нея поне играта е завършила, преди дори да започне. Нямаше преструвка в чувствата ѝ.

Беше много късно, когато Елиът най-после изпрати Малори до спалнята ѝ. Той погледна неохотно към вратата на своята стая и се усмихна насила.

— Предполагам, че си уморена.

Наистина беше уморена, но хич не ѝ се спеше, ала предпочете да го премълчи.

— Да. Беше прекрасна вечер, Елиът.

Той кимна.

— Вивиан изглеждаше много доволна от партито си, нали?

— Да — знаеше, че трябва да се втурне в стаята си и да заключи вратата, преди да е направила нещо, за което после да съжалява, но все пак се поколеба. — Ти... говори ли с Джордж тази вечер? Как вървят отношенията му със Сибил?

— Изглежда доволен от развитието на събитията, макар че не ми каза нищо по-специално. Но пък Сибил пожела да разговаря с мен насаме утре сутрин.

— Може би иска да ти съобщи, че няма да се върне на работа при теб.

— Възможно е — той погледна тъжно в стаята ѝ през отворената врата. — Време е да си лягам. Лека нощ, Малори.

— Лека нощ, Елиът.

Тя почака достатъчно дълго, докато разбра, че няма да получи целувка, накрая се пъхна в стаята и затвори вратата след себе си. Не я заключи, а остана загледана с копнеж в нея, кой знае защо разочарована, че тази вечер волята ѝ не бе поставена на изпитание.

Елиът се съблече бавно, като мяташе безразборно дрехите си върху един стол, вперил мрачен поглед във вратата на банята, която го свързваше със стаята на Малори. Не си позволи дори да я целуне за лека нощ. Знаеше, че ако го стори, ще я грабне и ще я отнесе в леглото, въпреки протестите ѝ. Беше решил да не я заставя да започва нещо против волята си. Знаеше мнението ѝ по въпроса. Бе му го казвала неведнъж и той трябваше да уважава желанията ѝ.

Но, Господи, как я желаеш!

Едва ли щеше да мигне тази нощ.

Студена вода.

Малори спря да кръстосва стаята веднага щом думите изплуваха в съзнанието й. Обърна поглед към вратата на банята и насочи мислите си към мъжа, който ѝ бе казал лека нощ само преди час. Нямаше да вземе студен душ, за да не го беспокои, но поне щеше да наплиска лицето си. Едва ли щеше много да ѝ помогне, но все нещо трябваше да направи.

Не си сложи халата. Стаята на Елиът беше тиха. Сигурно спи, помисли си тя със завист.

Потънала в мислите си, отвори вратата на банята и застина. Елиът беше застанал пред умивалника с ръка върху месинговия кран за студената вода. Явно и двамата бяха имали една и съща идея.

Беше облякъл само долната част на пижамата си и изглеждаше прекрасно на кехлибарената светлина на нощната лампа. Никога не го беше виждала без риза. Гърдите му бяха мускулести, коремът — плосък.

Тя потръпна и загуби дар слово.

Елиът бавно пълзна поглед по тялото ѝ. Беше толкова хубава. Никога не я бе виждал с разпусната коса. Канелено червени кичури покриваха раменете ѝ и го канеха да зарови лице в тях. Беше свалила грима си и кожата ѝ сякаш изльчваше светлина. Луничките го изкушаваха да ги изследва от по-близо. Очите ѝ блестяха страстно. Беше с нощица от тъмносин сатен и дантела, която подчертаваше красотата ѝ.

Той не можа да каже нищо.

Двамата се гледаха безмълвно.

Малори прочисти гърло и успя да измънка някакво извинение. Гласът беше нейният и все пак някак странно непознат.

Елиът приближи внимателно, сякаш се страхуваше да не я изплаши. Хипнотизирана от погледа му, тя не можеше да помръдне.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ като в забавен кадър.

— Желая те — каза той грубо. — Никога не съм искал жена така, както искам теб.

Тя прегълтна с усилие и потръпна. Сама не знаеше дали краката ще я удържат още дълго. Истината се изтръгна от устните ѝ, преди дори да е помислила да я премълчи.

— И аз те желая, Елиът...

Това беше последният ѝ шанс да се измъкне. Елиът не ѝ остави друга възможност. Устните му завладяха нейните с огнена страсть. Малори не можа да стори нищо друго, освен да се притисне в него, погълната от пламъците на желанието, разгоряло се в нея.

Ръцете му бяха също толкова ненаситни, колкото и устните. Плъзгаха се по тялото ѝ, откриваха познати места и жадно търсеха нови. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, а ръцете ѝ се впиваха в топлата кожа на раменете му. Нощницата ѝ се свлече. Младата жена застана пред него само с ефирни бикини.

— Малори, толкова си красива!

— Моля те, Елиът — прошепна тя и погали гърдите му с тръпнещи ръце. — Подлудяваш ме. Не мога да издържам повече.

— О, можеш, можеш още — промълви той, грабна я на ръце и я понесе към леглото ѝ.

Не беше очаквала да я вдигне на ръце, но много ѝ хареса. Притисна устни в извивката между шията и рамото му и си даде ясна сметка, че двамата ще се любят. Искаше го, както нищо друго през целия си живот. Веднъж решила, тя се отдаде на удоволствието и опита с език вкуса на тялото му.

— Устните ти ме подлудяват — прошепна той и вплете пръсти в косата ѝ, щом Малори се отпусна на възглавницата. — Не мога да им се насяти.

Тя ги навлажни, усмихна се и поднесе лице към неговото.

— Целуни ме отново, Елиът. Защото и аз не мога да ти се насяти.

Той измърмори нещо неразбираемо и заглуши думите ѝ. Не я целуна страстно. Искаше да изследва, да проучи вкуса и разликата в усещането. После я захапа леко и опита с върха на езика си всеки сантиметър от влажните ѝ подути устни, преди да ги завладее отново.

Никога не я бяха целували толкова нежно и с такова нескрито удоволствие. Елиът я изучаваше така, сякаш можеше да го прави с часове, без да му омръзне. Сякаш бе открил нещо прекрасно, на което искаше да се наслади колкото може повече. Удоволствието му подклаждаше нейното. Тя зарови ръце в косата му. Желаеше го така отчаяно, че се чудеше сама на себе си. Искаше езикът му да проникне дълбоко в устата ѝ, да спре дишането ѝ, да заглуши стоновете ѝ, да я остави способна само да отвръща жадно на ласките му.

Страстта ѝ се разгоря. Младата жена разтвори устни и езикът ѝ проникна изкусително между зъбите му. Впи нокти в раменете на мъжа, но това леко наказание изглежда само го насырчи. Целува я, докато ѝ се зави свят, докато пред очите ѝ заиграха розови и жълти светлинни и тя се запита дали няма да припадне, преди да се насити на целувките му.

Устните му се плъзнаха по тялото ѝ. Мъжът обхвана гърдите ѝ и започна да ги смуче и хапе, докато тя се заизвива безпомощно под него. Зърната ѝ се втвърдиха и удоволствието я завладя изцяло, захвърли я в бесен водовъртеж от страсть.

Почувствала възбудата му, тя се притисна към него. Той задъхано изрече името ѝ и обхвани бедрата ѝ.

— Недей. Искам това да продължи.

— Желая те — прошепна тя. — О, Елиът, желая те. Сега.

Той потръпна, вдигна глава и погледна младата жена. На бледата светлина, проникваща от отворената врата на банята, кожата ѝ блестеше, гърдите ѝ се повдигаха, а косата ѝ бе разпиляна по възглавницата. Никога не бе изглеждала по-красива. Никоя жена не бе изглеждала по-красива.

Кожата ѝ бе гореща и влажна. Той сложи ръка на корема ѝ и я усети как трепна инстинктивно. Никоя жена не го бе желала толкова силно.

Опиянен от силата, която му бе вдъхнала, той простена и ръката му се плъзна надолу, за да я лиши от единствената дреха, която я покриваше. Пижамата му падна на пода и двамата останаха голи. Гореща, влажна кожа притисната о гореща и влажна кожа. Двамата простенаха едновременно, сърцата им биеха в унисон.

Бедрата ѝ се повдигнаха към възбудената му плът.

— Не още — прошепна той. — Не още, скъпа.

Безсилният стон се превърна във вик на удоволствие, когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Стоновете ѝ бяха заглушени от целувката му, но отекваха дълбоко в него и го насырчаваха.

Тялото ѝ конвулсивно се изви. Задръжките се стопиха. Преди конвулсииите ѝ да стихнат, Елиът проникна в нея със силен тласък. Тя се вкопчи отново в него, умолявайки го без слова да спре това удоволствие, което бе толкова силно, че граничеше с болката.

Двамата достигнаха заедно върховния екстаз. Съзнанието му беше изпълнено единствено с усещането за нея, когато изпита най-разтърсващото освобождаване в живота си. Името ѝ бе единственият звук, който можеше да произнесе.

— Малори, Малори, Малори!

Дори когато изгуби дар слово напълно и я притисна с тяло, прекалено отмаял, за да помръдне, в мислите му имаше само една дума, едно име звучеше безкрайно в съзнанието му и отекващо в сърцето му.

Малори.

ОСМА ГЛАВА

— Елиът? Елиът, ще ме смачкаш — промърмори Малори със съжаление и се измъкна изпод него много, много по-късно. Ако можеше да диша, щеше с най-голямо удоволствие да си остане на мястото.

Той неохотно се отпусна до нея.

— Извинявай, скъпа. Не помислих за това.

Тя се засмя и се сгуши в прегръдките му.

— Няма нищо и аз съм малко объркана.

— Ти нали не... Не съжаляваш, нали?

Искреното смущение в гласа му я накара да го прегърне силно и да отговори веднага.

— Не, Елиът, не съжалявам. Беше толкова хубаво. Как бих могла да съжалявам?

Той се отпусна и каза простиочно:

— Радвам се.

После погали косата ѝ. Клепачите ѝ натежаха. Тъкмо заспиваше, когато чу гласа му отново:

— Малори, наистина ли го мислиш?

— Какво да мисля, Елиът? — попита тя дрезгаво.

— Че ти е било хубаво.

Беше толкова несигурен, толкова уязвим. Сърцето ѝ се сви болезнено.

— Да, наистина.

— И за мен беше така. Никога не съм... изпитвал подобно... — той замълча, явно възмутен от липсата на думи. — Не мога да повярвам, че ми се налага да употребя това изтъркано клише, но само то ми идва наум. Никога не съм се чувствал така, Малори.

Тя се усмихна и го целуна по гърдите.

— Аз също.

— Желая те от първия ден, в който те видях. Знаеше ли това?

Нямаше място за срам.

— Да. Аз също те желаех. Привличането беше взаимно от самото начало.

— Но ти не искаше това да се случи.

— Страхувах се.

— Още ли се страхуваш?

Тя се замисли за секунда.

— Да.

Сега дори се страхуваше повече. Да не го загуби. Да го обича. Знаеше, че е прекалено късно да се защитава. Прекалено късно.

— Знаеш ли, и аз се страхувах.

— От какво? — намръщи се тя.

— Страхувах се, че няма да ти доставя удоволствие, че няма да съм достатъчно страстен за теб.

Точно това не очакваше да чуе. Не можа да сдържи смях си.

— О, Елиът, идиот такъв — прошепна тя влюбено и нежно погали гърдите му.

— Това означава ли, че си доволна? — попита той прекалено небрежно, за да му повярва, че отговорът ѝ не го интересува.

Тя вдигна глава и се усмихна укорително.

— Елиът, скъпи, погледни ме, моля те! Костите ми се разтопиха, плътта ми е изтощена. Не бих могла да помръдна от леглото, дори завивката да гореше. Това не е ли достатъчно убедително?

Той се засмя и я прегърна.

— Ти правиш невероятни неща с моето самочувствие, Малори Литълфийлд.

Самочувствие, което е било лошо накърнявано през годините, макар и не умишлено. Кой би могъл да повярва, че мъж с репутацията на Елиът е толкова неуверен в себе си?

Тя се намести по-удобно, прехвърли крак върху неговия и усети как мъжът я целуна по косата. Усмихна се сънено, но миг след това се сепна и се запита какво ли си мисли той, как ли възприема случилото се между тях. Дали не изпитваше благодарност към нея, считайки я погрешно за по-дълбоко чувство? А може би нуждата от промяна в живота му е била толкова назряла, че се бе влюбил сляпо в жена, каквато не бе срещал досега. И двете възможности не я зарадваха особено. И благодарността, и сляпата любов бяха нетрайни чувства и щяха да се изпарят бързо, щом се сблъскат с реалността.

Чувствата ѝ към Елиът изобщо не бяха ефимерни. Беше влюбена в него и в любовта си се бе подложила на риск да бъде наранена толкова болезнено, колкото никога досега. Съвсем лекомислено бе допуснала да се влюби в гений и изобщо не беше сигурна, че ще успее да удовлетвори неговите изисквания.

Неволно бе плъзнала ръка по тялото му. Едва тогава установи, че той отново е възбуден. Тревогите ѝ се изпариха като по чудо и тялото ѝ реагира незабавно.

— Елиът? — прошепна тя.

Той простена тихо и се усмихна едва-едва.

— Знаеш какви сме ние учените — погали гърдите ѝ мъжът.

— Какви сте? — попита тя дрезгаво.

— Изпитваме непреодолимо желание да експериментираме. Да проучваме всички променливи величини, да контролираме условията и да откриваме дали същите резултати могат да се постигнат повече от веднъж.

— Това е очарователно — прошепна тя и се плъзна гъвкаво върху него. Обичаше да наблюдава как очите му потъмняват от страст, кожата на скулите му се опъва, а устните стават меки и чувствени. Почуди се дали някога ще се насити на тази гледка. Бедрата ѝ се завъртяха бавно и притиснаха слабините му.

— Една нова поза може ли да бъде включена в този твой експеримент?

— Да — дрезгаво промълви той и сграбчи бедрата ѝ. — Това ще бъде интересна промяна.

— Тогава, позволете ми да ви асистирам в научните изследвания, доктор Фрейзър — изгуга тя и го пое в себе си с едно плавно движение. Извиси се над него с ръце на раменете му и се залюя нежно, като контролираше ритъма, докато дишането му стана неравномерно и накъсано, а движенията му — неудържими.

Изведнъж изоставиха играта. Той вдигна глава и пое зърното ѝ с устни. Тялото ѝ се изви назад и косата ѝ се разсипа по голите ѝ рамене. Сякаш бе чакал точно този момент, той я притисна с тяло и дивите му, почти свирепи, тласъци, я накараха да стене от удоволствие.

Изведе я до върха, а сам се овладя, сякаш по чудо. Изчака да утихнат тръпките, разтърсващи тялото ѝ, и отново я поведе към още по-невероятни висини. Напълно подвластна на волята му, Малори го

прегръщаше, без да знае дали ще оцелее и без да се тревожи от това. Сетивата й възприемаха единствено преплетените им тела, тежкото болезнено дишане и неутолимата всепогълъщаща страст. А когато експлозията настъпи, младата жена не виждаше нищо, не чуваше нищо, освен името си, произнасяно на пресекулки. Слухът й никога не бе долавял по-красив звук.

— Елиът — простена тя и се притисна към него. — Елиът.

С последни усилия Елиът изплува още една дължина на басейна. Ръцете му цепеха водата с равномерен неумолим ритъм. Утринният въздух беше хладен, а бистрата вода отразяваше цветовете на изгрева. Къщата зад него беше тиха. Сигурно само той се бе събудил толкова рано. Когато се измъкна от леглото, Малори все още спеше дълбоко. Бе толкова красива, че едва се сдържа да не я събуди, за да се любят отново.

Любов. Думата отекна в съзнанието му заедно със замаха на ръцете му. Тя го съпътстваше неотльчно цяла сутрин.

Любов. Нещо, което не се поддаваше на анализ, не можеше да се манипулира със смяна на условията и преработка на цифрите. Не можеше да се изучава с хладен интерес, за да се разберат свойствата и последствията й.

Никога не беше обичал жена. Мислеше, че е неспособен да изживее онази любов, възпявана от музиканти и поети. Бе обичал семейството си, сестра си, но тази любов бе винаги вътре в него като нещо познато. Тя не предизвикваше смайване, болка, тревога и лоши предчувствия. Той осъзна колко самонадеян е бил по отношение на любовта на семейството си, как глупаво е вярвал, че тези чувства винаги ще съществуват, без значение колко лошо се държи, колко се затваря в себе си. Как е могъл да бъде толкова коравосърден? И какво щеше да прави с тази нова, крехка, непреодолима любов към Малори?

Достигна края на басейна задъхан, отметна коса и опипом потърси хавлията. Някой му я пъхна в ръката. Примири бързо през стичащата се по лицето му вода и видя Сибил, клекнала до басейна, да го наблюдава с усмивка, която изразяваше едновременно любов и любопитство.

— Добра демонстрация. Колко точно дължини изплува?

— Спрях да броя след двайсет — отвърна той, опря длани на мокрия теракот и се измъкна от водата. Седна на перваза с крака, потопени в басейна и избръсна главата и лицето си с кърпата. — Защо си станала толкова рано?

Тя придърпа един плажен стол и седна.

— Не можах да спя. Щом те видях тук, реших да се възползвам от случая да поговорим насаме.

— За какво по-точно искаш да говорим?

— За няколко неща — тя отметна мокър кичур от челото му. — Липсваше ми, Елиът.

Той улови ръката ѝ и я целуна бързо. Осьзна, че жестът я изненада. Какъв egoцентрик съм бил, помисли си мъжът и стисна дланта ѝ, преди да я пусне.

— И ти ми липсваше, Сибил.

Тя се засмя и се обръна многозначително към къщата.

— Струва ми се, че си успял добре да се позабавляваш в мое отсъствие.

— Ами, да — призна той и се усмихна широко. — Но и ти не ми разправяй, че през цялото време, докато беше с Джордж, си мислила за брат си.

Сибил поруменя.

— Не точно — тя замълча и после попита тихо: — Защо не си ми казал за нея?

Установи, че не може да я гледа в очите и да я лъже, въпреки че бе приготвил историята отдавна.

— Срещнах я в деня, в който ти замина.

Тя се ококори изненадано.

— Но, аз мислех...

— Че я познавам от няколко месеца. Знам. Аз я помолих да го каже.

— Но защо?

— Исках да се чувстваш свободна да заминеш с Джордж, без да се тревожиш за мен. Сега звучи глупаво, но...

— О, Елиът, изобщо не звучи глупаво. Толкова е мило от твоя страна, че си загрижен за моето щастие. Тъкмо се чудех как да ти кажа,

че Джордж ми направи предложение по време на пътешествието и аз приех.

Сега беше негов ред да се изненада.

— Приела си? Още тогава?

Тя кимна.

— Да. Чаках удобен момент, за да ти съобщя. Исках да бъда сигурна, че новината няма да те разстрои. Сега виждам, че и двамата сме били много глупави.

Елиът се засмя и поклати глава. Заговорът му с Малори в края на краишата се оказа ненужен. Джордж бе съумял чудесно да защити каузата си. А Сибил е имала по-голямо доверие във възможностите на брат си да се справи сам, отколкото бе очаквал. Но той не съжаляваше за преживяното с Малори. Как би могъл?

— Кога ще бъде сватбата?

— Скоро. Джордж започва новата си работа след шест седмици. Сигурна съм, че баба ще пожелае сватбата да бъде тук, но първо трябва да си намерим жилище на Хаваи, после да си съберем багажа и да се погрижим за всичко в Далас. Сигурно ще направим сватбата точно преди да заминем за Хаваи.

— Радвам се за теб, Сибил.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Благодаря ти, Елиът. Между другото, ще бъда много заета през следващите няколко седмици. Мислиш ли, че Малори би продължила да работи като твоя секретарка?

— Смятам, че няма да има нищо против да го обсъдим.

— Тя ми харесва, Елиът.

Той наклони глава.

— Трябва да ѝ го кажеш. Не е убедена, че е така.

Сибил кимна виновно.

— Знам. Не бях много гостоприемна отначало. Изглежда малко ревнувах. Винаги си се обръщал към мен за помощ, а сега изведнъж си толкова независим. Знам, че това е хубаво и за двама ни, но не можах да устоя.

— Разбирам. Тя също. Обясних ѝ колко е трудно да скъсаш със старите навици.

— Чувствата ти към нея са сериозни, нали, Елиът?

Той се втренчи в краката си, изкривени от водата, в която бяха потопени.

— Така мисля.

— Страхуваш ли се?

— Ужасен съм.

— Виж, това е нещо, което напълно разбирам. Случва се и на най-добрите от нас, скъпи братко.

— И на теб ли? — вдигна поглед той.

Трудно му беше да си представи, че неговата експедитивна, винаги уверена в себе си, сестра изпитва същите съмнения и страхове като него.

— Разбира се. Любовта те прави уязвим. Толкова се страхувах да не загубя Джордж, да не направя една-единствена грешка, с която да разруша всичко, постигнато от нас. Дори сега, след като решихме да се оженим и да бъдем заедно до края на живота си, понякога се питам дали ще успея да го направя щастлив.

— Той те обича.

— Знам — каза тя и се усмихна. — Аз също го обичам.

— Как разбра? — попита Елиът неочеквано. — Какво те накара да повярваш, че чувството ти е истинско и трайно.

— О, Елиът, това не се поддава на анализ. Хората се опитват да разберат и да обяснят любовта, откакто свят светува, но е невъзможно. Понякога правят грешки. Мислят, че са влюбени, а всъщност не са, или гледат как любовта им умира по една или друга причина. Някои хора се влюбват много пъти, други само веднъж. Трябва да вярвам, че нашата любов ще трае до края на живота ни, каквито и проблеми да срещнем през годините. Не мога да понеса мисълта, че някой ден тя ще умре.

Смутен от неяснотата на отговора, Елиът размърда крака във водата. Подозираше, че е влюбен в Малори веднъж завинаги. Ами тя? Дали го обичаше? Или само си въобразяваше, че е така? Страхуваше се, че ако тя не отвърне на чувствата му, това би го унищожило.

— По дяволите!

Сибил стисна ръката му.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не. Прекалено ново е за мен. Не знам какво да кажа.

— Тогава искаш ли един съвет от малката си сестричка?

— Приемам всякакви съвети — въздъхна той.

— Ако я обичаш, бори се за това. Ти имаш нужда от любов, но не опитвай да се променяш заради нея. Промените, които предприемаш, трябва да отговарят на твоите собствени нужди и желания. Ако се опитваш да бъдеш някой друг само за да ѝ доставиш удоволствие, и двамата ще бъдете нещастни.

Той я погледна замислено.

— Мислиш, че съм се променил, за да ѝ доставя удоволствие?

— Не. Ти просто си се настроил към новите си нужди. Това е прекрасно. Искам да кажа, че не можеш да се промениш из основи. Винаги ще бъдеш различен. Ако Малори те обича, тя ще разбере. Но ти си способен да я направиш щастлива и да останеш верен на себе си. Никога не се съмнявай в това.

Нима? Той преглътна с усилие и се запита дали една жена, особено такава палавница като Малори, би могла да се научи да живее с неговите ексцентричности. Сибил бе уверена в това, но тя го познаваше цял живот. Не можеше да се довери съвсем на обективността ѝ, когато ставаше дума за нейния любим по-голям брат. Имаше толкова много неща да обмисли, преди връзката му с Малори да продължи.

Той срецна загрижения поглед на сестра си и се усмихна.

— Обичам те, Сибил.

Не можеше дори да си спомни последния път, когато ѝ го бе казал.

— И аз те обичам, Елиът.

Тя се наведе и го целуна, но се отдръпна бързо и умишлено възприе обичайното си поведение.

— Време е за закуска. Трябва да вземеш душ и да се облечеш. Не забравяй, че самолетът ти тръгва на обед. Двамата с Джордж ще ви закараме до летището. Ние ще останем още няколко дни, за да обсъдим подробностите по сватбата с баба. Не си загубил билета си, нали?

— Не, Сибил. Не съм — той посегна и разроши безупречно сресаната ѝ коса. Не бе дръзвал да го стори от години. — Ще се видим на закуска.

От прозореца на спалнята си Малори наблюдаваше Елиът и сестра му. Разговаряха толкова сериозно. Дали не говореха за нея?

Когато се събуди, тя инстинктивно се обърна да го потърси и разочаровано установи, че няма да има възможността да се събуди в прегръдките му. Защо я беше оставил толкова рано?

Беше класическа сутрин, изпълнена със съмнения и несигурност след страстна нощ. Малори се усмихна мрачно и прокара пръсти през косата си. Видя как Елиът и Сибил се скриха в къщата и се дръпна от прозореца.

Тъкмо отвори вратата на спалнята и Елиът се появи в коридора. Беше направил опит да се изсуши, но беше все още мокър и оставяше стъпки по килима на баба си. Нещо, което явно не го притесняваше. Щом я зърна на вратата, спря.

— О, добро утро.

Предпазливостта му я накара да стисне бравата. Изглеждаше толкова резервиран. Дали не съжаляваше за случилото се? Дали и той не бе разbral, че двамата нямат основа, за да градят бъдещето си заедно? Това ли беше начинът да ѝ го каже?

— Добро утро, Елиът.

Той запристъпва неспокойно.

— Няма да е лошо да се облека.

Очите ѝ спряха на тесния черен бански костюм. Знаеше точно какво е скрито от нея и прегълтна.

— Да, сигурно е така. Скоро ще сервират закуската.

Той кимна.

— Ще се видим долу.

— Добре — успя да се усмихне тя.

Той се поколеба за момент, сякаш искаше да каже още нещо, но просто кимна и изчезна в своята спалня. Стисна очи от болка. Защо не я беше целувал за добро утро? Защо не ѝ се усмихна така, както ѝ се бе усмихвал снощи? Защо се отдръпваше от нея?

Болеше я. Силно.

Без особен ентузиазъм тя си пое дълбоко въздух и тръгна към трапезарията.

Сибил и Джордж обявиха годежа си след закуска за най-голямо удоволствие на фамилията. Поруменяла и грейнала от щастие, Сибил прие прегръдките на дядо си и баба си, както и поздравленията на

Малори, по-радушно от преди. Всъщност Сибил се държеше много мило с нея цяла сутрин. Дали разговорът до басейна не бе причина за промяната в поведението ѝ?

Погледна Елиът, който я наблюдаваше с някак тъжна усмивка. Усмихна му се в отговор и тайничко вдигна палец, за да го поздрави с успеха на техния план. Той кимна в знак, че е разбрал и се обрна да поговори с Джордж.

Сигурна беше, че никой друг от семейството не забелязва промяната в поведението на Елиът тази сутрин. Той продължи да се забавлява, включващо Малори в разговорите си и се държеше съвсем непринудено с нея. Само тя би могла да усети, че бе издигнал невидима бариера помежду им. Вероятно дори самият той не допускаше, че тя я усеща. Болеше я, но бе решила никой, дори самият Елиът, да не разбере. Затова се усмихваше, бъбреше, смееше се и дори флиртуваше игриво с него както през целия уикенд. А вътре в себе си плачеше тихо.

Той знаеше, разбира се. Елиът усещаше настроенията на Малори не по-зле, отколкото тя неговите. Зад смяха ѝ забеляза болката и смущението. Съзнаваше напълно, че той е причинил това объркване. Искаше да я прегърне и да ѝ обясни, че обикновено се затваря в себе си, когато е изправен пред проблем, който не знае как да разреши. Но не го направи. Какво би могъл да ѝ каже? Че я обича, но не е сигулен, че може да я направи щастлива? Че не може да се довери на чувствата ѝ, след като го познава едва от три седмици?

Трябваше да тръгнат скоро след закуска. Елиът наблюдаваше как Малори се сбогува с баба му. Прегръдката им беше трогателна. После тя се обрна към Гайлс, който — както Елиът бе предсказал — отдавна бе пленен от нейния чар, и смело го целуна по бузата. За пръв път в живота си Елиът видя дядо си да се изчервява. Той поклати глава в тиха почуда и се запита дали наистина не съществуват вещици. Тя дори си извоюва усмивка и намигване от Келог, с когото явно бяха станали приятели за цял живот. Нима беше странно, че Елиът не бе могъл да ѝ устои от самото начало?

Сибил и Джордж ги закараха до летището. Сибил бърбореше непрекъснато по пътя и запозна Малори с всички подробности на работата, която напускаше. Малори любезно изслуша инструкциите ѝ, като от време на време задаваше въпроси.

— Ще се видим в Далас, разбира се — уведоми ги Сибил на раздяла. — Ще бъдем там след две седмици, за да си съберем багажа.

— Сега ще бъдеш много заета — предположи Малори. — Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо.

Сибил кимна трогната.

— Много мило от твоя страна. Ще дойдеш на сватбата, нали, Малори?

Елиът срещна погледа ѝ. Разбира се, той искаше да бъдат заедно на сватбата на сестра му след шест седмици. Надяваше се, че няма да ѝ е омръзнал дотогава. Опита да потисне внезапното усещане, за празнота, успя да се усмихне и да отговори вместо нея.

— Ще направя всичко възможно, за да я доведа.

Явно доволна от отговора, Сибил целуна брат си по бузата и сърдечно се сбогува с Малори.

— Казал си ѝ за нас, нали? — попита Малори веднага щом самолетът се откъсна от пистата. — Че не сме... Че всъщност сме само приятели — обясни тя неловко, когато той въпросително повдигна вежда.

Той кимна.

— Омръзна ми да се преструвам — отвърна, без да предвиди как биха могли да прозвучат думите му.

Очите ѝ се разшириха, после клепачите бавно се спуснаха. Веднага усети, че я е наранил. По дяволите! Не го направи нарочно. Сам не знаеше защо се държеше така идиотски днес, но за нищо на света не можеше да се отпусне.

Не беше подходящ за нея. Тя имаше нужда от човек, който би ѝ показал чувствата си по-добре, който поне би могъл да разбере своите собствени чувства. Елиът се чувстваше неловко, смутен и объркан. Той дори не знаеше как да ѝ каже какво означава тя за него, какво означаваше миналата нощ за него.

Той преглътна и отпусна глава на облегалката. Затвори очи и се престори, че спи до края на полета с надеждата Малори да отдаде мълчанието му на умората от бурната нощ. Припомни си прекрасните мигове и накрая бе принуден да си наложи да пропъди виденията, преди да е поставил в неудобно положение и двамата. Желаеше я отново толкова силно, че ръцете му се разтрепериха и сам не знаеше какво да стори.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Разбира се, Малори беше виждала Елиът да се затваря в себе си и преди. Правеше го винаги, когато се чувстваше несигурен. Но не го беше очаквала от него днес, не и след нощта, която прекараха заедно.

Болеше я.

Преструваше се, че чете някакво туристическо списание и се опитваше да не обръща внимание на близостта на мъжа. Почти долавяше топлината на тялото му до себе си. Погледна го скришом. Седеше спокойно, със затворени очи и изглеждаше изморен и безразличен. Толкова близко и в същото време така недостъпен.

Сигурно съжаливаше за станалото. Тя примига, за да овладее напиращите сълзи, решена да не смущава никого със сантиментални изблици. Щеше да се наплаче у дома.

Наистина трябваше да послуша баща си.

Тъкмо отиваха да приберат багажа си на летището в Далас и Малори чу името си. Обърна се заинтересувана и разцъфна в усмивка, зърнала приятния рус мъж, който ѝ махаше с ръка.

— Дейвид!

Зарадвана от срещата със своя стар приятел, тя се хвърли в прегръдките му.

— Толкова се радвам да те видя — възклика и се отдръпна да се възхити на тена му. — Изглеждаш прекрасно. Кога се върна?

Той я целуна звучно по бузата.

— Преди петнайсет минути. Смятах да ти се обадя веднага, но така стана по-добре. Как са всички от бандата?

— Отлично. Лесли роди момче миналата седмица.

— Хей, това е чудесно! Трябва да го видя. Как е ръката на Брок?

— Много по-добре. Възстановил се е напълно. А Деби...

През следващите няколко минути двамата бъбриха за общи приятели. Най-сетне Малори се сети за Елиът. Обърна се виновно и забеляза, че той е по-затворен от всяка. Погледът му беше разсеян, а

на лицето му бе изписано раздразнение. Тя прегълтна и се запита дали не го наказваше нарочно заради безразличието му в самолета.

— Елиът, бих искала да се запознаеш с един от най-добрите ми приятели Дейвид Гарнър. Дейвид, това е моят... моят шеф доктор Елиът Фрейзър.

Елиът я стрелна с поглед, в който е четяха обида и гняв, но бързо се овладя и се здрависа с Дейвид. Дейвид усети, че е време да си тръгва.

— Ще ти се обадя, Мал. Ще изгледаме някой филм и ще си поприказваме. Липсваше ми, хлапе.

— Добре, обади се — настоя Малори и долови предизвикателство в думите си. Предизвикателство, насочено към Елиът. Накрая отметна глава и се обърна към него.

— Хайде да приберем багажа.

Елиът я остави пред дома ѝ, без да влезе. Не я целуна на тръгване. Само промърмори, че бърза, за да се обади по телефона. Тя успя да затвори вратата и да се добере до канапето, преди да избухне в сълзи от ярост и горчива обида. Какво беше направила? Защо той бе толкова резервиран, след като бяха изживели прекрасна любовна нощ? Дали не беше объркан, може би малко уплашен, също като нея, от бързо растящата интимност помежду им? Това беше разбирамо, но защо не искаше да сподели тревогите си с нея? Защо я бе изолирал така?

Болката беше толкова силна, че Малори даде воля на гнева си. Каквото ще да става, но този път няма да се опитвам да заглаждам нещата, помисли си тя и ядосано избърса сълзите. Елиът твърдеше, че е напълно способен да се справи с трудностите в живота си. Би могъл да започне с личните проблеми, ако отношенията му с Малори влизаха в тази категория. Всъщност той знаеше как да разговаря с нея. Съблазни я доста умело и я накара да забрави всички възражения и причини, поради които не желаеше връзка с шефа си.

Ако бе решил, че Малори не е подходяща за него и се опитваше да намери лесен начин да ѝ го каже, щеше да го преживее. Щеше да си намери друга работа, защото, естествено, никога не би могла да работи за него, без да си спомня и да копнене за единствената страстна нощ,

която бяха споделили. И нямаше никога, никога да забрави суровия урок, който бе получила. Може би отсега нататък щеше да работи само за жени.

Не че имаше опасност да се влюби в някой друг. Обичаше Елиът и едва ли щеше да го забрави така лесно.

Мразеше този тип. Дейвид, *не знам си кой*, така я опипа, сякаш това беше негово право и още по-лошо — тя му позволи да го стори. Насърчи го дори!

Той затрънна вратата на кабинета си и ядосано започна да крачи из разхвърляната стая. Как смееше да позволи на друг мъж да я прегръща, да я целува, след като само преди няколко часа се бе любила с него? А после да представи онзи мъж като един от нейните „найдобри приятели“, докато Елиът бе наречен неин „шef“. Това вече преля чашата. Неин шef. Поне можеше да го нарече приятел.

В един момент се сети, че и той бе доста хладен към нея през целия ден. Сигурно бе обидена и смутена от безразличието му. Но не това беше важното. Въпреки всичко, не бе очаквал да се хвърли в обятията на друг мъж веднага щом кацнаха в Далас. Добре сложен рус мъж като спасител на плажа. Мъж с чувство за хумор, сърден и дружелюбен. Самоуверен мъж, който демонстрира чувствата си, без да се тревожи как ще бъдат посрещнати.

Като си спомни всичките му добродетели, Елиът съвсем помръкна, отпусна се в един стол и унило прокара пръсти през косата си. По дяволите, това беше мъжът, подходящ за Малори. Точно нейният тип. Тя заслужаваше някой като него — някой нормален. Някой, който щеше да допадне на приятелите й. Някой, който нямаше да се отдръпне панически сутринта, след като се е любил с нея. Някой, който не приличаше на Елиът.

Изобщо не трябваше да допуска да се влюби. Знаеше, че не би могъл да се справи. Ако нещо не попадаше в ясно дефинирана, лесно разпознаваема и практически приложима, категория, Елиът не знаеше точно какво да прави с него. Нито Малори, нито неговите сложни чувства към нея, се поддаваха на анализ.

Беше му сравнително лесно за известно време да играе ролята на уверен в себе си любовник. Но това бе преструвка. Когато чувствата

му станаха реалност, отново започнаха да го излъчват старите досадни съмнения. Ами ако обърка всичко? Ами ако тя промени решението си? Ами ако я изплаши? Или тя сама си тръгне? Толкова много въпросителни. Такъв голям риск. Нямаше формула за свеждане на възможностите за провал до минимум.

Сети се за колегите си в мозъчния тръст. Какво биха направили те, ако им представеше точно този проблем на следващата сесия? Сериозен, социално неадекватен бухал се влюбва отчаяно в очарователно, самоуверено колибри? Какво да направи, за да не отегчи никога споменатото колибри и то никога да не се поддаде на тайнния копнеж да се върне към лудориите си и да остави бедния бухал сам в тъмнината?

Колегите му щяха да го вземат за умствено недоразвит. Щяха да го низвергнат от редиците си. Онези от тях, които имаха чувство за хумор, колкото и малко да бе то, щяха да умрат от смях.

Заключение? Блестящият, уважаван в цялата страна, често издаван и много търсен професор, учен и изобретател се изпъна в стола си, намръщи се и обобщи своята внимателно обмислена хипотеза с тези точни думи:

— Любовта е гадна работа.

Малори бе заела бюрото си едва от няколко минути, когато Елиът се появи в понеделник сутринта, натоварен с книги и листове. Явно излизаше. Вероятно е решил да прекара времето си в университета, за да не се налага да разговаря с нея. Едва се сдържа да не въздъхне, огледа го и забеляза, че той не бе спал по-добре от нея. Е, в това имаше някаква утеха.

Той сложи една купчина четливо изписани бележки пред нея.

— Ще ми трябват напечатани за утре сутрин.

— Ще бъдат готови днес следобед — обеща тя.

— Ще бъда в университета през деня. Има ли нещо, което трябва да обсъдим, преди да тръгна?

Тя се почуди какво има предвид.

— Не, няма.

Погледите им се срещнаха. Сякаш долови болка в очите му, преди той да се овладее. Дали не си въобразяваше?

— Малори...

— Да?

— За онази нощ...

Тя преглътна. Не очакваше Елиът да повдигне въпроса сега. Постскоро мислеше, че ще го премълчи, както винаги, когато ставаше дума за нещо прекалено лично и неудобно за него. Пое си дълбоко дъх за кураж и попита строго:

— Какво за нея?

— Тя означаваше много за мен — отвърна той обезоръжаващо.

— Не съжалявам. Напоследък мислих много и реших, че си права. Отидохме твърде далеч с нашата игра. Ние работим заедно и надявам се, сме приятели. Най-добре ще е да не рискуваме да загубим всичко в една любовна връзка.

— Съгласна съм — сама се почуди как беше възможно да разговаря толкова спокойно и ясно, когато се чувстваше така, сякаш някой я бе ударил с юмрук в стомаха. — Винаги съм казвала, че сме прекалено различни, за да се захващаме с нещо по-сериозно от приятелство.

Той стисна челюсти, но кимна съвсем хладнокръвно.

— Да, знам. Това е едно от многото неща, на които се опита да ме научиш, нали? Просто не можах да схвана как да контролирам фантазията си така лесно, както се научих да шофирям и да танцувам.

Нешто в гласа му — горчивина ли, възмущение ли, съжаление ли — я накара да протегне ръка към него.

— Елиът?

Той отстъпи назад и погледна часовника си.

— Радвам се, че надживяхме това и сега можем да продължим с професионалните си отношения. Имаме много работа през следващите няколко седмици. Трябва да се подгответя за новия семестър в университета, а и сесията на мозъчния тръст наближава.

— Готова съм да свърша всичко необходимо — информира го Малори.

Всъщност очакваше с нетърпение да се ангажира с нещо. Надяваше се да бъде така затрупана с работа, че в службата поне да не ѝ остава време за самосъжаление и напразни надежди. Поне тук нямаше да има време за сълзи.

Което, разбира се, не обясняваше защо прекара цели петнайсет минути в ридания пред компютъра, след като Елиът тръгна за университета.

— Подай ми онзи ключ, моля те.

Малори взе въпросния инструмент и го сложи в широката, почерняла от масло, ръка на баща си.

— Този ли?

— Да. Благодаря. Сега се дръпни. Нали не искаш да изцапаш дрехите си?

— Татко, облякох си стари дрехи, за да мога да ти помогна, а не да стоя встриани и да те гледам как работиш по колата ми.

Бил вдигна глава изпод капака на форда и се усмихна на дъщеря си.

— Много мило, но и друг път си ми помогала, помниш, нали? Повярвай, така е по-добре. По-безопасно е за мен и за колата.

Малори въздъхна мрачно и опря лакти на ударения син калник. През следващите десет минути наблюдава как баща ѝ сръчно манипулира с купчината непознати части в двигателя на автомобила ѝ. От време на време младата жена въздишаше дълбоко. Накрая Бил прочисти гърло и я погледна намръщено.

— Искаш ли да поговорим?

Тя се ококори.

— За какво?

— Ами за това, което те кара да пухтиш като стара спукана гума. Явно нещо те тревожи.

Тя унило сви рамене.

— Не е важно.

Той се захвани отново за работа, но не изостави разговора.

— Пак си го направила, нали?

— Какво съм направила пак?

— Влюбила си се в шефа си. Мислех, че си се поучила от миналия път.

— Този път не е като миналия! — възрази Малори, възмутена при самата мисъл за сравнение между чувствата ѝ към Елиът и глупавото ѝ увлечение по Лари.

— Така ли? И какво му е различното?

— Лари беше повърхностен egoист. Елиът е... Той е... — ужасена от реалната възможност, да избухне в сълзи, Малори замълча.

Бил затвори капака на колата и избрса ръце в една мръсна кърпа. Проницателният му поглед спря върху тъжното лице на дъщеря му.

— Този път е различно, нали?

Тя кимна унило.

— Е, и какво смяташ да правиш?

— Не знам — сви рамене тя. — Известно време се надявах... Но сега той казва, че сме различни и не трябва да се обвързваме. Знам, че вероятно е прав, но бих искала... Миналата седмица, всеки ден, като отивах на работа, ми беше толкова трудно да не... И той изглежда нещастен, но не иска да говори с мен. Дори когато се усмихва, е сдържан, а не беше такъв преди... О, татко, какво да правя?

Бил явно бе проследил накъсания й монолог без ненужно смущение и сложи ръка върху раменете ѝ.

— Хайде да опитаме черешовия пай на майка ти. Преди малко го извади от фурната. Ще си поговорим, докато ядем.

— Значи този приятел мисли, че е прекалено умен за теб — каза Бил петнайсет минути по-късно, след като бе измъкнал цялата история от Малори с изключение, разбира се, на преживелиците в събота вечер след празненството.

— Не, татко, Елиът винаги се е държал с мен като с равна, макар че е много по-интелигентен.

Бил се намръщи.

— Глупости. Ти беше трета в гимназията и първа в колежа за секретарки. Учителите ти винаги са казвали, че можеш да положиш още малко усилия, ако желаеш, но никой не е споменавал, че не си интелигентна. Каза ли това на твоя гениален шеф?

Малори завъртя очи и поклати глава.

— Татко, да си трети във випуск от сто и петдесет души няма нищо общо с Елиът. Той е защитил доктората си на деветнайсет години! Освен това пише, прави изобретения, води лекции, дава консултации. С компютрите прави каквото си поиска. Не че се мисли за нещо повече от останалите, но той наистина е много различен.

— Елиът е мъж — не се предаваше Бил. — Нито по-добър, нито по-лош от другите. И ако няма достатъчно разум да разбере, че би бил щастлив да има до себе си едно умно, хубаво, добро и мило момиче като теб, то тогава хич не ми го хвали.

Малори се усмихна тъжно на майка си, която слушаше мълчаливо, после обрна очи към баща си.

— Хрумвало ли ти е, че може да си малко предубеден?

— Не ме е грижа. Няма да позволя да мислиш, че не си достойна за този мъж. Не знам какъв му е проблемът, но съм уверен, че не трябва цял живот да страдаш по него. Е, какво ще направиш по въпроса?

Този път Малори помисли, преди да отговори.

— Прав си. Няма цял живот да страдам по него. Имам кураж за нещо повече.

— Точно така — одобрително измърмори Бил.

Тя изправи гръб, вирна брадичка и предизвикателно разтърси конската си опашка.

— По дяволите, аз съм достойна за Елиът Фрейзър! Само неговите задръжки ни разделят.

— Щом казваш.

— Точно така. Край на страданията. Започвам да се забавлявам отново — със или без Елиът. Ако пожелае да преживеем нещо прекрасно заедно, знае къде да ме намери.

— Добро момиче.

— Точно така.

Малори стана и целуна звучно баща си по бузата.

— Благодаря ти, татко, задето ми поправи колата и за моралната подкрепа.

— Винаги си добре дошла, скъпа.

— Благодаря ти за пая, мамо. Беше вкусен както винаги.

— Естествено — прегърна я Джийн. — Обади ми се по-късно, ако искаш да си поговорим.

— Добре. Сега трябва да тръгвам. Чака ме неделното пране. Трябва да бъда свежа и работоспособна, когато се появя утре в офиса.

Малори изхвърча от къщата и остави родителите си смаяни от непостоянните ѝ настроения.

Елиът не беше много сигурен как да възприеме промяната в поведението на Малори през следващата седмица. Първоначално беше мълчалива, унила и вършеше работата си бързо и резервирано. А сега сякаш се беше върнала предишната Малори. Като че ли инцидентът в Чикаго никога не се бе случвал. Тя отново бе дружелюбна, бъбрива и ведра. Поздравяваше го всяка сутрин с усмивка, пак започна да го поднася за безпорядъка в офиса му и специфичните му трудови навици. Няколко пъти се усети неволно да реагира на шагите, запленен от чара ѝ.

Все по-трудно му ставаше да си спомни логическите доводи, които не му позволяваха да я допусне до себе си и да се отдае на все по-зачестилите импулси да я сграбчи и да вкуси чувствените ѝ устни. Отново започна да взима студени душове нощем с не по-голям успех от преди.

Промяната в отношението ѝ не можеше да не го накара да се замисли. От какво бе предизвикана? Защо Малори се държеше с него така непринудено, сякаш никога не са били нищо повече от приятели? Може би се радваше, че бяха прекратили интимностите, преди да са стигнали твърде далеч?

Все още се чудеше какво става в сладката ѝ главичка, когато в петък сутрин прекоси коридора с намерението да ѝ продиктува едно писмо и случайно я чу да разговаря по телефона. След като чу името Дейвид обаче, се заслуша в смеха ѝ съвсем преднамерено, облегнат на стената точно до отворената врата на кабинета ѝ.

— Дейвид, идиот такъв — изгука тя, замълча и после пак се засмя. — Добре, добре не бих искала да умреш в самота. Ще дойда с теб на концерта довечера, макар да ти е добре известно, че мразя кънтри музика. Ако искаш, обвинявай ме в предателство към Тексас, но все пак предпочитам рок! Шест и половина? Естествено. Ще се пригответя. Но те предупреждавам — ще трябва да ме нахраниш добре в отплата. О, звуци прекрасно. Ще се видим в шест и половина, Дейвид.

Елиът Фрейзър никога не бе прилягвал до физическо насилие. Винаги бе смятал подобно поведение под достойнството на един цивилизиран, интелигентен мъж. Така че си пое дълбоко въздух и овладя нервите си.

После се отправи към кабинета си, забравил за писмото и тъй силно затръшна вратата, че всички прозорци в къщата звъннаха.

От другата страна на коридора Малори подскочи, хвана се за сърцето и се втренчи в отворената врата. Защо, за Бога, Елиът вдигаше този шум? Тя сведе поглед към телефонната слушалка, която току-що бе оставила.

Възможно ли бе да е чул разговора ѝ с Дейвид? Дали това би го разстроило?

Като си спомни силата, с която вратата се затръшна, тя прехапа устни, за да потисне лукавата си усмивчица и отново съсредоточи вниманието си върху доклада, който пишеше, преди да вдигне телефона.

Елиът яростно барабанеше върху облечения с кожа волан на корвета, докато седеше скрит в сянката до блока на Малори. Погледна циферблата на часовника си може би за стотен път.

Полунощ. Къде, по дяволите, беше тя?

Въпреки че си задаваше този въпрос, не беше сигурен, че иска да знае отговора. Прекалено лесно беше да си я представи с другия, как се смее, говори... той прегълътна болезнено... люби се. Проклятие!

Мъжът се размърда неспокойно в меката кожена седалка, когато тялото му реагира на спомените за Малори в леглото. Виждаше я толкова ясно. Зелените ѝ очиискряха, косата ѝ покриваше голите, като че посыпани със златен прах, рамене. Ехoto на тихите ѝ гърлени стонове сякаш изпъльваше тишината.

Погледна отново часовника. Дванайсет и петнайсет. Може би нямаше да се приbere. Може би щеше да прекара нощта с онзи.

Скова се, когато зърна фарове на кола, която приближаваше по улицата и зави пред входа на Малори. Слава Богу! Прибираше се.

Но ако другият остане?

Елиът стисна зъби и реши да му остави десет минути, за да си тръгне. А после щеше да...

Какво? Той изруга тихо и се запита какво възнамеряваше да направи, ако Малори поканеше другия мъж в леглото си тази вечер. Едва ли Елиът можеше да има някакви претенции към нея. В края на краишата той ѝ даде да разбере, че не възнамерява да продължи

започнатото в Чикаго. Не можеше да обвини Малори, задето е решила да се забавлява, нито да очаква, че ще прекарва петък вечер сама.

Но откри, че го боли и бавно разтърка гърдите си, сякаш болката беше истинска. Болеше го много.

Почти въздъхна от облекчение, когато кавалерът й не я съпроводи в дома ѝ, а остана само за минута пред вратата, целуна я приятелски и си тръгна. Елиът стисна очи. Когато ги отвори отново, мъжът си беше отишъл, а Малори бе влязла в къщата. Сама.

Отпусна се в седалката, отвратен от себе си. Запита се мрачно как бе могъл да стигне дотам, че да заприлича на оглупял младеж. Държеше се като влюбен ученик, който шпионира приятелката си.

Бил е глупак да се откаже толкова лесно от нещо, за което повечето мъже биха умрели. Случилото се между него и Малори не беше случайно. Чувствата, които бяха споделили, бяха дълбоки, експлозивни, невероятни. Те съществуваха още преди да се роди техният план, от момента, в който очите им се срещнаха в приемната на агенцията. Чувствата им бяха преодолели дори собствените им усилия да ги избегнат и не бяха изчезнали, макар Елиът да бе решил, че не е достатъчно смел да се справи с тях.

Малори мислеше, че са прекалено различни, но и тя не успя да скрие колко е нещастна след завръщането от Чикаго. Въпреки жизнерадостното ѝ поведение от последната седмица, той беше уверен, че и тя не може да му устои. Така че какво му оставаше да направи? Да я убеди, че не са толкова различни, в края на краищата. Трябваше да започне отначало и да спаси приятелството, което бяха създали през онези първи лекомислени седмици. След това трябваше да я убеди, че между тях може да има нещо много, много повече от приятелство.

Щеше да използва уикенда, за да се подготви и да започне кампанията от понеделник. Беше влюбен в Малори и нямаше да изостави тази любов, без да се постарае да убеди младата жена, че може да я направи щастлива.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Малори.

Изненадана от жизнерадостния поздрав, тя вдигна глава. Тъкмо беше прибрала чантичката си в чекмеджето на бюрото и се готвеше да започне работния ден.

— Добро утро, Елиът.

Широко усмихнат, той тръгна бавно към бюрото ѝ.

— Добре ли прекара уикенда?

— Ами да, благодаря. А ти? — попита тя учтиво, въпреки че бе като зашеметена.

Когато се разделиха в петък следобед, той бе във височайше неразположение на духа, явно породено от телефонния ѝ разговор с Дейвид. Толкова лъчезарен не го бе виждала от седмици. Какво ставаше?

— Много добре. Тези листове, струпани върху бюрото ти, са бележки, които искам да напечаташ за сесията на мозъчния тръст следващата седмица.

— Започвам веднага.

— Между другото, прегледах календара ти, за да видя какви са ангажиментите ми за идната седмица и забелязах, че за петък вечер има предвидено парти. За мен ли се отнася, или за теб?

Не можеше да повярва на ушите си, погледна първо календара, после Елиът.

— За мен. Просто едно от редовните събирания с приятелите ми.

— Имаш ли кавалер? — попита той със зле прикрит интерес.

Изненадана от личния въпрос, тя отговори искрено:

— Ами, не. Нямам планове да ходя с когото и да било.

Той се усмихна ослепително.

— Ще ми позволиш ли да те заведа?

Тя преглътна и без да откъсне поглед от него, се запита дали не сънува, че е понеделник сутрин в кабинета си и разговаря с някакъв непознат в тялото на Елиът.

— Ти? — успя да отрони.

— Аз — кимна той. — Знаеш какво имам предвид. Среща.

— Но, Елиът...

Той неочаквано тръгна към вратата.

— Добре. Ще чакам с нетърпение. По-добре да се хващам за работа. Един милион неща трябва да се свършат до следващата седмица.

Като разбра, че е останала да гледа след него със зяпната уста, Малори стисна челюсти и поклати глава, за да се опомни. После се оципра по ръката. Силно.

— Будна съм. Може би Елиът спи.

Не я ли бе поканил току-що на среща? И то на парти с нейните приятели? Невъзможно. Той мразеше партита и не си падаше чак толкова по приятелите ѝ. Освен това ѝ бе заявил без заобикалки, че отсега нататък ще ги свързва само професията. Явно нещо не бе разбрала.

— О, Малори?

— Да, Елиът?

— Какъв е поводът за събирането? Този път бих искал да бъда облечен подходящо.

— Нищо специално, просто обичайното събиране в петък вечер. Но, Елиът...

— Това ме интересуваше. Ако имаш въпроси за текста, който трябва да напечаташ, питай. Аз ще бъда в ямата — усмихна се той и изчезна в кабинета си.

За втори път Малори остана с отворена уста. Накрая се изправи и тръгна към малкия килер, където държеше кафеварката.

— Кафе — промърмори тя. — Имам нужда от кафе. Много силно кафе.

В стаята си Елиът продължаваше да се усмихва пред компютъра. Беше забавно, реши той. През изминалата седмица Малори непрекъснато го тормозеше с непостоянните си настроения. Сега и той ще ѝ сервира същото, при това напълно заслужено. Може би тази седмица щеше да се окаже интересна, дори забавна.

— Елиът, трябва да побързаш, иначе ще закъснееш за лекцията — напомни Малори на шефа си два дни по-късно, като го откри погълнат от новата компютърна програма, която разработваше. Тя

държеше куфарчето му, готова да му го подаде и да го избута през вратата, защото знаеше колко трудно е да привлече вниманието му, когато е ангажиран от проектите си.

Той нетърпеливо откъсна поглед от монитора и отново се втренчи в него.

— Да, добре, само една минутка.

Тя прекоси кабинета му с решителни стъпки и спря на сантиметри от него.

— Елиът, нямаш дори минутка. Трябва да тръгнеш веднага. Ще работиш върху това, когато се върнеш.

— Малори, аз...

В гласа му все още се долавяше нетърпение. Той се обърна към нея, но думите замряха на устните му, когато погледът му попадна върху дълбокото деколте на златистия й пуловер.

Притеснена, Малори се размърда тревожно и прочисти гърло.

— Елиът, трябва да тръгваш. Сега! — додаде тя категорично и му подаде куфарчето с надеждата, че не е забелязал руменината, плъзнала от шията към лицето й.

През последните два дни непрекъснато й правеше този номер. Гледаше я както в онзи прекрасен миг, когато я зърна на вратата на банята в къщата на баба си и дядо си.

Всеки път, когато я погледнеше така, тялото й инстинктивно реагираше. Напълно откъснал се от компютъра, Елиът кимна бавно.

— Добре, тръгвам.

Стана, взе куфарчето и я остави без дъх, като прокара пръсти по деколтето.

— Хубав пуловер — отбеляза той с дрезгав глас и подхвърли, че ще се върне веднага след като свърши лекцията му в университета.

Малори успя да измънка нещо в отговор, но й трябваха пет минути, за да убеди краката си да я послушат и да я отведат в кабинета й.

Десет минути по-късно тя почти се самоуспокои, че съвсем случайно се облича в най-хубавите си дрехи, все пак подходящи за офиса. Веднага след това си зададе въпроса какво да облече утре. Спра се мислено на дантелена блузка, на която шефът й едва ли щеше да устои.

Щом осъзна какво всъщност прави, тя зарови лице в дланите си и простена, убедена, че напълно е загубила разсъдъка си.

— Между другото — на Елиът изведнъж му хрумна нещо и той спря да й диктува, — направи ли резервациите?

Смутена от внезапната смяна на темата, Малори вдигна поглед от бележника и се обрна към стола до бюрото си, където седеше Елиът.

— Резервации ли?

— Аха, за Калифорния. Ще ни трябват два двупосочни билета и, естествено, апартамент в хотела. Името и телефонния номер ще намериш в папката.

— Елиът, това означава ли, че очакваш да дойда с теб в Калифорния? — попита Малори без заобикалки.

Той за пръв път намекваше за това. Тъкмо бе решила, че ще трябва да се грижи за офиса по време на отсъствието му. Елиът се намръщи.

— Ами, разбира се, че очаквам да дойдеш. Ти си моя секретарка. Всички си водят секретари... Е, почти всички. Сибил винаги идваше с мен.

— Но какво ще правя там?

— Много неща. Ще водиш бележки по време на заседания и ще ги печаташ всяка вечер. Ще ти диктувам докладите си. Ще отговаряш на телефонни обаждания и на писмата, които получавам като член на мозъчния тръст. Ще се грижиш за...

— Добре, стана ми ясно — прекъсна го Малори.

Тя стисна молива някак неуверено. Една седмица в Калифорния с Елиът, помисли си, разкъсвана между очакването и страхъ.

Щяха ли да успеят да прекарат толкова време заедно, без да се поддадат отново на желанието? Щяха ли да съживят страстта, която бяха открили в Чикаго? Ако се любеха отново, Елиът щеше ли пак да се затвори в себе си, както миналия път? Това наистина би я унищожило.

И все пак, какво друго би могла да стори? Тя беше негова секретарка. Част от служебните ѝ задължения бе да го съпровожда при

такива командировки. Би могла да напусне и да го остави да си намери друга с достатъчно кураж да си върши работата или да замине с него.

Знаеше, че не би могла да напусне. Значи трябваше да замине в Калифорния с него. Можеше само да направи всичко възможно да стои далеч от леглото му и да не го допуска в своето, докато бяха там.

Тогава изведнъж ѝ хрумна, че може би няма да е нужно чак да заключва вратата си. Възможно беше той изобщо да не се опита да я прельсти.

Изведнъж се сети за Петра. Привлекателната, невероятно умна, страстна Петра, която щеше веднага да се възползва от възможността да бъде с него отново. Не можеше да допусне, че някоя жена би го отблъснала, след като е имала интимна връзка с него.

Изражението ѝ стана решително. Непременно ще отиде с него в Калифорния. И ще направи всичко възможно, за да го държи на безопасно разстояние от бившата му любовница, която всъщност не му подхождаше. Петра не би могла да го направи щастлив. Малори не можеше да стои безучастно и да гледа как той се чувства нещастен с една жена, която няма достатъчно чувствителност и прозорливост, за да забележи, че в него има още много други неща, достойни за възхищение, освен коефициента за интелигентност.

Ако се провалеше, ако те двамата с Петра възобновяха връзката си в Калифорния, то тогава Малори съвсем безшумно, обмислено и целенасочено щеше да се хвърли от най-близката скала.

— Малори? — Елиът я наблюдаваше странно, докато се опитваше да привлече вниманието ѝ. — Проблеми ли имаш?

Тя се почуди смутено какви ли емоции са се изписали на лицето ѝ през изминалите няколко минути.

— Не, Елиът — увери го хладно, — нямам проблеми. Ти каза, че имаме нужда от апартамент?

— Да, две спални и всекидневна. Ще използваме всекидневната за временен офис. Персоналът на хотела е запознат с обичайните ми изисквания.

— Добре — тя задържа молива си над бележника. — Готов ли си да завършиш писмото?

Елиът продължаваше да я гледа втренчено, но при този рязък въпрос, кимна и сведе очи.

— Прочети го дотук — нареди той.

Малори опита да овладее ръцете си, докато връзваше огромната черна панделка в края на плитката си. Не ѝ беше лесно, защото знаеше, че всеки момент звънеца ще пропее и ще обяви пристигането на Елиът. Все още не знаеше защо той пожела да я заведе на партито и какво се криеше зад непринуденото му поведение през последните няколко дни. Представа нямаше какво всъщност искаше от нея още от деня, в който се върнаха от Чикаго. Но за нищо на света не би пренебрегнала възможността да прекара една вечер с него.

Отстъпи и се огледа за последен път. Тънката чернобяла блуза подхождаше на късата клоширана пола. Украшенията ѝ — пластмасови и доста едри — бяха също чернобели. Обувките ѝ бяха черни, без ток. Не е блестящо, но не е и лошо, реши тя. Сибил, разбира се, никога не би се облякла така. Нито пък Петра.

Не, не трябва да мисли по този начин. Тя беше Малори и нямаше да се опитва да бъде друга, дори за да впечатли Елиът.

В този миг на вратата се позвъни. Малори преглътна, погледна се в огледалото за последен път и ѝ се прииска да бе облякла нещо малко по-изискано.

Избърса влажните си длани в полата, отвори вратата и ахна изненадано при вида на мъжа, който ѝ се усмихваше. Той беше със сиви джинси и пуловер. Тъмночервената му коса бе приятно разрошена от лекия вечерен вятър. Елиът изглеждаше млад и небрежно-елегантен. Нямаше нищо общо със строгия, резервиран професор, който я бе придружил на миналото парти. Дори когато понечи да го поздрави, ѝ се наложи да овладее непреодолимия импулс да се хвърли в обятията му.

— Елиът, изглеждаш... страхотно.

Лицето му радостно грейна.

— Благодаря. Харесваш ли дрехите ми? Купих ги днес.

— Ходил си на пазар? Сам?

— Да — заяви той гордо. — Но трябва да си призная, че една приятна продавачка много ми помогна — той се усмихна още пошироко и дръпна единия крачол на джинсите нагоре. — Виж това.

Тя не можа да сдържи смеха си като видя чорапите, които подхождаха идеално на пуловера.

— Чудесен ансамбъл.

— Ансамбъл? И продавачката така го нарече. Мислиш ли, че този път приятелите ти ще ме харесат?

Въпросът я хвана неподготвена. Неувереността, която се криеше зад думите, я накара да се замисли, преди да отговори. Току-що бе уверила сама себе си, че не би могла да се промени, за да се хареса на Елиът. Дали той не се опитваше да се промени, за да я впечатли. Мисълта беше ласкателна, но безполезна. Отношенията между двама души никога не биха могли да бъдат трайни, ако един от тях се опитва да възприеме роля, която просто не беше истинска.

— Елиът, наистина изглеждаш прекрасно, но не беше нужно да си правиш такъв труд само за да се харесаш на приятелите ми. Повярвай, аз винаги те харесвам — каза му тя нежно.

— Благодаря ти, Малори — той я погали по бузата. — Много мило, че го каза. Но аз исках да си купя нещо ново. Беше ми приятно да отида на пазар за пръв път от години и дрехите ми харесват. Иначе съм си все същият Елиът Фрейзър — непохватен гений.

Тя събрачи носле.

— Непохватен, как не! Започвам да си мисля, че това беше само номер, за да предизвикаш съчувство ми. Много оригинална идея.

Той се подсмихна, отвори вратата и направи път на младата жена.

— Значи съм разкрит, така ли? — пошегува се и я прегърна небрежно през кръста.

Горчивото удоволствие от подновеното им приятелство заседна като буца някъде в гърдите ѝ, но Малори се постара да му отговори също така шеговито.

— Измамник такъв. Колко жени си прильгал да ти дават уроци по танци и кормуване само за да имаш предлог да флиртуваш с тях?

— О, безброй. Между другото — добави той и ѝ отвори вратата на корвета, — много си хубава тази вечер. Почти колкото мен.

Тя се засмя, а той се ухили самодоволно.

Ако Малори беше изненадана от външния вид и поведението на Елиът тази вечер, то нейните приятели останаха шокирани.

— Сигурна ли си, че това е същият мъж, с когото беше миналия път? — попита шепнешком едно момиче, докато Елиът разсмиваше компанията с анекдоти за разсеяни професори.

— Не, вече в нищо не съм сигурна — отвърна Малори и присви очи, като забеляза нимфоманката Синди полека-лека да си пробива път към Елиът. — Извини ме, Ан.

Тя се шмугна в тълпата и застана до него, забелязвайки с неудоволствие, че Синди я беше изпреварила.

— Радвам се да ви видя отново, професоре — мъркаше тя със сатенен глас и дългият ѝ маникюр блесна върху ръката му. — Помниш ли ме?

— О, да — отвърна той спокойно и се усмихна на стройната брюнетка. — Какси, Синди?

Малори стисна зъби. Разбира се, че ще я помни! Кой мъж би я забравил?

— Чувствам, че имам късмет тази вечер — отвърна Синди на любезнния му въпрос, а черните ѝ очи подканящо проблеснаха. — Помниш ли какво ми обеща? Каза ми, че може да ме целунеш някой път, ако имам късмет.

Тези, които си спомниха шегата от миналото парти, захихикаха. Няколко души погледнаха Малори, за да видят как ще реагира на очевидния флирт, а тя се опита да овладее желанието си да изскубе миглите на другата жена косъм по косъм.

Елиът замислено вдигна вежди.

— Искаш да ти покажа как целувам? — запита той и накара Малори да се запита тревожно кой го научил на този възбуджащ, плътен глас.

Синди стрелна Малори с поглед и отново се обърна към Елиът.

— Ще ми направите ли демонстрация, професоре?

В този момент Малори реши да се откаже от скубането на мигли и да се насочи към блестящите устни на Синди. Ако Елиът наистина я целунеше, тя щеше... щеше, ами щеше да се нахвърли върху нея.

И тогава чу Елиът да казва присмехулно.

— Добре, Синди. Ще стане.

Никой не очакваше следващия му ход, най-малко Малори.

Преди да успее да реагира, тя попадна в прегръдките му и устните ѝ бяха завладени изцяло от неговите. Всички избухнаха в одобрителен смях, който се сля със странното свистене в главата ѝ, което се бе превърнало в обичаен акомпанимент на целувките му. Тялото ѝ реагира бурно. Целувката вероятно продължи по-малко от

минута, но сякаш измина цяла вечност, преди Елиът да вдигне глава с лукава усмивка и да се обърне към Синди.

— Научи ли нещо?

Синди се нацупи добродушно и въздъхна.

— Не точно такава демонстрация имах предвид.

— Съжалявам, по-добра не мога да направя — Елиът се обърна към Малори, която стоеше като ударена от гръм до него. — Ще танцува ли с мен?

Да танцува ли? Изглежда можеше. Нали? Но първо трябваше да си припомни как се ходи. Тя прочисти гърло.

— Разбира се.

— Отпусни се — подкани я Елиът след няколко минути, докато се движеха бавно под звуците на страстна мелодия. — Много си напрегната.

Нарочно ѝ напомняше за честите забележки от подобен характер, които му бе правила по време на уроците по танци. Малори въздъхна, отпусна глава назад и се втренчи в него.

— Елиът, какво правиш?

Той въпросително повдигна вежди.

— Танцува с теб. Забавлявам се.

— О, така ли? — намръщи се тя. — Или само...

— Наистина ми е приятно. Помниш ли какво ти казах на празненството на дядо и баба? Ти ме научи да се забавлявам.

Тя си спомняше много неща от онази нощ прекалено добре.

— Вече не знам какво става. Една седмица си недостъпен и резервиран, а следващата си дружелюбен и закачлив. Не знам какво да очаквам от теб.

— И аз бих могъл да кажа същото за теб.

Тя прехапа устни. Знаеше, че е прав.

— Аз...

Песента свърши. Елиът се отдръпна, без да откъсва поглед от младата жена.

— Не мисля, че това е най-подходящото място за този разговор. А ти?

Тя поклати глава.

— Не.

— Ще си поговорим по-късно — обеща той.

Започна нова песен. Беше същият луд рок, който тя бе избрала за последния им урок по танци. Той се ухили и ѝ подаде ръка.

— Нашата песен, скъпа.

Несспособна да устои на усмивката му, тя сложи ръка в неговата.

— Не можем да я пропуснем.

Елиът спря корвета пред входа на Малори и изключи двигателя.

— Прекарах чудесно тази вечер.

— Аз също — призна тя.

— Беше права, знаеш ли?

— За какво?

— Не е толкова трудно да водиш светски разговор. Просто трябва да говориш, без да казваш нищо.

Малори се засмя и кимна.

— В общи линии — да.

Той замислено наведе глава.

— С твоите приятели никога ли не си говорите за сериозни неща? Например за политика, актуални събития, такива работи?

— Разбира се, че говорим. Но в по-спокойна обстановка, когато се събираме на вечеря у някой. Сигурно ще ти хареса. Въпреки че не всички са така добре информирани като теб.

Тя нито за момент не допусна, че Елиът няма да може да установи контакт с приятелите ѝ. Всъщност някои от тях заемаха доста впечатляващи служби. Не че очакваше Елиът да ги възприеме по-сериозно от нея самата. Както и тя, той се интересуваше повече от человека, отколкото от поста му. Това беше едно от многото неща, които харесваше в него. Може би те двамата имаха много повече общи черти, отколкото допускаше. Само ако...

— Малори, не можем да продължаваме така.

Обърна се към него. Устата ѝ пресъхна. Ще я уволни ли? Ще я изгони ли? Ще ѝ каже ли, че не иска да я вижда повече?

— Какво... какво имаш предвид?

— Това, което казах. Повече не можем да продължаваме така. Избягвахме се един друг през изминалите три седмици ѝ се опитвахме да забравим какво се случи в Чикаго. Убеждавахме сами себе си, че не трябваше да се случи и не трябва да се повтаря. Ако наистина те

познавам така добре, както си мисля, ти не си убедена в нашите логични доводи и решения също като мен. Греша ли, или и ти се чувствуваше така ужасно, както и аз?

Вероятно би могла да го изтъже, ако не беше доловила уязвимостта, която се криеше зад този въпрос. Вероятно би могла да му отвърне, че при нея всичко е било наред и спомените за онази нощ не са я спохождали изобщо. И може би щеше да го накара да повярва.

— Едва ли си се чувствал по-зле от мен.

— Малори — той се обърна към нея, хвана я за раменете и се опита да я види ясно на оскъдната светлина, която проникваща в колата, — никога не съм желал жена по-силно от теб. Никога не съм изпитвал подобни чувства към жена. Прекарах толкова безсънни нощи. Желаех те толкова силно, че цялото тяло ме болеше. Спомнях си как се чувствах, когато беше до мен, в прегръдките ми, в леглото.

Малори простена.

— Казваш, че сме прекалено различни, за да бъдем заедно и че се страхуваш да не те нараня. Разбирам страховете ти, защото те са и мои. Не знам как бих го понесъл, ако се окаже, че след като беше с мен, си решила, че не мога да те направя щастлива. Или още по-лошо, да ме напуснеш заради някой друг. Полудях, когато излезе с онзи мъж миналия петък. Не смятах да ти го казвам — даде той доста глуповато, — но прекарах цял час пред дома ти, докато се прибереш, готов да му размажа носа, ако се осмели да остане при теб.

Очите ѝ се разшириха. Сърцето ѝ заби по-силно, изпълнено с надежда и... паника.

— Не е за вярване!

— Да. Не се гордея с това, но, по дяволите, Малори, не мога да се овладея! Понякога дори не мога да се позная. Какво направи с мен? Не мога да разбера. И все пак...

— И все пак? — прошепна тя тревожно.

— И все пак сам не зная дали съм бил истински жив, преди ти да се появиш в живота ми. Не съм знаел колко безсмислено е било съществуванието ми, преди ти да дойдеш и да го изпълниш със смях и изненади. И с това.

Устните им се сляха. Опиянена от желание, забравила всичко друго, Малори се притисна до него. Ръцете ѝ ненаситно галеха тялото му, така приятно близко, така отчаяно обичано. Тя почвства тръпката,

който премина през него, когато ръката ѝ спря на бедрото му и после бавно се плъзна нагоре.

Името ѝ се изпълзна от устните му и той я притисна върху седалката, но изведнъж се отдръпна и изохка болезнено.

— Елиът, какво има?

Той се усмихна насила.

— Лостът за скоростите за малко да ме кастрара. Мисля, че открих основния недостатък на спортните коли. Много е трудно да се любиш в тях. Особено ако си над метър и деветдесет.

Тя навлажни устни и го погледна в очите.

— Винаги можем да влезем вкъщи. Леглото ми е голямо.

— Не — въздъхна той.

— Не? — повтори тя недоумяващо. Наистина ли смяташе да спре сега? Сега, когато цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване?

— Не — повтори той, този път по-твърдо. — Не и докато ти все още се съмняваш. Съмняваш се, нали?

— Елиът, аз...

— Малори, желая те. Знаеш колко силно те желая. Но искам да бъда сигурен, че и за двама ни това означава нещо повече. Че нашите чувства са истински, трайни и по-силни от каквото и да било твои съмнения как ние двамата не можем да бъдем щастливи. Не знам как ще успея да те убедя, че имаме много повече общи черти, отколкото предполагаш, но...

— Калифорния.

Стреснат от неочекваната намеса, Елиът замълча и се начумери.

— Какво?

— Калифорния — повтори тя ясно.

— Не разбирам.

— Ти ми показа, че се справяш чудесно в моя свят, нещо, в което не съм се съмнявала нито за минута. Ти явно се забавлява тази вечер, което доста ме изненада. Сега трябва да видим дали аз ще мога да живея в твоя.

— Ами приема в университета? Там беше чудесна. Работиши с мен всеки ден и се справяш отлично. Да не говорим, че омагьоса семейството ми в Чикаго. Как можеш да кажеш, че не знаеш дали ще те приемат в моя свят?

Не знаеше как да му обясни опасенията си за Калифорния. Страхуваше се от гениалните му колеги повече, отколкото от всичко друго, което бе заставало между тях. Ако някой би могъл да го наведе на мисълта, че двамата са различни, то това бяха именно колегите му. Точно сега не искаше да споменава Петра. Не знаеше какво да каже и затова замълча.

Той въздъхна.

— Добре. Ще почакаме, докато се върнем от Калифорния. Макар да не мисля, че нещо ще се промени.

— Така ще бъде най-добре — успя да изрече тя, въпреки че й се искаше да го завлече насила в апартамента си и да го върже за леглото.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Какво?

— Не ме изолирай повече. Не мога да го понеса.

— Обещавам — той нежно докосна бузата ѝ. — Ще те изпратя до вратата.

— Добре.

На вратата я целуна леко и сдържано. Тъкмо да поеме обратно към колата, когато Малори подхвърли импулсивно:

— Елиът, ако това те интересува, на срещата с Дейвид бях много нещастна, въпреки че той ми е приятел. Непрекъснато си мислех за теб. Исках да бъда с теб.

Той я целуна страстно.

— Знаеш отлично как да ме измъчваш. Но ти благодаря. За мен беше важно да го зная. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя побърза да затвори вратата след себе си, преди някой от двамата да е казал още нещо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Братата към университетската зала за конференции се извисяваше над нея като главната порта към подземния свят. Малори стоеше мълчаливо, притисната бележника до лененото сако на семплия си строг костюм. Обувките ѝ сякаш бяха залепнали за плющения мокет.

Елиът спря до нея и се намръщи, удивен от странната ѝ неподвижност.

— Малори? Това е заседателната зала. Хайде да влизаме.

— Не съм сигурна, че ще мога — прошепна тя, втренчена в злокобната врата.

Елиът се подсмихна и обгърна талията ѝ.

— Хайде. Какво смяташ, че те чака вътре?

Тя опита да пропъди от главата си злите демони с академични шапки и тоги и сви рамене.

— Гени.

Той се засмя, притисна я утешително до себе си и я поправи шаговито:

— Гени и техните секретарки.

Тя завъртя очи.

— Това не помага.

— Малори, те са мои приятели и са много симпатични хора. И както стана с всички останали, ще ги омагьосаш за по-малко от час. Сега си поеми дълбоко въздух, вдигни глава и да се хващаме за работа.

— Но, Елиът, аз не мога да стенографирам на латински — прошепна тя.

Той кимна сериозно и успя да сдържи усмивката си.

— Не се беспокой. Обикновено провеждаме заседанията на английски. Обаче ако забравя и започна да говоря на някой от класическите езици, просто ме смушкай.

Тя се намръщи.

— Ти ми се присмиваш.

Той докосна нежно с устни върха на носа ѝ.

— Радвам ти се, Малори. Много съм щастлив, че си тук.

Тя се трогна от тези думи и се остави да бъде поведена към вратата, зад която чакаха неговите колеги.

Всички ѝ бяха познати от снимката в кабинета му. Но първоначалният ѝ интерес се възвърна с пълна сила, щом ги видя. Докато Елиът я представяше на всеки поотделно, Малори забеляза, че я поздравяват любезно, но са по-различни от повечето хора, които познаваше. Професори, учени, икономисти и социолози — около тях витаяше атмосфера на съсредоточеност. Явно мислите им бяха насочени към по-висши цели и не им оставаше много време за светски условияности. И Елиът изглеждаше така понякога. Но колко по-мило го правеше той!

Смешно къси панталони, старомодни вратовръзки, очила с рогови рамки, скрепени с бяла лепенка. Докато се ръкуваше и запомняше имената, тя отбелязваше всяка стереотипна черта с приятно чувство, което до голяма степен отпусна обтегнатите ѝ до крайност нерви.

Елиът я притисна към себе си и тя го чу да казва:

— Малори Литълфийлд, бих искал да се запознаеш с доктор Петра Янцен.

Малори бе разглеждала фотографията на Петра многократно през миналата седмица, за да се подготви за тази среща. Очакваше да види привлекателна елегантна брюнетка със сериозно лице. Не беше успяла да отгатне, че Петра е невероятно красива.

Гарвановочерната ѝ коса подчертаваше класическите черти на лицето ѝ. Кожата ѝ бе безупречна и без грим. Зад големите очила гледаха интелигентни виолетови очи.

Семплата синя рокля би подхождала само на жена със стройна и стегната фигура — също като Петра. Самочувствието на Малори се сгромоляса.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Петра с ясен глас и очите ѝ спряха за момент върху ръката, с която Елиът бе хванал Малори през кръста. — Сибил не е ли с теб този път?

— Не. Тя вече не работи за мен. След една-две седмици ще се омъжи и ще замине за Хаваи.

Въпреки че бе наостила слух, Малори не долови в отговора му нищо повече от любезност.

— Непременно ѝ предай моите поздравления.

— Ще го направя. Благодаря ти.

— Днес ни очаква много работа, затова по-добре да започваме — каза кълъщав, оплещивящ професор, който Елиът представи като Маркъс Розенцвайг — председател на форума.

Всички послушно се настаниха около заседателната маса, на която спокойно биха могли да се разположат още десет души.

Малори усърдно се опитваше да води бележки за неща, които понякога изобщо не разбираше, и в същото време наблюдаваше внимателно колегите на Елиът и как той общува с тях. От самото начало беше ясно, че тук той се чувства като у дома си, че харесва работата и предизвикателствата, които тя му предлага. Сърцето ѝ се сви, като си помисли, че никога не би могла да му предложи такъв интелектуален стимул. Нима това беше без значение за него?

Основната задача на групата бе да предложи практически решения на проблемите, които им бяха поставени от различни институции в цялата страна. Дискусиите бяха оживени, понякога разгорещени, но винаги сериозни.

Обедът се състоеше от сандвичи, изядени между отделните реплики.

Няма шега, помисли си Малори и тайно разтри врата си по-късно следобед. Редките странични забележки бяха винаги посрещани с любезни усмивки, които угасваха на часа и бяха извествани от съсредоточени, сериозни лица.

— Много скучна компания, нали? — подшушна ѝ закръглена около четирийсетгодишна блондинка през следобедната почивка.

— Мислех, че съм единствената, която го забелязва. Питам се дали ще слязат на земята, като се уморят?

Жената се усмихна и поклати глава.

— Миличка, те никога не се уморяват. Между другото, името ми е Джоун.

— Да. Вие работите с доктор Микълсън.

— През последните единайсет години — радостно потвърди Джоун. — Едно нещо мога да ти кажа. Никога няма да ми омръзне.

Освен това ми плаща добре. Откога работиш с доктор Фрейзър?
Разбрах, че сестра му ще се омъжи.

— Да. От скоро съм с него.

Но достатъчно дълго, за да промени живота ми изцяло,
помисли си тя.

— Изглежда симпатичен.

— Да. Такъв е.

Джоун изглежда долови нещо в гласа на Малори и я погледна замислено.

— Не е лесно да се живее с такъв мъж. Понякога е трудно да се окажеш по-маловажна от един компютър или логическа задача.

Малори се ококори.

— Аз...

— О, скъпа, познах веднага. Луда си по него.

— Ами, аз...

— Не мислиш, че бих останала с Уолтър през всичките тези години само заради парите, нали?

Малори погледна към ниския, побеляващ икономист, който в момента разговаряше с Елиът.

— Искате да кажете, че вие с доктор Микълсън...

— Живеем заедно повече от десет години — потвърди Джоун с усмивка. — Уолтър ми направи предложение преди три или четири години, но все още не е предприел нищо. Чакам сам да се сети, но накрая ще ме принуди да уговоря дата и направо да го закарам при някой мирови съдия.

Малори прехапа устни, за да не се разсмее, но не успя.

— Извинете.

Самата Джоун също се смееше и поклати глава.

— Няма защо. Отдавна съм приела, още когато се влюбих в него, че с подобна връзка губя всякакви шансове за нормален живот. Но никога не съм съжалявала за това. Редките случаи, когато е изцяло мой, си заслужават жертвата.

— Но не ви ли притеснява това, че е толкова изключителен, с такъв внушителен интелект? — плахо попита Малори.

— Отначало ме притесняваше. Страхувах се, че ще го отегча и ще загуби интерес. Но после разбрах, че той има нужда от мен, има нужда от някой, който да не го предизвика или да изисква нещо,

някой, с когото да може да се отпусне и да бъде такъв, какъвто е. Вярно е, че са гении, но и те са хора, нали?

Точно това казваше и Малори от самото начало. Кога спря да критикува семейството му, задето се държат с него така, сякаш не е нищо друго, освен мозък, и започна да прави същото? Защо бе допуснала собствената ѝ неувереност да я накара да забрави това, което бе открила още в началото?

През останалата част от следобеда тя продължи да го наблюдава, но с други очи. Сега го виждаше като мъж, който обича работата си. Необикновен, талантлив, но все пак мъж. Мъжът, когото тя обичаше. Можеше да му даде толкова много, стига той да го искаше. А изглежда беше така. Но как да му каже, че иска още един шанс? Тя ли трябва да повдигне въпроса, или да чака той да го направи?

Малори прехапа устни и опита да се съсредоточи върху работата си. Нелека задача, след като мислите ѝ бяха изцяло погълнати от Елиът.

В шест часа групата приключи работния ден. Почти всички бяха отседнали в хотела на Елиът и Малори поради близостта му с университета „Бъркли“, където се провеждаха заседанията. Някои дадоха идея да вечерят заедно, но Елиът не се присъедини. Той беше по-замислен от обикновено, погълнат от проблема, който не бяха могли да разрешат този следобед. Малори разбра, че вниманието му ще бъде ангажирано с него още доста време. Знаеше, че вероятно ще се наложи да му напомни да яде. Ако трябваше, щеше да му поръча храна в стаята и лично да го нахрани.

— Какво правиш вечер, когато си тук? — попита го тя, щом влязоха във всекидневната на апартамента.

Елиът сви разсеяно рамене и издърпа вратовръзката си.

— Обикновено преглеждам бележките от изминалния ден и подготвям предложениета, които ще представя на сутринта. Мисля, че може и да измисля нещо по проблема, който ни измъчи днес, но първо искам да се уверя, че не съм пропуснал нещо.

Малори кимна и се примери със ситуацията. Явно моментът не беше подходящ да постави въпроса за техните отношения.

— Ще напечатам бележките си, като се преоблека. Ами вечерята? Искаш ли да поръчам нещо в стаята?

— Моля? — той я погледна намръщено. — А, вечерята ли? Ще поръчаме нещо по-късно.

По-късно тя щеше да е прегладняла и да ѝ се иска да захапе мебелите, но реши, че би могла да изчака около час. След това щеше да поръча нещо сама.

— Добре.

Той вече беше тръгнал към вратата на спалнята си, където го чакаше портативният му компютър и ѝ подхвърли през рамо:

— Напечатай бележките колкото може по-бързо.

— Слушам, сър — отвърна тя провлаченко, защото знаеше, че няма да я чуе.

Почти бе приключила с разчитането на стенограмите, когато чу Елиът да се покашля на вратата, за да привлече вниманието ѝ.

— Почти свършвам, Елиът. Още една...

Гласът ѝ загълхна, когато вдигна глава.

Облечен с черен бански костюм, фланелка на черно-бели райета и с кърпа на врата, Елиът се бе облегнал на вратата и се усмихваше.

— Искаш ли да поплуваме?

— Да поплуваме? Но аз не съм свършила...

Той поклати глава.

— Това може да почака. Заслужаваш почивка. Долу има басейн. Взела си бански костюм, нали?

— Да.

— Тогава обличай го и да тръгваме. Ще те чакам тук — кимна той към всекидневната и додаде с усмивка: — С нетърпение.

Малори изключи пищещата машина и козира.

— Да, сър. Само минутка, сър.

— Виж този отговор ми харесва — каза Елиът и затвори вратата.

Малори бързо облече смарагдовозеления си цял бански костюм. Сложи си къса хавлиена дрешка и обу сандали.

Тъй като беше време за вечеря, басейнът беше празен. Елиът свали фланелката, изрита сандалите си и се гмурна във водата. Малори влезе откъм плиткия край на басейна. Приятно ѝ беше да усеща галещото докосване на хладната вода и да плиска лицето и шията си,

докато Елиът изплува няколко дължини. Накрая изчезна под повърхността и изведнъж изскочи до нея.

— Изглеждаш прекрасно, знаеш ли?

Тя се засмя и леко поруменя.

— Мокра съм.

— Харесваш ми мокра и костюмът ти ми харесва. Хайде да плуваме заедно.

Тя направи гримаса.

— Елиът?

— Да?

— Не мога да плувам.

— Какво? — ахна той.

— Не мога да плувам. Никога не съм се учила.

— Наистина ли? — ухили се той от ухо до ухо.

— Не мога да разбера защо си толкова доволен. Освен ако не възнамеряваш да ме удавиш.

— Просто не мога да повярвам, че компетентната госпожица Литълфийлд неумее нещо. Нещо, което аз случайно върша много добре.

— Отлично знаеш, че има много неща, които ти можеш да правиш, а аз — не. Ето едно от тях. Не мога да плувам.

Усмивката му стана леко дяволита.

— Време за уроци — обяви той.

Тя го погледна внимателно.

— Какво каза?

— Време за уроци. Само че този път аз съм учител. Мисля, че ще ми бъде приятно.

Тя уплашено отстъпи назад.

— О, Елиът, не мисля, че идеята е толкова добра.

— Нали и аз това казвах за уроците по кормуване и танци?

Хайде, Малори, не искаш ли да се приспособиш към реалния живот?

— запита той драматично. — Не искаш ли да покажеш на хората, че си също толкова независима във водата, колкото и на сушата?

Той я хвана за китката и я дръпна леко към себе си.

— Сега ще ме удавиш, знам си!

Той я целуна по мокрите устни.

— О, не, миличка. Не искам никаква беда да сполети това хубаво тяло. Хайде, позволи ми да те науча да плуваш. Това е най-малкото, което мога да направя за теб, след всички безплатни уроци, които ми даде.

— Добре, Елиът — каза тя смело, — научи ме да плувам.

— Това е моята Малори — промърмори той одобрително и ниският му глас я накара да потъне още по-дълбоко. Явно щеше да се удави, но вече й беше съвсем безразлично. Нали Елиът не откъсваше поглед от нея.

Може би не беше толкова схватлива като него. Или пък й беше трудно да се съсредоточи, когато Елиът бе тъй близо до нея, но тя почти удави и двамата, преди да направи няколко успешни загребвания.

Елиът се засмя и я хвана, преди да е потънала.

— Добре ли си?

— Видя ли? — попита тя и се вкопчи в него. — Плувам!

— Видях. Беше страхотна. Но може би следващия път ще е по-добре да се насочиш към плиткия край. Не знаеше ли, че тук е дълбоко?

Изведнъж тя спря да се смее. Ръцете й се плъзнаха бавно по врата му и тя впи поглед в неговия.

— Мисля, че нагазих в дълбокото в деня, в който те зърнах.

Той я притегли към себе си, докато мокрите им, почти голи тела се притиснаха едно в друго.

— Малори — прошепна мъжът и сведе глава към нея.

Сама не усети как го обгърна с крака и сведе глава, за да го целуне. Ръцете й се стегнаха около врата му и тя плъзна пръсти в мократа му коса, за да притисне устните му до своите. От гърдите му се изтръгна стон.

— Господи, желая те — изръмжа той, без да се отделя от нея.

— Знам — отвърна тя дрезгаво и се притисна в него.

— Ще ни арестуват заради теб. Още малко и ще те любя тук, в басейна.

— И аз те желая, Елиът. Не ти ли го казах? — прошепна тя, без да обърне внимание на предупреждението му. Захапа леко устните му и затвори очи, за да се наслади на блаженството от допира. — Толкова силно те желая.

Той изръмжа нещо неразбираемо и пое устните ѝ с неочекван плам, който напълно замъгли разсъдъка ѝ. Тялото ѝ пулсираше почти болезнено, жадуващо да бъде обладано от него, тръпнешо от желание да го поеме дълбоко в себе си и никога да не се откъсне от него.

— Малори, скъпа, трябва да спрем.

Тя измърмори нещо недоволно и отново потърси устните му. Той си пое дълбоко въздух и я отблъсна.

— Хайде да се прибираме.

Тя въздъхна и отвори очи.

— Какво?

— Да се върнем в стаите. В нашите стаи, с ключалки на вратите и с легла.

Легла. Магическа дума. Малори кимна разбиращо.

— Хайде да тръгваме.

Той я издърпа към плиткия край и се обърна към стълбите. Изведнъж застина. Петра беше застанала на ръба на басейна и ги наблюдаваше с нескрит интерес.

Малори се изчерви силно, но на Елиът и окото му не мигна.

— О, здрави, Петра. Мен ли търсеше?

— Маркъс те търси. Бях тръгнала към стаята си и те видях.

— Благодаря. Ще му се обадя от стаята.

Елиът се измъкна от басейна и небрежно се загърна с кърпата. Малори знаеше много добре, че Петра се досеща защо Елиът предпочете да се загърне, вместо да се избърше. Той облече фланелката и се обърна към Малори.

— Готова ли си?

— Трябва да си закопчая сандалите. Защо не отидеш да се обадиш на доктор Розенцвайг. Ще се видим в апартамента.

— Добре — кимна той и се усмихна на Петра. — Ще се видим утре.

— Да, разбира се.

Малори много се изненада от това, че Петра не побърза да си тръгне, след като Елиът ги оставил. Тя закопчаваше сандалите си и се чудеше какво да ѝ каже.

Петра обаче заговори първа.

— Исках да ти кажа колко се радвам за вас двамата. Той изглежда по-щастлив от всякога.

Стресната, Малори отмечна коса и погледна младата жена.

— Сериозно ли говорите?

Петра кимна.

— Да. Знам, че Елиът ти е казал за нашата връзка, но не искам това да те тревожи. И двамата не бяхме щастливи. Тази сутрин усетих, че не се чувстваш добре в мое присъствие. Надявам се да го преодолееш. Ще се виждаме доста в бъдеще и бих искала да бъдем приятелки.

Малори се усмихна, очарована от непринуденото ѝ държание.

— И аз бих желала същото, доктор Янцен.

— Петра.

— Петра — повтори Малори.

— Сигурно мислиш, че постъпката ми е странна.

— Не, нищо подобно. Свикнала съм с прямотата на Елиът.

— Да, не сме от хората, коитоувъртат, когато трябва да бъдат искрени. Радвам се, че това не те учудва. Годеникът ми се научи да ме приема такава, каквато съм, но невинаги му е лесно.

— Годеник? Ти си сгодена?

Петра кимна отново и лицето ѝ поруменя.

— Да. От скоро. Казва се Ричард и с него съм много щастлива.

— Това е чудесна новина. Какво работи той? Нека да позная — учен е, нали? Или професор.

— Той е застрахователен агент. При това много добър.

— Застрахователен агент — повтори Малори, едва сдържайки усмивката си.

— Да. Той е прям, остроумен и чаровен. Разсмива ме и ми вдъхва кураж да правя неща, за които дори не съм и помисляла. Преди месец бяхме на поход в планината с раници, а миналия уикенд ме научи да карам водни ски. Според него съм прекалено сериозна и затворена в себе си, но кой знае защо ме обича и иска да се ожени за мен.

— И ти го обичаш — каза Малори уверено.

— Да — усмихна се Петра.

— Значи си много щастлива.

— Също и Елиът. Той има теб.

Малори веднага разбра, че двете с Петра ще станат приятелки, въпреки миналото. То беше без значение. Важно беше бъдещето.

Двете се разделиха и Малори забърза към апартамента, решена да убеди Елиът, че никой друг не би могъл да го обича повече от нея, че вече не се чувства застрашена от интелекта му, защото знае, че и тя самата има какво да му даде.

И някой ден, може би, той щеше да я обикне така, както тя го обичаше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елиът разговаряше по телефона с доктор Розенцвайг, когато Малори прекоси всекидневната и се насочи към стаята си. Той направи тъжна гримаса, като я видя. Вероятно щяха да го задържат. Все още замислена след разговора с Петра, тя влезе в банята. Докато си миеше косата, разсъждаваше върху това, което й бе казала Петра и защастието, което другата жена бе открила във връзката със своя годеник. След това мисълта й се прехвърли върху времето, прекарано с Елиът — смеха, страстта, споделените тайни.

Не можеше да го изостави. Трябаше да го задържи. Никого не бе обичала така силно. Отчаяно се нуждаеше от него и това отдавна вече не я изненадваше. Можеше да го направи щастлив.

Тя вирна брадичка и излезе от банята, загърната в прекалено голямата хавлия. Докато сушеше косата си и я разпиляваше върху голите си рамене, се чудеше как да подходи към Елиът. В басейна той бе изцяло неин, но след разговора с доктор Розенцвайг, вниманието му сигурно щеше да бъде насочено към други проблеми. А тя отдавна бе решила да не повдига въпроса за тяхната връзка, ако мисълта му е ангажирана с нещо друго.

Усмихна се на отражението си в огледалото и се почуди дали ако го съблазни изкусно, ще го накара да я забележи. Жалко, че не се бе сетила да си вземе черното бельо.

Но все пак не бе забравила тъмносинята нощница, на която той не можа да устои в Чикаго. Щеше да напечата бележките докрай и да я облече, за да му ги предаде. А ако това не помогнеше, винаги можеше да го завърже на някой стол и да му изкреши.

Влезе в спалнята си, като продължаваше да крои планове, но забеляза, че инициативата вече е поета от друг.

Върху леглото й с къса бяла хавлия и мокра коса се бе излегнал Елиът в цял ръст. Очите му жадно се плъзнаха по тялото й.

— Ела тук — настоя той с дрезгав глас.

Желанието, събудено в басейна, се възвърна с пълна сила. Малори направи две нетърпеливи крачки към леглото и се закова на място.

— Не мога — прошепна тя.

Ръката му увисна и той изпитателно се взря в младата жена.

— Какво има? Да не би Петра да ти е казала нещо, което да те притеснява?

— Не. Няма нищо общо с Петра, а с теб.

Той въздъхна отчаяно.

— Все още се съмняваш. Все още не си сигурна в чувствата си към мен.

— Не. Грешиш. Отлично знам какво изпитвам към теб — отвърна тя с достойно за уважение хладнокръвие, като се вземе предвид, че ръцете ѝ трепереха. — Обаче не бих могла да го понеса, ако се любим тук и после, когато се върнем у дома, ме изолираш. Бях отчаяна, когато го направи миналия път.

Неусетно Елиът се изправи и я стисна за раменете.

— Кажи ми — заповяда той, — кажи ми какво чувствуваш към мен.

Тя си пое дълбоко въздух за кураж.

— Обичам те, струва ми се от самото начало, без значение колко неразумна съм...

Тя не можа да довърши. Устните му заглушиха думите ѝ. Държеше я така, сякаш се страхуваше, че тя ще избяга, ако я пусне. Целува я, докато Малори потръпна безпомощно в обятията му, напълно в негова власт. Целувката продължи цяла вечност, а когато свърши, младата жена пое устните му със същия плам.

Не беше сигурна чии крака първи се подкосиха. И двамата се свлякоха на леглото, вкопчени един в друг, а кърпата остана да лежи ненужна на пода.

— Кажи ми го отново — каза той и погали голото ѝ тяло.

— Обичам те, Елиът. Обичам те толкова много.

— Обичам те — повтори той. — О, Господи, Малори, колко те обичам!

Малори разтвори халата му и телата им се допряха. После обсипа с горещи целувки лицето му. Обичаше я! По страните ѝ се стекоха сълзи и тя се засмя щастливо. Елиът я обичаше!

С устни върху шията ѝ, той обхвата гръдта ѝ и пръстите му оформиха твърдото, възбудено зърно.

— Трябва да поговорим — прошепна той и я целуна по рамото.
— Трябва да ти кажа... Искам да те помоля да...

Той не можа да довърши, тя се изви под него и думите, въпросите бяха забравени.

Любиха се пламенно, неудържимо, почти варварски. Нямаше минало, заобикалящ свят, мисли за някой друг или нещо друго, извън тях двамата и това, което бяха открили заедно. Думите, които произнасяха, бяха накъсани, почти неразбираеми, но и двамата се разбираха отлично. Претъркаляха се по леглото и трескаво сменяха пози, докато движенията им се ускориха и накрая и двамата извикаха, едновременно разтърсени от конвулсиите на екстаза.

И все пак не беше достатъчно. Починаха за момент и започнаха отново. Докосваха се, галеха се, експериментираха, шепнеха окуражително и страстно, обясняваха се в любов с думи и ласки, докато изтощени и по-доволни от всяко, се отпуснаха прегърнати на възглавниците.

Измина цяла вечност. Накрая Елиът се размърда и обяви с изтощен глас:

— Мисля, че имам нужда от линейка.

Сгущила се върху рамото му, Малори се засмя.

— Някой друг ще трябва да я повика. Аз дори не мога да набера номера.

— Обичам те, Малори.

Макар да ги бе повторил безброй пъти, докато се любиха, тези думи все още я зашеметяваха. Тя вдигна глава и го погледна.

— Сигурен ли си, Елиът? Съвсем ли си сигурен? Не бих могла да го понеса, ако по-късно се отречеш от мен.

— Никога няма да се отрека от теб. Никога не съм казвал тези думи на човек, който не е от семейството ми. Не бях убеден, че мога да обичам жена така, както обичам теб. Искам да прекарвам всяка сутрин и всяка вечер с теб... до края на живота си. Искам да се омъжиш за мен, да работиш с мен, да имаш деца от мен и да отарееш с мен. Съгласна ли си?

— Да.

Очите му заблестяха.

— Толкова бързо? Ти дори не помисли. С мен няма да се живее лесно.

— Ти си мъжът, когото обичам. Не искам да живея с никой друг — тя доближи устни до неговите и го целуна нежно. — Обичам те, Елиът. Обещавам, че ще те направя щастлив.

— Ти вече го направи — отвърна той и я прегърна пламенно. — Никога не съм бил толкова щастлив.

Не ѝ беше приятно да повдига въпроса, който я измъчваше, но все някога трябваше да го стори. Погледна пръстите си, които небрежно галеха гърдите му и запита нерешително:

— Елиът, за онази нощ в Чикаго. Защо беше толкова хладен на следващата сутрин? Какво направих, че така рязко се отдръпна?

— О, скъпа, не беше заради теб — отвърна той разкаяно. — Ти не направи нищо лошо, съвсем нищо. Щом се събудих на сутринта, разбрах, че съм влюбен в теб безвъзвратно и загубих ума и дума. Не знаех какво да правя, как да ти кажа, дали изобщо би искала да го знаеш. През цялото време обвинявах семейството си, задето ме смятат за неспособен да се справя с реалния живот, а се оказа, че и аз съм започнал да мисля като тях. Страхувах се, че няма какво да ти предложа, че не бих могъл да те направя щастлива, че ще промениш отношението си към мен също както към...

Тя се намръщи и вдигна глава.

— Също както към кого?

— Към онзи другия, когото си обичала — довърши той неохотно. Малори направи гримаса.

— Но аз бях категорична, че не искам това да се повтори, нали? Разбирам, притеснил си се, че може би повтарям стара грешка — тя си пое дълбоко въздух. Съвсем спокойно и разумно му обясни точно какво се бе случило между нея и Лари. — Мислех, че го обичам — завърши. — Разбрах, че съм се заблуждавала почти веднага след като скъсахме. Едва ли щях да го забравя толкова лесно, ако наистина бях влюбена в него. Но ако загубя теб, няма да го преживея. Никога.

Той явно се поуспокои.

— Страхуваше ли се, че може да се отнеса с теб както се е отнесъл той? Да те използвам и след това да те изоставя заради друга, която смяtam за по-подходяща? Не можа ли да разбереш, че не съм такъв?

— Непрекъснато се беспокоях от това. И двамата знаем, че не сме на едно интелектуално, а също и социално ниво. Веднъж ми се беше случило. Как можех да бъда сигурна, че няма да се повтори?

— Малори, глупаче такова. Не искам да сравнявам коефициенти за интелигентност и банкови сметки с жената, която обичам. Не знаеш ли, че ти си всичко, от което имам нужда? Ти си жизнена, остроумна, очарователна оптимистка, пълна с ентузиазъм. Никога не знам какво да очаквам от теб. Твоите изненади са винаги приятни. Караж ме да се смея, да изпитвам болка, понякога ме подлудяваш. Никога няма да ти се наситя.

Тя прегълътна сълзите си и се усмихна.

— Мисля, започнах да разбирам, че не ме сравняваш с колегите си, когато срещнах Петра. Тя е толкова красива, изискана, така уравновесена и все пак, когато ви видях двамата, разбрах, че ти не би могъл да бъдеш щастлив с нея. Между другото, тя е много добра и двете с нея можем да станем приятелки.

— Радвам се.

— Тя също е влюбена и ще се омъжи.

Елиът заинтригувано повдигна вежди.

— Така ли? Не знаех.

— Той е застрахователен агент и я учи да кара водни ски. Мисля, че е решила да се приспособи към обикновения живот.

Елиът се подсмихна.

— Представи си само!

— Да, представи си — Малори замълча и се размърда неспокойно. — Елиът?

— Да?

— Умирам от глад.

— Обещах да те нахраня по-късно, нали? — усмихна се той.

— Да, наистина.

— Какво ще кажеш за стек, печени картофи и салата, както и шампанско, за да отпразнуваме нашия годеж?

Стомахът й се сви от нетърпение.

— Звучи прекрасно.

Той се засмя ентузиазирано.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да набереш телефонния номер? Ще поръчаме вечеря в стаята, за да не е нужно да се обличаме

само за това.

— И след това пак да се събличаме — пошегува се тя и плъзна ръка към корема му.

Той я улови за китката.

— Ако не искаш да ни приберат в болница поради недохранване и изтощение, бъди добро момиче и поръчай вечерята.

Тя наклони глава, сякаш обмисляше двета варианта и накрая му отправи лъчезарна, предизвикателна усмивка.

— Мислиш ли, че... ще бъдеш на ниво, след като хапнеш?

— Мисля, че по-скоро ти се нуждаеш от солидна доза протеин.

— Така ли било?

— Точно така.

— Мисля, вече съм споменавала за чудовището, което създадох.

— Правилно. А аз мисля, че изобщо не отрекох.

— Ами работата ти? Твоята идея за утре?

— Ще я довърша, докато чакаме вечерята. Бързо — той взе ръката ѝ и я допря до устните си, неочеквано сериозен. — Работата ми винаги ще бъде важна за мен, Малори, но мисля, че ти ще успееш да ме отвлечаш от нея. Бъди сигурна, че за мен си по-важна от всичко друго. Обичам те.

— И аз те обичам — буца застана на гърлото ѝ и тя едва успя да преглътне. — Ще се обадя на обслужване по стаите, а ти иди да включиш компютъра.

ЕПИЛОГ

Малори облиза гърба на марката, лепна я в горния десен ъгъл на плика и прибави писмото към купчината от двайсет други. Протегна се уморено, направи гримаса от неприятния вкус в устата си и си помисли за кой ли път, че двамата с Елиът трябва да инвестират в машинка за лепене на марки. Погледна часовника си и забеляза, че минава десет, а Елиът беше още долу в кабинета, погълнат от работата върху новата компютърна програма, която го ангажираше от месеци. Ако не успееше да го измъкне, знаеше отлично, че би могъл да остане там цяла нощ.

Самата тя вършеше работата си в трапезарията, за да чува дали плаче дъщеричката й в малката спалня близо до тяхната. С пликовете под мишница Малори влезе на пръсти и с усмивка спря пред бебешкото креватче.

Четиремесечната Лори предпочиташе да спи по корем и повитото ѝ дупенце стърчеше нагоре. Убедена, че дъщеря ѝ е добре, Малори погали нежно меките медночервени къдрици, преди да излезе.

Долу остави кореспонденцията си на масата, изпъна рамене и се изправи пред затворената врата на съпруга си.

Както и очакваше, намери го приведен над клавиатурата да си мърмори нещо.

— Елиът?

— Ммм? — измънка той, без да премества поглед от монитора.

— Елиът, късно е, а утре имаш ранен час в университета — продължи тя неумолимо, макар да чувстваше, че със същия ефект би могла да се обърне и към компютъра. — Трябва да си лягаш.

— Сега, миличка, само минутка — пръстите му заиграха по клавиатурата и символите на монитора блеснаха гневно. — Това не е вярно — изръмжа Елиът ядосано.

— Скъпи, бельото ти гори. Важна част от анатомията ти е застрашена — каза му тя мило, скръстила ръце на гърдите си, като потропваше тихо с крак върху килима.

Без дори да мигне, той изчисти екрана и въведе нова серия от команди.

— Благодаря ти, скъпа. Ще се погрижа.

Явно бяха необходими драстични мерки. Това нямаше да бъде първият път, когато ѝ се налагаше да проявява изобретателност, откак се бяха оженили преди две години. Сигурна беше, че няма да е и последният. Тя прехапа замислено устни и започна да разкопчава черната си копринена блуза.

— Елиът, скъпи, и утре ще работиш върху това.

— Добре — той не вдигна глава, дори когато блузата предизвикателно се смъкна от рамото ѝ. Дори не я забеляза, когато падна на пода.

— Ще бъдеш прекалено изморен, за да се съсредоточиш върху другата си работа, ако не си починеш през нощта.

— Аха.

Сивите ѝ фланелени панталони се свлякоха незабелязано при краката му.

— Идваш ли в леглото?

— Мммм.

Малори се усмихна и бавно съблече бельото си.

Някаква периферна част от мозъка му осъзнаваше, че Малори е там и се нуждае от вниманието му. Минутка само, мислеше си той, и ще се обърна към нея. Само да можеше да преодолее тази малка засечка в програмата. Може би ако опита пак...

Той се намръщи. Нещо падна върху монитора и скри екрана. Нещо тъмно. Веднага протегна ръка, за да го махне. Готов да го хвърли встрани, той го грабна и пръстите му усетиха меката материя. Мека, копринена, черна материя. Украсена с дантела, ухаеща на свежи цветя — ароматът на Малори. Малори.

Той откъсна поглед от дрехата и обърна глава. Дъхът му спря.

По нея нямаше нищо друго, освен миниатюрно триъгълниче черна коприна с дантела между стройните ѝ бедра. Лъскавата ѝ червена коса покриваше раменете ѝ и го канеше да зарови ръце в копринените кичури. А Малори му се усмихваше така влюбено, че го заля вълна от нежност.

— Толкова си красива — отрони той, забравил за работата.

— По-красива ли съм от твоя компютър?

— По-красива си от всичко на света.

Той се изправи и посегна към нея.

— Не забравяй да запаметиш работата си — напомни му тя.

Той побърза да я послуша и изключи компютъра, после я сграбчи и я вдигна на ръце.

— Добре ли чух да споменавате нещо за легло, госпожо Фрейзър?

Тя се засмя и обгърна врата му.

— Елиът, пусни ме веднага. Не можеш да ме качиш чак до горе.

— Искаш ли да се обзаложим?

Тя спря да протестира и склони глава на рамото му с трогателна доверчивост. Той я качи по стълбите с лекота. За момент спря пред вратата на детската стая.

— Лори?

— Лори е добре — увери го Малори.

Той се усмихна и продължи, прекоси тяхната спалня и повали съпругата си на леглото.

— Добре, впечатлена съм — призна тя. — В чудесна форма сте, доктор Фрейзър.

— И на мен доста ми допада твоята — отвърна той и плъзна ръце по тялото ѝ.

— Сърдиш ли ми се? — прошепна тя и разкопча ризата му.

Той притисна устни към малката ѝ стегната гръден.

— А защо да ти се сърдя?

— Че прекъснах работата ти.

— Не мога да ти се сърдя. Нали веднъж ти казах, че не се съмнявам във възможностите ти винаги да намериш начин да отвлечеш вниманието ми от работата?

— Имам късмет, че знам слабите ти места — промърмори тя със смях. — Не е чак толкова трудно да го постигна.

— Трябваше да съм сляп или безполов, за да не се развълнувам от това, което видях. Харесвам стила ви, госпожо Фрейзър.

Изведнъж тя стана сериозна.

— О, Елиът, обичам те.

Очите му потъмняха и мъжът промълви сподавено:

— И аз те обичам. Даде ми толкова много през изминалите две години. Красива дъщеря, уютен дом, щастие, любов, страсть, смях. Не

си давах сметка колко празен е бил животът ми, когато нямах нищо друго, освен работата си. Разбрах от какво съм се лишавал едва след като го сравних с това, което имам сега. Господ знае, че с мен невинаги се живее лесно.

Тя пусна ризата му на пода до леглото и го изгледа ядосано.

— Можеш да бъдеш сигурен, че след нашата сватба съм пощастлива от когато и да било. Ти си прекрасен съпруг. Не бих могла дори да мечтая за по-любещ баща на детето си. Не е имало и ден през изминалите две години, в който да не съм ти била благодарна, че ме взе от онази агенция. Обичам те и винаги ще те обичам.

Той я целуна и нетърпеливо се съблече. След това й каза колко дълбоки са чувствата му и колко силно го възбужда, дори след две години брак. Колко силно ще я желае винаги, без значение колко години ще бъдат заедно.

Малори блажено затвори очи и се отпусна в прегръдките на своя любим, уверена, че е имала късмет да открие идеалното място за себе си. Тя благодари тихо на онзи странен вътрешен глас, който бе следвала толкова дълго, за да я доведе до Елиът и накрая се концентрира върху задачата да достави на съпруга си същото удоволствие, което той доставяше на нея.

Издание:

Джина Уилкинс. Гениално хрумване
ИК „Арлекин България“ ЕООД, София 1995
Редактор: Ирина Димитрова
ISBN: 954-11-0364-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.